

Colecţia Esoterica

chico xavier

nosso lar

O extraordinară relatare a unor experienţe spirituale din lumea de dincolo (Universul Astral)

NOSSO LAR

CHICO XAVIER

NOSSO LAR

O extraordinară relatare a unor experiențe
spirituale din lumea de dincolo
(Universul Astral)

Ganesha Publishing House
2011

Traducere: Horia Pintea
Tehnoredactare: Marius Toader, Alin Mîndru, Gabriela Popa
Corectură: Colomba Pătrașcu, Lidia Muscalu, Carmen Știer
Copertă: Radu Albaiu

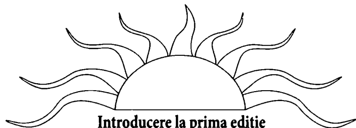
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHICO, XAVIER
NOSSO LAR: O extraordinară relatare a unor experiențe spirituale din lumea de dincolo (Universul Astral) / Chico Xavier, trad. Horia Pintea. - București: Ganesha Publishing House, 2011

ISBN 978-973-99411-7-4

127.5

Tipărit la: GANESHA
PUBLISHING HOUSE
design | machetare | tipar | promoționale
Tel: 021-423.20.58 • 0754.035.732
www.ganesa.ro

CUPRINS

Introducere la prima ediție în limba engleză

De-a lungul istoriei, omul a primit informații despre viața de după moarte într-un mod progresiv, în funcție de capacitatea sa de a le asimila. De-a lungul scurtei sale șederi pe Pământ, omul este în general prea implicat în activitățile sale lumești pentru a percepe într-un mod conștient realitatea unui nivel de existență invizibil. Din aceasta cauză, educația sa spirituală a progresat într-o manieră foarte lentă, de la începuturile sale, secole de-a rândul.

Revelații cu privire la lumea spirituală se regăsesc în scrierile tuturor marilor religii într-o anumită măsură. Totuși, aceste revelații sau instrucțiuni spirituale erau limitate ca anvergură și uneori codificate cu grijă, în scurte citate alegorice. De exemplu, este interesant să observăm cum apar aceste revelații gradat în *Vechiul Testament*, începând cu ideea de paradis și continuând cu referințe la îngeri sau mesageri spirituali, iar apoi la care de luptă și la cai de foc, urmate de noțiunea de lume subterană sau iad, precum și multe alte afirmații sugerând existența unei lumi transcendentale. În *Noul Testament* găsim în plus descrieri mai detaliate, cum ar fi starea lui Lazăr și a omului bogat[1] după moartea lor, menționarea de către Iisus a „multelor lăcașuri" (*Ioan 14:2*), referirile la cei mari

1) Se referă la omul bogat din „Pilda omului bogat și a săracului Lazăr" care apare în Biblie – n. t. eng.

și cei mici din Împărăția lui Dumnezeu, precum și la „legiunile de îngeri" (*Matei 26:53*). Unele detalii există și în scrierile apostolilor, în special în *Epistolele lui Pavel din Tars* și în *Apocalipsa lui Ioan*. Un pas și mai important este făcut în *Apocalipsă*, prin descrierea unor scene profetice zugrăvind ceea ce pare a fi o lume reală, locuită de călăreți, ființe angelice, un oraș cu 12 porți și „râul cel pur al apei vieții" (*Apocalipsa, 22:1*). În *Apocalipsă* mai sunt descrise și procesele intrinseci ale judecății, laolaltă cu sublinierea importanței faptelor noastre.

După perioada Biblică, au fost înregistrate puține descrieri ale vieții de după moarte, acestea regăsindu-se uneori la distanțe de secole întregi. Cele mai cunoscute pot fi găsite în manuscrisele mahomedane, în viziunile sfintei Tereza și ale lui Dante, precum și în scrierile lui Emanuel Swedenborg, Johan Kaspar Lavater și Joseph Smith. Secolele care au trecut au fost în aparență necesare pentru ca omenirea să poată cântări, analiza și digera vechile revelații. Totuși, la mijlocul secolului al XIX-lea, acest model s-a schimbat, iar procesul de informare a început să se accelereze. În lume, această schimbare a fost marcată în special de creșterea numărului de mediumi ce transmiteau nenumărate mesaje spirituale și de sistematizarea Doctrinei Spiritiste de către Allan Kardec în Franța. În secolul care a urmat, omul a avut la dispoziție mai multă informație despre lumea de dincolo decât în toate celelalte secole puse la un loc.

Comunicarea cu spiritele a generat și încă generează agitație. A fost neînțeleasă și folosită greșit, dar indiferent de reacția omului față de ea, se află aici cu un scop măreț și este recunoscută atât de *Noul*, cât și de *Vechiul Testament*. Se înțelege de la sine că aceste comunicări, pentru a fi constructive, trebuie abordate cu o atitudine responsabilă și respectuoasă.

Orașul Astral[2] este fără îndoială una dintre cele mai remarcabile scrieri care au contribuit la edificarea acestui nou curent. Este o dovadă în plus că o nouă eră a cunoașterii transcendentale ni se deschide, iar epoca ocultării referințelor despre lumea de dincolo este la final. În plus, ne este prezentată o lume spirituală de o natură uluitor de realistă. Uneori, suntem surprinși de aspectele cvasi-materiale ale coloniei din *Orașul Astral*. Însă, după o analiză mai atentă, începem să observăm înțelepciunea legilor lui Dumnezeu, care îi oferă sufletului o adaptare gradată la viața lipsită de corpul

2) Traducerea sintagmei „Nosso Lar", în varianta englezească – n. t.

fizic, grosier. S-a confirmat de multe ori prin mesaje demne de încredere că dublurile eterice ale lumii fizice reprezintă un fapt obişnuit pentru următorul nivel existenţial. Uneori, asemănările dintre cele două lumi sunt atât de derutante pentru cei abia plecaţi, încât sufletul confundă această lume cu Pământul, ignorând faptul că a murit şi că şi-a pierdut corpul fizic. Având în vedere aceste aspecte, precum şi alte principii de tranziţie explicate în *Oraşul Astral*, începem să acceptăm existenţa unei lumi de după moarte, care respectă legile Naturii, un tărâm guvernat şi el de legile drepte ale cauzei şi efectului. Mediul descris de André Luiz în această carte aparţine unei lumi astrale superioare, unde sufletele se pregătesc pentru a trece către lumi mai elevate, mai imponderabile sau pentru a se reîncarna din nou în planul material.

Chico Xavier

În acest moment, cititorul obişnuit ar putea să îşi pună întrebări despre relaţia lui André Luiz cu Francisco Cândido Xavier. În majoritatea scrierilor mediumice, sunt implicate cel puţin două fiinţe: mediumul şi entitatea care transmite. În cazul de faţă, mediumul este Xavier, iar spiritul este autorul André Luiz, acesta fiind pseudonimul ales de spirit pentru a-şi ascunde fosta identitate de pe Pământ, din motive explicate în altă parte a cărţii. Singura informaţie disponibilă cu privire la identitatea acestui spirit este că a fost un doctor destul de cunoscut care a trăit la începutul acestui secol în Rio de Janeiro. Multiplele încercări de a-l identifica, motivate de curiozitatea umană, au avut drept rezultat pure speculaţii. André Luiz i-a transmis mediumului Xavier – mai ales prin dicteu automat – şi alte cărţi la fel de însemnate şi de revelatoare ca *Oraşul Astral*, majoritatea fiind publicate de Federaţia Spiritistă Braziliană. Câteva dintre cărţile lui André Luiz şi multe dintre mesajele sale individuale au fost traduse în alte limbi.

Francisco Cândido Xavier, sau Chico Xavier, după cum este cunoscut, este un medium admirat şi iubit în toată Brazilia. Darurile

sale spirituale uluitoare și marele succes literar (aproape 250 de cărți tipărite[3]; Xavier a donat drepturile de autor de la toate cărțile sale, care până în ziua de azi s-au vândut în aproape șase milioane de exemplare) nu au afectat bunătatea

și umilința sa. La scurt timp după cel de-al patruzecilea an de ajutor spiritual și social din partea sa, Brazilia părea că începe să-și dea seama de eforturile și devotamentul lui Chico. A fost numit cetățean de onoare al orașului Uberaba, locul unde trăiește acum. Acest gest oficial a fost apoi copiat de multe alte sate și orașe din întreaga țară, fiecare dintre ele numindu-l cetățean de onoare. Aparițiile sale în fața cercurilor de intelectuali pe canalele de televiziune braziliene, unele durând până la câteva ore, i-au adus respectul întregii națiuni pentru inteligența cu care a răspuns, sub ghidare spirituală, întrebărilor controversate ce i-au fost adresate.

Cu mare satisfacție prezentăm cititorului englez această carte de o importanță deosebită. Suntem siguri că, după ce îi vor analiza conținutul, cititorii noștri vor fi de acord cu noi că adevărul vechii zicale care spune că „nimeni nu s-a întors din morți ca să povestească" va fi serios pus la încercare de această carte. Totodată, pe parcursul cărții, vor fi puse într-o nouă lumină cuvintele Domnului nostru Iisus Cristos care a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri" (*Ioan, 14:2*).

August, 1986
S. J. Haddad

---

3) Aceasta era valabil în momentul apariției acestei cărți. Până la moartea sa în iunie 2002, numărul cărților lui Chico Xavier ajunsese la 412, totalizând circa 50 de milioane de exemplare vândute. Veniturile din vânzarea acestor cărți au fost integral donate pentru opere de caritate. Chico Xavier a fost nominalizat la Premiul Nobel pentru pace în anii 1981 și 1982 – n. t. eng.

UN PRIETEN NOU

În general, în Prefaţa unei cărţi ni se vorbeşte despre autor, elogiindu-se personalitatea şi virtuţile acestuia. Aici însă situaţia este diferită. Nu s-au găsit înregistrări ale existenţei unui medic având numele André Luiz.

Adeseori, înţelegerea reală şi dragostea adevărată ne apar ascunse dincolo de mantia anonimatului. Astfel, pentru a putea fi absolviţi de un trecut negativ, în procesul reîncarnării unele nume vechi sunt şterse, fiind înlocuite de unele noi. În acest mod, tot trecutul este scufundat într-o temporară uitare – o binecuvântare a Compasiunii Divine.

În acelaşi mod, o perdea a uitării a fost aşternută asupra celui ce a fost André Luiz. Astfel, nu putem să vă prezentăm informaţii despre cel care a fost un medic şi scriitor pe acest pământ, dar în schimb vă vom face cunoştinţă cu un nou prieten şi frate în eternitate.

Pentru a-şi transmite preţioasele impresii şi percepţii prietenilor pământeni, a fost necesar ca el să depăşească toate convenţiile, inclusiv folosirea propriului nume. A acţionat în acest fel pentru a evita rănirea fiinţelor dragi, încă prinse în ceaţa iluziei. A dat dovadă de aceeaşi generozitate ca un secerător care nu ofensează pe unul ce de-abia ară şi nu calcă în picioare câmpurile abia înverzite ale altuia.

Suntem conştienţi că această carte nu este singura de acest gen. Alţi autori au descris deja care sunt condiţiile vieţii de dincolo de mormânt. Totuşi suntem bucuroşi să avem în cercul nostru spiritual o persoană care ne poate transmite din experienţa sa. El dăruieşte maximul de detalii posibile pentru a ne clarifica legile ce guvernează strădaniile acestor Spirite sârguincioase ale binelui din sferele care sunt invizibile ochiului uman, deşi sunt într-o legătură strânsă cu planeta noastră.

Mulţi dintre cititori vor zâmbi cu siguranţă la citirea unor pasaje ale acestei povestiri. Totuşi, daţi-mi voie să vă reamintesc faptul că neobişnuitul a generat întotdeauna surprize. Care pământean nu a zâmbit tolerant când a auzit prima dată despre aviaţie, electricitate

sau radio, cu câteva decenii înainte de apariţia acestora?

Surprinderea, perplexitatea şi îndoiala sunt des întâlnite în cazul învăţăceilor care nu şi-au asimilat încă lecţiile. Acest lucru este firesc şi corect. Însă nu ne vom propune să criticăm punctul de vedere al semenilor noştri, chiar dacă nu suntem de aceeaşi părere. Fiecare cititor trebuie să analizeze personal ceea ce citeşte.

Vom face referire în continuare la scopul esenţial al acestei lucrări. Numărul de adepţi ai Doctrinei Spiritiste este în creştere rapidă. Sute de oameni sunt interesaţi de metode şi experimente conexe cu aceasta. Totuşi, confruntat cu o mulţime de noutăţi, omul nu trebuie să îşi neglijeze cel mai important ţel – propria evoluţie spirituală.

Nu este suficientă cercetarea fenomenelor, aderarea verbală la o doctrină, colectarea şi îmbunătăţirea statisticilor, oferirea de îndemnuri celorlalţi şi obţinerea acordului public, oricât ar fi acestea de lăudabile la nivelul planului fizic. Este esenţial să acumulăm cunoştinţe în ceea ce priveşte potenţialul nostru infinit şi să le folosim în slujba binelui.

Omul nu este abandonat pe Pământ. El este un copil al lui Dumnezeu, care este implicat într-o activitate constructivă, fiind temporar îmbrăcat în carne. Este un elev în cadrul unei şcoli meritorii, în care trebuie să înveţe să crească spiritual, să se ridice la un nivel mai înalt. Efortul depus în ipostaza de om este şansa, unealta şi manualul său.

Interacţiunea omului cu invizibilul este un proces sacru, având scopul de a restabili creştinismul pur. Fie ca nimeni să nu îşi neglijeze îndatoririle acolo unde îi este locul în cadrul Planului Divin.

Dragă cititorule, André Luiz a venit să ne spună că cea mai mare surpriză a morţii trupeşti este aceea că ne pune faţă în faţă cu propria noastră conştiinţă, în cadrul căreia ne construim propriul nostru rai, rămânem în purgatoriu sau plonjăm în abisul infernal. El ne aminteşte că Pământul este şcoala noastră sacră, pe care nimeni nu o poate pângări fără a afla preţul pentru această teribilă greşeală.

Păstraţi lecţiile sale în cartea sufletului vostru. Ele ne reamintesc că nu este suficient ca omul să se agaţe de existenţa sa umană. Este necesar să ştim cum să folosim această existenţă într-un mod plin de respect. Paşii unui creştin, indiferent de apartenenţa sa religioasă, ar trebui să se îndrepte cu adevărat către Cristos. Având în vedere acest scop, avem mare nevoie de Spiritism şi Spiritualism, dar mai ales de Spiritualitate.

Emmanuel (spiritul - ghid al lui F. C. Xavier),
Pedro Leopoldo
3 octombrie 1943

UN MESAJ DE LA ANDRÉ LUIZ

Viaţa nu îşi încetează niciodată curgerea. Viaţa este un izvor nesecat, iar moartea este doar efectul obscur al iluziilor.

Râul cel mare îşi parcurge cursul în întregime până să se reunească cu vastitatea mării. Aidoma, sufletul parcurge în egală măsură diferite drumuri şi trece prin diferite stadii, beneficiind din când în când de afluenţii cunoaşterii, care îi întăresc personalitatea şi îi perfecţionează înzestrările înainte de a ajunge în Oceánul Eternei Înţelepciuni.

Închiderea ochilor noştri pământeşti este un eveniment atât de simplu!

Abandonarea corpului fizic nu rezolvă problemele fundamentale ale iluminării, la fel cum schimbarea hainelor nu are nimic de-a face cu profundele întrebări referitoare la viaţă şi la destin.

O, poteci ale sufletului, misterioase căi ale inimii! Fiinţa trebuie să-şi parcurgă în întregime experienţele de viaţă înainte de a se confrunta cu suprema ecuaţie a Vieţii Eterne. Este esenţial pentru tine să trăieşti toate conflictele inerente existenţei şi să le aprofundezi pe parcursul îndelungatului proces al ascensiunii spirituale.

Ce copilărie să îţi imaginezi că simpla „cădere a cortinei" ar putea să rezolve problemele transcendentale referitoare la Infinit!

O viaţă reprezintă un simplu act.

Un corp – un veşmânt.

Un secol – o zi.

O îndatorire – o experienţă.

Un succes – o achiziţie.

O moarte – un suflu de revigorare.

Câte vieţi, câte corpuri, câte secole, câte îndatoriri, câte succese, câte morţi ne mai sunt destinate?

Și, cu toate acestea, filozofii religioși vorbesc despre decizii finale și situații imuabile!

Din păcate, peste tot întâlnim erudiți care sunt niște analfabeți din punct de vedere spiritual!

Intrarea în Școala *Evangheliei* se obține cu multă trudă și, în plus, admiterea aproape întotdeauna are loc într-o modalitate inedită – sufletul se află singur față în față cu Domnul nostru Iisus Cristos, zbătându-se să răzbată printre dificultățile vieții, învățând lecții într-o sală de clasă invizibilă și participând la conferințe lungi de cuvinte nerostite.

Prin urmare, este lungă, foarte lungă călătoria noastră anevoioasă. Aici, eforturile noastre umile vă pot oferi doar o privire fugară asupra acestui adevăr fundamental.

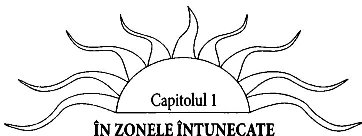
Vă vorbesc ca un prieten anonim, cu acest anonimat izvorând dintr-o iubire frățească. Marea majoritate a oamenilor sunt precum un vas fragil care încă nu poate cuprinde întregul Adevăr. Prin urmare, ne limităm aici la a transmite numai profunda experiență în sine, cu valorile sale colective. Nu vom tulbura pe nimeni cu ideea Eternității. Fie ca mai întâi vasele să se întărească. Așadar, dedicăm această scurtă dare de seamă spiritelor înflăcărate ale fraților noștri care se străduiesc să ascensioneze spiritual și care înțeleg, laolaltă cu noi, că „vântul suflă unde voiește". (*Ioan, 3:8*)

Și acum, prietene, fie ca mulțumirile mele să se imprime pe această hârtie și astfel să se ridice și să se contopească într-o tăcere profundă, plină de înțelegere și de recunoștință. Atracția, aprecierea, iubirea și bucuria sălășluiesc în suflet. Fiți siguri că în profunzimile ființei mele simt toate acestea față de voi.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze!

André Luiz

Capitolul 1

ÎN ZONELE ÎNTUNECATE

Aveam impresia că am pierdut noţiunea timpului şi a spaţiului.

Eram convins că nu mai făceam parte din lumea celor vii şi totuşi am continuat să trag în piept foarte mult aer.

De când devenisem eu marioneta unor forţe irezistibile? N-aş fi putut spune. Mă simţeam ca un prizonier închis în cuşca întunecată a groazei. Cu viaţa atârnându-mi de un fir de păr şi inima bătându-mi incontrolabil, pradă unei frici teribile, am urlat de multe ori ca un nebun. Am implorat milă şi am protestat împotriva sentimentului amar de deznădejde ce pusese stăpânire pe sufletul meu. Însă plânsetele mele se spărgeau în tăcere sau primeau drept răspuns lamentări ale altor voci, chiar mai tânguitoare decât a mea. În alte momente, râsete stridente şi sinistre străbăteau tăcerea, ca şi cum nişte fiinţe necunoscute ar fi fost foarte aproape de mine, care eram un prizonier al nebuniei. Forme diabolice, feţe groaznice, înfăţişări monstruoase treceau pe lângă mine din când în când, amplificându-mi starea de panică. Peisajul, atunci când nu era întuneric beznă, era inundat de o lumină sinistră, ca şi cum ar fi fost învăluit într-o ceaţă densă, încălzită de razele soarelui.

În acest fel am continuat acea stranie călătorie. Cu ce scop? Cine putea spune? Ştiam doar că alergam încontinuu. Frica mă conducea orbeşte... Unde erau casa, soţia şi copiii mei? Pierdusem orice simţ al direcţiei. Frica de necunoscut şi groaza de întuneric îmi anulaseră capacitatea de a raţiona chiar din momentul în care m-am eliberat de corpul fizic din mormânt.

Starea de conştienţă mă chinuia. Aş fi preferat absenţa totală a raţiunii sau non-existenţa. Un noian de lacrimi îmi şiroia pe obraji şi doar rareori eram binecuvântat cu câteva momente de somn.

Odihna mea era adeseori curmată de fiinţe monstruoase care mă trezeau şi mă batjocoreau, fiind obligat să fug în continuare.

Am înţeles în cele din urmă că eram într-un un alt plan al vieţii, provenit din emanaţii ale Pământului. Însă era prea târziu. Angoasa îmi cuprinsese mintea şi, când am început să fac planuri de acţiune, apăreau numeroase incidente care mă atrăgeau pe cărările înşelătoare ale gândurilor. Niciodată nu mi se păruse atât de important să îmi pun întrebări cu privire la religie ca acum. Principiile pur politice, filozofice şi ştiinţifice mi se păreau acum de o importanţă secundară pentru viaţa umană. Deşi acestea erau achiziţii valoroase pe Pământ, trebuia să recunosc că omenirea nu era alcătuită din generaţii trecătoare, ci din suflete nemuritoare ce se află în ascensiune către o destinaţie glorioasă. Începeam să conştientizez existenţa unei prezenţe ce este deasupra a tot ceea ce este material sau intelectual: Credinţa – o manifestare divină la om. Totuşi, o asemenea analiză a fost cam târzie. E adevărat că aveam o oarecare cunoaştere a *Vechiului Testament* şi adesea citisem din *Evanghelii*. Dar trebuie să recunosc că nu am cercetat niciodată scrierile sacre cu lumina inimii mele. Acceptasem interpretări ale unor scriitori care nu erau deschişi spre a simţi şi conştientiza Adevărul şi uneori chiar erau în dezacord cu adevărurile fundamentale. Cu alte ocazii, îmi însuşisem un punct de vedere ecleziastic, intrând de bunăvoie într-un cerc de contradicţii.

Ce-i drept, nu am considerat niciodată că aş fi fost un criminal pe parcursul vieţii mele, deşi filozofia de a trăi pentru prezentul imediat mă absorbise în totalitate. Viaţa mea pământească, acum transformată în aşa-zisa moarte, nu a fost cu nimic diferită de viaţa pe care o duc mulţi alţi oameni.

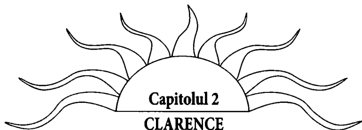
Născut din nişte părinţi poate prea generoşi, am absolvit Universitatea fără prea mult efort şi am experimentat şi eu împrăştierea şi viciile tineretului din acea vreme. După un timp, când m-am căsătorit şi mi-am întemeiat o familie, am fost binecuvântat cu copii, am obţinut o poziţie stabilă, fiind scutit de orice griji financiare. Totuşi, autoevaluându-mă, simţeam într-un mod profund că pierdusem timpul şi că acum aud mustrările tăcute ale conştiinţei mele. Trăisem pe Pământ, beneficiind de roadele plăcute ale vieţii, şi totuşi niciodată nu am făcut ceva pentru ca să mai plătesc din greaua datorie pe care o aveam.

Am ignorat total generozitatea și sacrificiile părinților mei, la fel ca și pe cele ale soției și ale copiilor mei. Într-un mod egoist, mi-am păstrat familia doar pentru mine. Primisem un cămin fericit, dar îmi închisesem ușile față de cei ce aveau nevoie de ajutorul meu. M-am delectat cu bucuriile din cercul meu familial, dar niciodată nu am împărtășit acest dar prețios cu mai marea mea familie umană. Neglijasem să realizez chiar și cele mai elementare îndatoriri ce țin de solidaritatea fraternă.

Acum, că viața mea se terminase, realizam că fusesem ca o plantă de seră, incapabilă să reziste condițiilor realităților eterne. Nu cultivasem semințele divine pe care Tatăl Ceresc le însămânțase în sufletul meu. Acestea au fost sufocate de ierburile dorinței mele nesfârșite de confort și distracție. Nu mi-am însușit lecțiile pentru această nouă viață. În consecință, era corect să o încep ca un olog, aruncat în râul eternității infinite, incapabil să înot, sau ca un cerșetor mizerabil ce se află la capătul puterilor sale, rătăcind în mijlocul unui deșert bântuit de furtuni.

O, dragi prieteni de pe Pământ! Cât de mulți dintre voi puteți încă să evitați drumul amar al suferinței prin cultivarea domeniilor interioare ale inimii voastre. Aprindeți-vă lumina interioară înainte de trecerea pragului în lumea umbrelor! Căutați Adevărul, ca nu cumva Adevărul să vă găsească nepregătiți! Munciți și trudiți acum, pentru ca nu cumva să plângeți după aceea!

Capitolul 2
CLARENCE

Sinucigaş nenorocit! Ticălos infam! Auzeam insulte din toate părţile. Dar de unde veneau acestea? În unele momente îi mai şi întrezăream, apărând şi dispărând în întuneric. În starea aceea de disperare, adunându-mi toată forţa rămasă, mă repezeam la ei. Mă luptam în van cu aerul, în acea furie pe care o simţeam. Auzeam râsete, pe măsură ce acele fiinţe dispăreau din nou în umbră.

Cui aş fi putut să îi cer ajutor? Eram chinuit de foame şi vlăguit de sete. Necesităţile existenţei mele fizice pe Pământ erau aceleaşi şi aici: barba continua să îmi crească, pe îmbrăcămintea mea se vedeau urmele luptelor pe care le purtasem. Totuşi, cea mai dureroasă parte din sentinţa mea nu era jalnicul abandon în care mă găseam, ci atacurile neîncetate ale forţelor rele ce mă înconjurau în întuneric. Eram demoralizat şi total incapabil să îmi evaluez situaţia, să-i determin cauzele şi să stabilesc noi direcţii ale gândurilor. Acele voci acuzatoare mă tulburau mai mult decât mi-aş fi putut imagina.

„Ce cauţi, nebun nenorocit? Încotro mergi, sinucigaş mizerabil?" Astfel de acuzaţii ce se repetau neîncetat îmi aruncau mintea într-o stare de confuzie absolută. Oi fi eu mizerabil, dar sinucigaş de unde? Niciodată! Acele acuzaţii erau nedrepte, din câte îmi dădeam seama. Mi-am părăsit corpul fără să vreau, după o luptă disperată cu moartea. Încă mai auzeam ultimul diagnostic medical din spital. Îmi aminteam clar grija deosebită a personalului medical şi dureroasele momente ale îmbrăcării din timpul acelor grele zile ce au urmat operaţiei mele intestinale. Amintirea scenelor finale ale zilelor mele pământeşti era atât de vie, încât puteam să simt chiar şi atingerea termometrului, precum şi dezagreabila împunsătură a acului hipodermic. În cele din urmă, ultima amintire dinaintea marii mele adormiri: soţia mea, încă tânără, şi cei trei copii ai mei privindu-mă cu teamă la gândul unei separări eterne. A urmat apoi trezirea mea în împrejurări jalnice şi deprimante, într-un zbor de coşmar interminabil.

De ce eram acuzat de sinucidere, când am fost obligat să renunţ la speranţă, la familie şi la tot ce iubeam?

Până şi cel mai puternic om ar fi ajuns la capătul puterilor sale de rezistenţă emoţională. Aceasta mi se petrecuse şi mie. Deşi ferm şi de neclintit la început, am început mai apoi gradat să mă prăbuşesc în lungi perioade de depresie şi, în ignoranţa mea totală vizavi de soarta ce mă aştepta, tăria mea de caracter obişnuită a cedat în faţa deznădejdii. Din ce în ce mai frecvent lacrimile îmi inundau ochii, reprimate de mult timp în inima mea cea grea.

La cine puteam apela? Nu puteam face nimic să-mi modific situaţia prezentă, cu toate cunoştinţele sofisticate pe care le adusesem cu mine din lumea din care veneam. În faţa Infinitului, cunoaşterea mea era ca o bulă de săpun minusculă, suflată de colo-colo de vânturile transformării. Cu siguranţă, nu îmi pierdusem minţile! Nu mă simţeam diferit. Îmi simţeam conştiinţa trează şi simţeam că în esenţă eram acelaşi om, cu aceleaşi sentimente şi aceleaşi cunoştinţe ca înainte. Nevoile mele fiziologice erau aceleaşi. Eram cuprins de o foame ce îmi rodea fiecare bucăţică a trupului; cu toate acestea, în starea de slăbiciune mereu crescândă, nu am atins niciodată punctul epuizării complete. Din când în când dădeam de ierburi sălbatice care creşteau în ape mlăştinoase.

Devoram frunze necunoscute şi beam cu nesaţ apa pe care o găseam. Mă puteam opri doar pentru câteva secunde, deoarece acele forţe irezistibile mă agasau încontinuu. De multe ori am gustat noroiul de pe marginea drumului, amintindu-mi cu lacrimi de foc de pâinea pe care o aveam zilnic în trecut. Eram obligat să mă ascund adeseori de turme uriaşe de fiinţe monstruoase care tropăiau pe lângă mine ca nişte bestii nesătule. Erau nişte privelişti care îţi îngheţau sângele în vine! Când disperarea aproape că îşi atinsese apogeul, a început să-mi înflorească în minte ideea că trebuie să existe undeva un Creator al Vieţii. Acest gând era liniştitor pentru mine. Eu, care câtă vreme fusesem în lume detestasem toate crezurile religioase, simţeam acum nevoia consolării spirituale. Ca medic ce se mândrea cu principiile sale ultramoderne şi sceptice, atât de în vogă pe vremea mea, acum trebuia să

recunosc că sunt un ratat desăvârşit. Îmi dispăruse importanţa de sine care înainte îmi părea atât de reală. Mi-am dat seama că era necesar să îmi modific atitudinea mentală.

Când în cele din urmă am ajuns la capătul puterilor şi zăceam neajutorat în nămol, incapabil să mă ridic, l-am implorat pe Creatorul a tot ceea ce există să se îndure de mine şi să îmi vină în ajutor, în situaţia disperată în care mă aflam.

Cât a durat oare această implorare? Câte ore am petrecut rugându-mă ca un copil speriat?

Era imposibil de spus. Tot ce ştiu e că râuri de lacrimi îmi şiroiau pe obraji şi întreaga-mi fiinţă părea să se fi amalgamat într-o rugă chinuitoare. Fusesem cu totul abandonat? Nu eram şi eu un copil al lui Dumnezeu, deşi, prins în vâltoarea vanităţilor pământeşti, nu mă gândisem deloc la lucrarea Sa divină? Ştiam că Tatăl Etern mă va ierta cu siguranţă. Grija Lui iubitoare nu înglobează oare şi păsările văzduhului şi florile câmpului?

Ah! Omul trebuie să sufere mult pentru a putea înţelege misterioasa frumuseţe a rugăciunii. Trebuie să cunoască remuşcarea, umilirea şi mizeria deplină pentru a aprecia în totalitate gustul dulce şi sublim al Speranţei! Acela a fost momentul în care densa ceaţă din jur s-a limpezit şi cineva a venit spre mine. Un trimis din Rai. Era un om în vârstă ce s-a aplecat deasupra mea şi s-a uitat atent la faţa mea cu ochii săi mari şi curaţi. Cu un zâmbet binevoitor mi-a spus:

– Curaj, fiule! Domnul Dumnezeu nu te-a uitat!

Lacrimi sincere păreau că îmi inundă sufletul. Am încercat să-mi exprim uşurarea plină de recunoştinţă, să-i mulţumesc pentru consolarea pe care mi-o adusese, dar nu am avut putere decât să îl întreb:

– Cine eşti, mesager generos al lui Dumnezeu?

Binefăcătorul meu neaşteptat a zâmbit cu blândeţe şi mi-a răspuns:

– Numele meu e Clarence. Sunt doar un frate.

Observând cât sunt de obosit, a adăugat:

– Trebuie să rămâi tăcut şi liniştit. Trebuie să te odihneşti pentru a-ţi recăpăta forţele.

Apoi a chemat două persoane care aşteptau cu atenţie şi le-a spus:

– Haideţi, să-i acordăm primul ajutor prietenului nostru!

Au întins pe sol o pânză albă şi, folosind-o ca targă de urgenţă, s-au pregătit să mă transporte. M-au ridicat cu blândeţe.

Apoi Clarence le-a spus asistenţilor săi:

– Haideţi, să pornim fără întârziere! Trebuie să ajungem în Oraşul Astral cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 3
RUGĂCIUNEA COLECTIVĂ

Pe măsură ce avansam, vedeam de pe targă împrejurimile plăcute care se dezvăluiau încet înaintea ochilor mei. Clarence, sprijinindu-se într-un toiag făcut dintr-un gen de substanţă luminoasă, s-a oprit în faţa unei porţi grele, încastrate într-un zid imens, acoperit de o liană înflorită. A atins un anumit loc de pe zid, poarta s-a deschis larg, iar noi am intrat în linişte.

O strălucire caldă învăluia totul în acel loc. Jocul graţios al luminilor din depărtare îmi amintea de un frumos apus de soare primăvăratic. Pe măsură ce înaintam, vedeam clădiri fermecătoare şi grădini frumoase. La un simplu semn al lui Clarence, targa mea a fost pusă jos şi am văzut că în faţa noastră se afla intrarea unei clădiri albe, similare cu un spital pământesc. Doi tineri în tunică albă au venit în fugă, au luat targa mea, m-au pus într-un pat de urgenţă şi m-au dus înăuntru. Înainte de a pleca, l-am auzit pe Clarence spunând: „Duceţi-l la pavilionul din stânga! Sunt aşteptat altundeva acum, dar voi reveni să îl văd dimineaţă." Cu un zâmbet de recunoştinţă, mi-am luat la revedere de la acel bătrân generos, în timp ce eram transportat către o cameră mare şi plăcută, bogat mobilată, şi aşezat pe un pat confortabil.

Inima mea era plină de recunoştinţă faţă de amabilii mei îngrijitori. Am încercat să vorbesc cu ei, însă am reuşit să-i întreb doar atât:

– Prieteni, spuneţi-mi, vă rog, ce lume e aceasta în care mă aflu? Din ce stea emană această strălucitoare lumină fortifiantă?

Unul din ei a pus tandru mâna pe fruntea mea, ca şi cum aş fi fost un vechi prieten, şi mi-a explicat:

- Suntem în sferele spirituale din apropierea Pământului, iar soarele care strălucește deasupra noastră în acest moment e același soare care te-a încălzit pe Pământ. Cu toate acestea, percepția noastră vizuală este mult mai pătrunzătoare aici. Putem vedea că steaua pe care Dumnezeu a aprins-o pentru a ne ghida activitățile este mult mai frumoasă decât ne dăm noi seama pe Pământ. Soarele nostru este un izvor divin de viață, a cărei sursă de lumină e Creatorul a Tot.

Am resimțit un profund sentiment de venerație și sacralitate în timp ce contemplam lumina delicată revărsându-se prin fereastră.

Mi-am dat seama că pe Pământ nu privisem niciodată către Soare și nu îmi îndreptasem gândurile către Cel care, în Compasiunea Sa infinită, ni l-a dăruit pentru a ne lumina calea. Eram ca un orb care, după o lungă viață în întuneric, este binecuvântat cu capacitatea de a vedea splendoarea naturii.

Chiar atunci mi-au adus niște supă și un pahar cu apă rece, revigorantă. Apa părea infuzată cu un fluid divin[4], deoarece chiar și o cantitate mică producea rapid un efect revitalizant. Mâncarea, care simultan producea un efect liniștitor de hrănire, dar era și un medicament extraordinar, m-a revitalizat dincolo de așteptări; întreaga mea ființă era pătrunsă de energii noi, iar în profunzimile sufletului meu erau răscolite emoții profunde. Mâncam, neștiind ce urma să trăiesc de acum înainte.

Abia terminasem, când am perceput o muzică paradiziacă – ușoare valuri de sunet ce se ridicau către sfere superioare – plutind în camera mea. Acea melodie minunată îmi mergea drept în inimă. Am privit spre îngrijitorul meu, în căutarea unui răspuns, și acesta mi-a spus:

- Aceasta e slujba de seară din Orașul Astral. Fiecare departament al acestei colonii de deservire, dedicată lui Cristos, se aliniază la rugăciunile din Palatul Guvernului. Rămâi aici liniștit! Mă voi întoarce de îndată ce slujba va fi luat sfârșit.

În timp ce se pregătea să plece, m-a cuprins neliniștea.

- Aș putea să vin cu tine? l-am rugat.

- Ești încă slăbit, mi-a explicat el, dar dacă simți că ai putea...

Muzica aceea mă umpluse de energii proaspete, dar cu toate astea abia am reușit să mă ridic din pat. Cu ajutorul îngrijitorului meu și cu pași șovăitori, am ajuns la încăperea enormă în care erau adunați mulți oameni ce se rugau într-o stare de adâncă și tăcută concentrare.

4) În terminologia spiritistă, fluidul și fluidele desemnează o substanță de natură magnetică, ce poate fi manipulată atât de către entitățile din planurile subtile, cât și de către oamenii de pe Pământ.

Delicatele ghirlande de flori ce atârnau dintr-o cupolă intens strălucitoare păreau să formeze simbolul unei spiritualităţi superioare. Abia îmi puteam stăpâni copleşitoarea surprindere. Nimeni nu părea să-mi observe prezenţa – toţi păreau să aştepte ceva. Trebuia să fac eforturi să stăpânesc toate întrebările ce mi se formau în minte. Am observat repede în fundal o lumină foarte intensă reflectată pe un ecran imens. Un moment mai târziu, printr-un anumit procedeu avansat de televiziune, a apărut pe ecran un templu minunat. În el se vedea un bătrân venerabil, îmbrăcat în alb, aflat în rugăciune. În jurul capului său avea o aureolă luminoasă. Ceva mai jos de el se aflau şaptezeci şi două de fiinţe ce se rugau împreună cu el în tăcere. Am fost surprins să constat că printre ei se afla şi Clarence.

Eram incapabil să îmi înfrânez curiozitatea. L-am tras de braţ pe îngrijitorul meu, şi el mi-a răspuns şoptind atât de încet de parcă era murmurul al unei brize uşoare:

– Nu mai vorbi. Toţi locuitorii şi toate instituţiile din Oraşul Astral se roagă împreună cu Guvernatorul, printr-o proiecţie de sunet şi lumină la distanţă. Hai să lăudăm Inima invizibilă a Raiului.

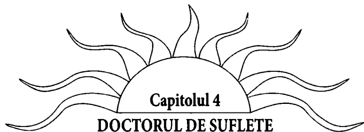
Abia a terminat de vorbit, că cele şaptezeci şi două de fiinţe au început să cânte un imn deosebit de frumos. Pe măsură ce îl priveam pe Clarence, observam cum chipul său emana o strălucire intensă. Vocile celeste intonau cadenţe melodioase, într-un imn superb de recunoştinţă. În atmosferă pluteau vibraţii misterioase de pace şi bucurie, şi pe măsură ce notele argintii se estompau, o superbă inimă albastră cu raze aurii[5] a apărut deasupra noastră, la aceeaşi înălţime. A început să se audă o muzică lină, părând să provină din sfere îndepărtate, şi dintr-o dată s-a revărsat asupra noastră un şuvoi de flori albastre.

Deşi le puteam vedea cu uşurinţă, nu puteam să prind acele flori micuţe în mâini. În momentul când ne atingeau frunţile, acestea se topeau. Când am atins petalele lor fluidice, am simţit un val extraordinar de energie, ca şi cum un balsam liniştitor ar fi fost aplicat pe inima mea.

La terminarea slujbei, m-am întors în cameră cu ajutorul delicat al asistentului meu. Parcă nu mai eram pacientul suferind de acum câteva ore. Prima rugăciune colectivă la care participasem în Oraşul Astral operase transformări radicale în fiinţa mea. O pace neaşteptată mi-a umplut sufletul, pentru prima oară după mulţi ani de suferinţă, şi inima mea, care fusese goală atât de mult timp, era acum din nou plină de speranţă.

---

5) Notă a autorului spiritual: o imagine simbolică creată de vibraţiile mentale ale coloniei.

Capitolul 4
DOCTORUL DE SUFLETE

M-am trezit ziua următoare după un somn profund, regenerant. O lumină mângâietoare îmi intra pe fereastră, făcând ca tot ce era în cameră să radieze și în același timp umplându-mi inima de speranță. Mă simțeam un om nou, plin de energie proaspătă și bucurie de viață. Un singur lucru îmi umbrea sufletul: dorul de casă și de familia care era atât de departe de mine.

Nenumărate întrebări îmi treceau prin minte, însă sentimentul de ușurare pe care îl aveam era atât de intens, încât mi-a calmat mintea și a făcut să nu mă mai gândesc la ele. Doream să mă ridic din pat și să mă bucur de frumusețea împrejurimilor, dar nu puteam. Mi-am dat seama că fără susținerea magnetică a îngrijitorului meu, nu aș fi în stare să mă ridic din pat.

Abia îmi revizuisem experiențele, când s-a deschis ușa și a intrat Clarence împreună cu un necunoscut cu o față prietenoasă. M-au întâmpinat cu cordialitate și urări de pace. Cel care mă salvase din Zonele Inferioare[6] a întrebat care este starea mea generală de sănătate și îngrijitorul meu a venit prompt să-i dea informații.

Clarence a zâmbit și mi-a făcut cunoștință cu însoțitorul său, fratele Henry de Luna, din personalul medical al coloniei spirituale. Fratele Henry era îmbrăcat în alb, iar fața sa radia bunăvoință. M-a examinat în mare și apoi, zâmbind, a spus:

– E regretabil că ai ajuns aici prin sinucidere.

Clarence și-a păstrat calmul, dar eu m-am revoltat interior. Sinucidere? Mi-am amintit de acuzațiile acelor ființe perverse din Zonele Inferioare. Deși le eram recunoscător binefăcătorilor mei, nu puteam accepta această acuzație.

– Cred că vă înșelați, am spus supărat, plecarea mea din lume are alte cauze. M-am luptat peste patruzeci de zile încercând să înving moartea.

6) Zonele Întunecate sunt regiuni tenebroase unde ajung după moarte sufletele extrem de egoiste sau cele cu o conștiință foarte încărcată de vină. – n. t. eng.

Am trecut prin două operații grave datorită unei ocluzii intestinale.

- Așa este, a continuat doctorul, calm și complet netulburat, dar această ocluzie a fost rezultatul unor cauze foarte grave. Poate că nu te-ai gândit încă suficient la aceasta. Trupul spiritual prezintă în el o istorie completă a acțiunilor comise pe Pământ.

Aplecându-se peste mine, a continuat, arătând spre diverse părți ale corpului meu.

- Hai să aruncăm o privire în zona intestinală! Ocluzia s-a datorat unor elemente canceroase care, la rândul lor, au apărut din cauza unor indiscreții de-ale tale, prin care ai contractat sifilis. Boala ar fi putut să nu aibă caracteristici atât de grave dacă atitudinile tale mentale ar fi avut ca bază fermă principiul moderației și al iubirii frățești. În schimb, tu ai ales un stil de viață întunecat și tensionat, ce a atras vibrații distructive din partea celor din jurul tău. Nu ți-ai imaginat niciodată că furia atrage forțe negative, nu-i așa? Lipsa ta de autocontrol și de grijă în interacțiunea cu ceilalți, pe care i-ai rănit atât de des fără să te gândești, au făcut ca tu să cazi pradă influenței unor ființe morbide și inferioare. Aceste împrejurări ți-au agravat foarte mult starea fizică.

După o pauză lungă în care a continuat să mă examineze atent, a continuat:

- Prietene, ai observat că ficatul ți-a fost afectat de acțiunile tale? Că rinichii tăi au fost de asemenea maltratați în nesăbuita ta nepăsare față de darul divin al existenței fizice?

Am simțit o dezamăgire profundă, dar medicul, părând că nu îmi observă suferința, a continuat să îmi explice:

- Organele corpului fizic posedă rezerve nelimitate, în acord cu planul Domnului Dumnezeu. Tu, prietene, ai pierdut multe ocazii excelente și ai irosit prețioasa binecuvântare a existenței fizice. Misiunea pe termen lung ce ți-a fost încredințată de cei cu realizări spirituale mai înalte a fost redusă la tentative realizate cu jumătate de inimă pe care niciodată nu le-ai dus la bun sfârșit. Întregul tău sistem digestiv a fost distrus ca rezultat direct al „inofensivelor" tale excese de mâncare și băutură, iar energia ta vitală a fost devorată de sifilisul pe care l-ai contractat prin alt fel de excese. După cum se vede, diagnosticul este incontestabil.

M-am gândit la dificultățile vieții omenești și am meditat la multiplele ocazii pe care le-am pierdut. În viața mea de pe Pământ avusesem multe măști, adaptându-le în funcție de situația în care mă găseam. Niciodată nu mi-am imaginat că mi se va cere socoteală pentru acele episoade de viață aparent fără însemnătate. La vremea

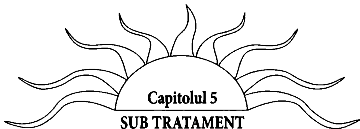

aceea concepeam greşeala umană ca fiind în concordanţă cu legile omeneşti – tot ce nu era interzis de acele legi era natural şi acceptabil. Cu toate acestea, aici am găsit un nou sistem de judecare a acelor erori. Nu am avut de a face cu judecători severi care să pronunţe verdicte dure sau cu tortura ori cu abisul infernal. În schimb, binefăcători cu zâmbetul pe buze vorbeau despre slăbiciunile mele ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil neascultător. Compasiunea lor superioară a dat o palmă mândriei mele umane. Dacă aş fi fost chinuit de fiinţe diabolice, eşecul mi s-ar fi părut mai puţin amar. Blândeţea înduioşătoare a lui Clarence, tonul calm al medicului şi natura răbdătoare a îngrijitorului meu, toate au contribuit la transformarea mândriei mele în ruşine. Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am suspinat cu inima rănită, dându-mi seama că acele concluzii ale lui Henry de Luna erau incontestabile. Mi-am recunoscut întreaga amploare a greşelilor. În conştiinţa mea rămânea acum un singur adevăr chinuitor: într-adevăr, m-am sinucis. Am irosit preţioasa ocazie a vieţii umane, şi acum nu eram decât un paria ce a fost salvat din milă.

În acel moment, Clarence, mângâindu-mi părul într-un gest părintesc, a zis:

– Nu te mai lamenta, fiule. Am plecat în căutarea ta ca răspuns al intervenţiei celor ce te iubesc din sferele superioare. Lacrimile tale le vor necăji inimile. Cred că ar fi preferabil să îţi arăţi recunoştinţa rămânând calm în timpul examinării greşelilor tale, ce zici? Într-adevăr diagnosticul arată că te-ai sinucis, dar te asigur că alte sute de oameni pleacă zilnic de pe Pământ la fel ca şi tine. Aşa că, linişteşte-ţi inima! Foloseşte comoara căinţei cât mai bine, păstrează binecuvântarea remuşcării în sufletul tău, indiferent cât de târziu ai primit-o. Nu uita că îngrijorările nu ne rezolvă problemele. Pune-ţi încrederea în Dumnezeu şi în devoţiunea noastră frăţească. Lasă-ţi să se odihnească inima tulburată, căci mulţi dintre noi au trecut prin aceleaşi experienţe ca şi tine.

La auzul acestor cuvinte pline de generozitate, mi-am pus capul pe umărul lui, plângând.

Capitolul 5
SUB TRATAMENT

Ești în grija lui Clarence?

Întrebarea mi-a fost pusă de un tânăr cu o față deosebit de blândă. A intrat zâmbitor, aducând cu el ceva ce părea să fie o geantă medicală mare. Am dat din cap că da, și el mi s-a prezentat:

- Eu sunt Lisias, fratele tău. Directorul meu, medicul asistent Henry de Luna, mi te-a dat în grijă, pentru perioada în care ai nevoie de tratament.

- Ești asistent medical? am întrebat.

- Sunt stagiar în Serviciul Sănătății. În consecință, nu îndeplinesc doar funcția de asistent, ci fac și vizite pacienților, informând doctorii când e nevoie de ajutor și având grijă de noii sosiți.

Observându-mi interesul, a continuat:

- Sunt mulți asemenea asistenți aici, în Orașul Astral. Bineînțeles, ca nou-venit, încă nu ai cunoștințe despre activitățile noastre. Dar ca să îți faci o idee, există peste o mie de pacienți doar în acest sector, iar aceasta este una din cele mai mici clădiri ale spitalului nostru.

- Într-adevăr, minunat! am exclamat.

Lisias, observând că eram pe punctul de a continua cu laudele, s-a ridicat repede de pe scaun și a început să mă examineze cu grijă.

- Zona intestinală prezintă leziuni grave și semne de cancer, ficatul îți este afectat în diferite zone și rinichii tăi arată semne de slăbire prematură. Știi ce înseamnă asta?

- Da, mi-a explicat medicul ieri. Aceste afecțiuni sunt opera mea...

Observând evidenta mea stânjeneală după această confesiune, a continuat:

- În grupul de optzeci de pacienți aflați în grija mea, cincizeci și șapte sunt în aceeași stare ca și tine. Știi că alți pacienți ajung aici mutilați? Că cei ce și-au folosit în mod greșit vederea vin fără ochi? Alții, care și-au folosit agilitatea pentru a comite crime, vin paralizați sau fără picioare. Iar alții, ce au trăit în depravare sexuală, intră în viața de spirit complet nebuni.

- Orașul Astral nu este un locaș al spiritelor triumfătoare în sensul comun, înțeles de lume. Ne bucurăm pentru că avem posibilitatea să depunem o activitate constructivă și este de lucru în fiecare colțișor al coloniei noastre, deoarece Dumnezeu ne-a binecuvântat cu șansa de a servi.

A făcut o scurtă pauză, iar eu am exclamat:

- Te rog, continuă să îmi explici, Lisias. Mă simt atât de liniștit și de ușurat. Nu este aceasta o reședință cerească pentru ființe spirituale alese?

Lisias a zâmbit și mi-a răspuns:

- Hai să ne amintim vechea învățătură: mulți chemați, puțini aleși!

Privind departe către orizont, inundat de amintiri din trecutul său, acesta a continuat:

- Multe religii de pe Pământ ne cheamă la Ospățul Celest. Niciun om care a simțit vreodată existența lui Dumnezeu nu o poate nega cu conștiința împăcată. Da, mulți sunt chemați, însă puțini răspund chemării. Majoritatea oamenilor acceptă în schimb altă invitație. Irosim șansele pe care le primim, depărtându-ne de calea noastră, permițând capriciilor să ne conducă viețile, și ne distrugem trupurile în mod nesăbuit. Rezultatul final este că mii dintre noi pleacă din lume într-o stare de confuzie, o mulțime de spirite nebune, bolnave și ignorante hoinărind așa cum ai făcut și tu în sferele din preajma Pământului.

Văzându-mi uimirea, a întrebat:

- Credeai că moartea noastră fizică ne conduce către locuri miraculoase? Trebuie să muncim temeinic și să îndeplinim servicii dificile pentru a obține creșterea spirituală. Dacă avem datorii de plătit pe planetă, este necesar și inevitabil să ne întoarcem pentru a le plăti. Indiferent de progresul pe care l-am făcut, avem de rupt lanțurile urii, înlocuindu-le cu legături sacre de iubire. Nu ar fi corect să ne așteptăm ca alții să curețe câmpurile pe care noi înșine am cultivat ciulini. Așa e menit să fie, prietene, după cum se spune, mulți chemați, puțini aleși. Dumnezeu nu uită pe nimeni, și totuși atât de puțini sunt cei care își amintesc de El.

Confruntat cu ideea responsabilității individuale și amintindu-mi propriile greșeli, nu mă puteam abține să nu-mi condamn propria perversitate. Dar înainte de a avea timp să îmi exprim remușcările, amabilul meu însoțitor și-a ridicat mâna și a spus:

- Oprește-te! Haide să ne concentrăm pe munca pe care o avem de făcut. Cei care se căiesc în mod sincer, trebuie să învețe să fie tăcuți și să o ia de la început.

A început cu grijă un tratament magnetic și apoi, în timp ce îmi trata zona de jos a intestinelor, a continuat să îmi explice:

– Ai observat tratamentul specializat al zonelor tale canceroase? Vezi, toată munca sinceră în domeniul medical se bazează pe o îngrijire iubitoare, însă procesul vindecării în sine este lăsat în seama pacientului. Vei fi tratat cu multă grijă și te vei simți la fel de în formă cum erai pe Pământ când erai tânăr. Vei lucra mult și cred că vei deveni unul dintre cei mai buni asistenți ai Orașului Astral. Totuși, infirmitățile tale vor rămâne până când vei fi eliminat toate urmele indiscrețiilor și ale proastei folosiri a sănătății tale, care încă mai există în corpul tău spiritual. Trupul nostru pământesc, folosit în mod necorespunzător atât de des, ne este dat ca instrument binecuvântat prin care ne putem vindeca sufletul, dacă ne dedicăm acestei acțiuni.

Am meditat profund la ceea ce tocmai auzisem, gândindu-mă la mila infinită a lui Dumnezeu, fiind mișcat până la lacrimi. Lisias și-a încheiat calm tratamentul pentru ziua respectivă și apoi mi-a zis:

– Lacrimile sunt un medicament purificator când nu sunt generate de sentimente de revoltă. Așa că plângi, prietene, și descarcă-ți inima! Haide să ne binecuvântăm trupurile fizice, împreună cu nenumăratele lor celule microscopice, atât de umile și atât de prețioase în același timp, atât de detestate și totuși atât de sublime pentru serviciul pe care ni-l fac. Fără ele, câte mii de ani am petrece prinși în ceața ignoranței...

Spunând acestea, Lisias m-a atins blând cu mâna pe cap și a plecat.

Capitolul 6
UN SFAT PREȚIOS

În următoarea zi, după rugăciunea de seara, Clarence a venit să mă vadă împreună cu îngrijitorul meu. Radia bunătate. Privindu-mă, m-a întrebat afectuos:

- Cum te simți? Sper că puțin mai bine?

Ca orice pacient de pe Pământ care dintr-o dată se simte în centrul atenției, resimțeam un sentiment de milă față de propria mea persoană. Revenind la vechiul meu obicei de a abuza de dragostea celorlalți, am început să mă plâng:

- Într-adevăr, mă simt puțin mai bine, însă încă mă doare foarte tare. Mă doare mai jos de stomac și inima mea este plină de o neliniște ciudată. Trecerea a fost grea, prieteni; n-aș fi crezut niciodată că pot îndura atâta suferință. Acum, că pot gândi limpede din nou, sunt sigur că aceste încercări mi-au furat și ultimele picături de forță.

Clarence m-a ascultat atent, nearătând nici un semn de nerăbdare. Părea chiar interesat, iar atitudinea lui m-a încurajat să continui.

- Mai mult decât atât suferințele mele morale sunt de nedescris! Acum că furtuna din exterior s-a potolit – mulțumită asistenței pe care am primit-o aici, am timp să mă concentrez asupra furtunii interioare. Ce s-a petrecut cu soția și copii mei? Mă întreb dacă copilul meu cel mare, singurul meu fiu, a urmat planurile pe care le-am făcut pentru el. Și dragele mele fiice? Și soția mea, care era atât de sigură că va muri de singurătate dacă vreodată ne vom despărți, ce s-a petrecut cu ea? Încă simt lacrimile ei din ultimele momente petrecute pe Pământ. N-aș putea spune cât timp am petrecut în această separare de coșmar – suferința continuă m-a prădat de orice noțiune a timpului. Unde e biata mea soție? Plângând lângă rămășițele mele reci? Sau în pragul morții ea însăși? Cât de amară poate fi această suferință! Ce soartă groaznică pentru un om care era credincios familiei sale! Sunt sigur că foarte puțini au trecut prin ceea ce am trecut eu.

Chiar și pe Pământ am suferit ani întregi de vicisitudini, crunte dezamăgiri și neputință, și în schimb am primit doar câteva ore de fericire. Apoi am experimentat o moarte fizică dureroasă, urmată de o tortură sufletească fără sfârșit și de o succesiune continuă de mizerii și lacrimi! Cum aș putea atinge pacea? Aș vrea să pot fi optimist, dar îmi simt inima atât de grea și de plină de suferință! Ce soartă nenorocită, o, generos binefăcător!

În acel moment, sentimentul de auto-compătimire a atins cote atât de mari, încât am izbucnit în lacrimi. Cu toate acestea, Clarence s-a ridicat calm și m-a întrebat:

– Dragul meu prieten, cauți cu adevărat vindecarea spirituală?

Am consimțit dând din cap, iar el a continuat:

– Atunci învață să nu vorbești atât de mult despre tine și suferințele tale! Auto-compătimirea este un simptom de boală mentală, care consumă mult timp și devine foarte greu de vindecat. Este imperativ să creezi noi modele de gândire și să fii atent la ceea ce spui. Singura cale pentru a dobândi echilibrul spiritual este să-ți deschizi inima către Lumina Divină. Dacă tu consideri efortul necesar ca fiind o povară apăsătoare sau consideri lupta pentru mântuire ca fiind o impunere, acesta este un semn clar al orbirii tale spirituale. Cu cât insiști să te gândești mai mult la experiențele tale dureroase, cu atât mai mult te atașezi de ele. Poți fi sigur că, așa cum Tatăl Ceresc te adăpostește și veghează asupra ta, cu siguranță că are grijă și de cei dragi ție de pe Pământ. Bineînțeles că trebuie să considerăm familia ca fiind ceva sfânt, dar să ții întotdeauna minte că este numai o mică ramură a Familiei Universale, ce se află sub îndrumarea plină de dragoste a unui unic Tată Divin. Poți fi sigur că noi te vom ajuta să-ți rezolvi problemele prezente și să-ți schițezi planurile de viitor, dar nici noi, nici tu nu avem timp de pierdut cu plângerile tale. Noi, în această colonie, acceptăm cea mai grea trudă ca fiind o binevenită ocazie de a evolua, amintindu-ne, pe măsură ce înaintăm cu greutate, împovărați de datorii, că Providența este neegalată în dragostea sa. Dacă dorești și tu să rămâi alături de noi, trebuie să înveți să gândești adecvat.

Între timp lacrimile mele se uscaseră. Cuvintele lui mă readuseseră în simțiri. Mi-era rușine de slăbiciunea mea și am adoptat o atitudine diferită.

– În timp ce erai încarnat, a continuat Clarence, nu ai luptat tu pentru poziții profitabile, cunoscându-le avantajele? Nu ai apreciat mijloacele legitime de creștere a bunăstării pentru cei dragi ție?

Nu ai făcut tu eforturi pentru a face mulți bani, meniți să adauge confort sporit și stabilitate celor dragi ție? Aici programul este același, doar anumite detalii diferă. Pe Pământ, convenționalitățile și banii sunt forțele guvernatoare, pe când aici obiectivul nostru este activitatea constructivă, cu beneficii de lungă durată asupra sufletului nemuritor. Privim suferința ca fiind o cale de îmbogățire a sufletului, fiecare suferință fiind un pas în plus către scopul nostru divin. Înțelegi diferența? Sufletele slabe se opun ideii de muncă și rămân inactive, exprimându-și nemulțumirile în fața tuturor. Cele puternice acceptă sarcina pe care au primit-o ca fiind pași constructivi către perfecțiune. Să ai în vedere că nimeni nu te va acuza că ți-e dor de familia ta de pe Pământ și nici nu se va gândi vreodată să-ți înăbușe noianul de sentimente sublime. Cu toate acestea, să știi că lacrimile disperării nu duc nicăieri. Dacă într-adevăr îți iubești familia de pe Pământ și dorești să le fii folositor, ar trebui să-ți accepți condiția prezentă cu bucurie.

A urmat o lungă pauză. Sfatul lui Clarence mi-a modificat gândurile și am început să meditez la cuvintele lui pline de înțelepciune. Pe când eram scufundat într-o meditație adâncă, binefăcătorul meu, ca un tată care uită îndărătnicia fiului său și reia lecția cu aceeași seninătate, m-a întrebat din nou, zâmbind larg:

– Deci, cum te simți? Puțin mai bine?

Mulțumit și liniștit că am fost iertat, ca un băiețel nerăbdător să învețe, am răspuns:

– Mă simt mai bine acum, că înțeleg Voința Divină.

Capitolul 7
LISIAS EXPLICĂ

Lisias venea zilnic pentru tratamentul meu, iar Clarence continua să mă viziteze regulat. Am început să mă simt în largul meu, pe măsură ce mă străduiam să mă adaptez la noua mea situaţie. Cu toate acestea, am observat că reveneam foarte rapid de fiecare dată când începeam să-mi rumeg din nou problemele. Angoasa, frica de necunoscut şi disconfortul neadaptării s-ar fi putut reîntoarce. Dar, cu toate acestea, simţeam interior o anumită stabilitate.

Am resimţit o mare plăcere aplecându-mă pe fereastră şi contemplând vastul orizont. Eram foarte impresionat de diferenţele dintre acest tărâm astral şi Pământ. Aproape totul părea o copie îmbunătăţită a acestuia: culorile se îmbinau mult mai armonios şi însăşi substanţa lucrurilor era mult mai delicată. Pământul era acoperit cu verdeaţă şi puteam vedea copaci mari, livezi bogate şi grădini încântătoare peste tot. Un lanţ de dealuri, având culmi încoronate de lumină, se găseau dincolo de câmpia pe care era situat Oraşul Astral. În apropiere, se puteau vedea din loc în loc clădiri graţioase, construite în stiluri diferite, dar care totuşi aveau ceva în comun: o abundenţă de flori la intrare. Printre ele, am remarcat nişte vile mici şi fermecătoare, înconjurate de trandafiri coloraţi, ce se iveau din iedera ce acoperea pereţii în culori contrastante. Păsări cu pene scânteietoare zburau peste tot, din vreme în vreme unindu-se într-o singură lumină pe clopotniţele înalte, strălucitoare, care parcă ajungeau până la cer. Continuând să privesc plin de curiozitate de la fereastră, am fost puternic surprins să văd nişte animale domestice printre copaci.

În aceste perioade de reflecţie adâncă, mintea îmi era plină cu nenumărate speculaţii. Luând în considerare că mă găseam în plan astral, nu puteam înţelege asemănările dintre lucrurile ce se găseau aici şi cele de pe Pământ. Lisias, însoţitorul meu amabil şi constant, era întotdeauna pregătit să explice:

– Moartea fizică a unui om nu îl conduce instantaneu în sfere miraculoase. Fiecare proces de evoluție este gradat. Există nenumărate planuri pentru sufletele dezîntrupate, așa cum există multe locuri minunate pentru cei care încă trăiesc în corp. Toate sufletele, toate sentimentele, formele și lucrurile sunt guvernate de principiile evoluției naturale și ale ierarhizării.

Mă îngrijora întrucâtva faptul că fusesem sub tratament atât de multe săptămâni, fără să primesc nicio singură vizită a vreunui cunoscut de pe Pământ. Cu siguranță nu eram singurul din cercul meu de prieteni și cunoscuți care se lupta cu această enigmă a morții. Părinții mei plecaseră înaintea mea, laolaltă cu diverși prieteni. Atunci de ce nu venea nimeni să mă viziteze în timpul refacerii mele, pentru a aduce un pic de bucurie inimii mele îndurerate? Aș fi fost mulțumit doar cu câteva momente de consolare. Într-o zi, când nu-mi mai puteam înăbuși îndoielile, l-am întrebat pe însoțitorul meu:

– Spune-mi, dragă Lisias, este posibil să-i întâlnesc pe cei care au plecat de pe Pământ înaintea noastră?

– De ce, te simți uitat?

– Da, chiar așa mă simt. De ce nu a venit nimeni să mă vadă? Pe Pământ mă puteam baza implicit pe devotamentul mamei mele. Cu toate acestea, nu am primit nicio veste de la ea până în ziua de azi, și nici de la tatăl meu, care a murit cu trei ani înaintea mea.

– Greșești în privința mamei tale. Te-a ajutat zi și noapte, de când ai avut acea criză înainte de a veni aici. Și-a dublat ajutorul când te-ai îmbolnăvit ultima dată. Încă nu-ți dai seama, nu-i așa, că ai rămas în Sferele Întunecate ultimii opt ani? În tot acest timp, ea nu și-a pierdut speranța și adesea venea în Orașul Astral pentru a interveni în favoarea ta. A cerut ajutorul lui Clarence, care a început să te viziteze mult mai des, până în momentul în care tu, un încrezut doctor pământean, ți-ai amintit că ești și tu un copil al lui Dumnezeu. Îți dai seama acum?

Îmi simţeam ochii plini de lacrimi. Nu ştiam că plecasem de pe Pământ de aşa mult timp. Vroiam să spun ceva, să mai aflu câte ceva despre acele eforturi nepercepute, dar corzile mele vocale păreau amorţite. Inima îmi era prea plină pentru a vorbi.

– În ziua în care te-ai rugat din toată inima, a continuat Lisias, când ai realizat că totul în Univers îi aparţine Tatălui nostru Atotputernic, până şi lacrimile tale erau diferite. După cum ştii, ploaia poate fi uneori creatoare şi alteori distrugătoare. Dumnezeu nu aşteaptă rugăciunile noastre pentru a ne iubi. Dar, aşa cum o oglindă murdară nu poate reflecta lumina, este imperativ necesar pentru noi să ne curăţăm şi să dezvoltăm o atitudine elevat-receptivă, pentru a înţelege bunătatea Lui infinită. Deci, nu Tatăl Ceresc este cel care are nevoie de penitenţa noastră, ci noi avem nevoie de aceasta, pentru serviciul inestimabil pe care ni-l face. Înţelegi? Lui Clarence, răspunzând devotamentului mamei tale, nu i-a fost greu să te găsească, însă ţie ţi-a fost foarte greu să-l găseşti pe el. Mi s-a spus că, atunci când mama ta a auzit că ai scăpat de tenebre şi ai pătruns în lumină, a plâns de bucurie.

– Şi unde este ea acum? am strigat într-un final. Dacă este posibil, aş dori să o văd şi să o îmbrăţişez, să cad în genunchi la picioarele ei.

– Nu locuieşte în Oraşul Astral, mi-a spus, locuieşte în sfere mai înalte, unde lucrează nu numai pentru tine, ci şi pentru binele multor altora.

Văzându-mi dezamăgirea, a adăugat:

– Va veni cu siguranţă să te vadă. Când cineva doreşte ceva în mod sincer, acel ceva este deja pe jumătate obţinut. Avem aici propriul tău exemplu. Ani de zile ai rătăcit fără ţel, pradă fricii, suferinţei şi deziluziei. Cu toate acestea, în momentul în care ai simţit necesitatea ajutorului divin, ţi-ai expansionat spectrul vibraţiilor mentale şi ai obţinut viziunea şi ajutorul necesar.

Încurajat de explicaţia pe care tocmai o primisem, am exclamat cu hotărâre:

– Atunci să îmi doresc din toată inima, şi ea va veni, va veni...

Lisias a zâmbit cu înţeles şi, plecând, a mai adăugat un sfat prietenesc:

– Bine, dar să ţii minte că toate cererile de merit trebuie să conţină 3 condiţii de bază: o voinţă activă, muncă perseverentă şi merit. Cu alte cuvinte, cineva trebuie mai întâi să-şi dorească, apoi să muncească pentru acea dorinţă, iar în final să merite ceea ce a cerut.

A plecat zâmbind, iar eu am căzut într-o adâncă meditaţie, întrebându-mă cum putea fi exprimat un program atât de vast în atât de puţine cuvinte.

Capitolul 8
ORGANIZAREA ADMINISTRATIVĂ

Pentru prima dată după săptămâni bune de tratament intensiv m-am aventurat afară în compania lui Lisias. Priveliştea de pe străzi m-a impresionat. Pe bulevardele largi, delimitate de străzi umbroase care se întindeau în fața noastră, se simțea un aer pur şi o atmosferă de linişte spirituală profundă. Nu am văzut niciun semn de inactivitate sau trândăvie. În schimb, străzile oraşului erau aglomerate. Priveam mulțimile trecând pe lângă mine. Unii păreau absorbiți de gânduri, pe când alții zâmbeau prietenos în trecere. Lisias, văzându-mă surprins, a început repede să explice.

- Ne aflăm acum în districtul Ministerului Ajutorării. Tot ce vezi aici, toate clădirile şi casele, sunt fie instituțiile în care se desfăşoară activitățile jurisdicției noastre, fie casele personalului şi ale instructorilor noştri. În cadrul Ministerului, pacienții sunt ajutați, rugăciunile sunt ascultate şi clasificate, sunt plănuite reîncarnările pământeşti şi sunt alcătuite grupuri de salvare pentru cei care trăiesc în zonele inferioare sau cei care suferă pe Pământ. Aici sunt examinate toate problemele legate de suferința umană şi sunt căutate soluții.

- Deci există un Minister al Ajutorării în Oraşul Astral? am întrebat.

- Şi de ce nu? Toate activitățile noastre de aici sunt controlate de o organizație care este îmbunătățită în mod continuu sub eficienta conducere a celor care veghează destinele noastre. În timpul rugăciunilor noastre colective, nu l-ai remarcat pe Guvernatorul nostru, înconjurat de cei şaptezeci şi doi de asistenți ai lui? Ei sunt Miniştrii Oraşului Astral. Colonia noastră, al cărui scop esențial este munca şi realizarea, este împărțită în şase Ministere, fiecare sub conducerea a doisprezece Miniştrii. Cele şase ministere se numesc: Regenerare, Ajutorare, Comunicare, Elucidare, Elevare şi Uniune Divină. Primele patru ne conectează cu Pământul; celelalte două ne conectează cu sferele superioare. Deci, vezi tu, oraşul nostru este de fapt o zonă de tranzit. Muncile cele mai grosiere, materiale,

sunt realizate de către Ministerul Regenerării. Cel mai sublim este Ministerul Uniunii Divine. Clarence, instructorul nostru prietenos, este unul dintre Miniştrii Ajutorării.

- Nu mi-am imaginat vreodată posibilitatea de a descoperi o organizaţie atât de completă după moartea trupului fizic.

- Da, a continuat Lisias, iluzia răului este foarte puternică în sferele carnale. Omul obişnuit nu este conştient că toate manifestările ordinii care-l înconjoară provin din planurile superioare. Aşa cum Natura se transformă într-o grădină atunci când este îngrijită de om, la fel şi mintea, obtuză faţă de fiinţele primitive, se transformă într-o forţă creatoare atunci când este inspirată de o conştiinţă care funcţionează în sferele superioare. Orice organizaţie folositoare din planul material îşi are rădăcinile în lumi spirituale superioare.

- Dar oraşele din Oraşul Astral au o istorie la fel ca şi marile oraşe de pe Pământ?

- Bineînţeles. Toate aceste planuri apropiate Pământului au propria lor natură specifică şi o istorie unică. Oraşul Astral este un aşezământ vechi, fondat de un grup de pionieri portughezi distinşi, care după părăsirea planului fizic s-au stabilit pe câmpiile astrale de deasupra Braziliei, în secolul al şaisprezecelea. După cum precizează analele coloniei noastre, aceştia au întâmpinat greutăţi foarte mari aici la început. Există anumite obstacole în zonele invizibile apropiate de Pământ, aşa cum există şi pe Pământ. Imensele zone cu potenţial nedezvoltat de aici sunt comparabile cu

marile regiuni sălbatice şi necivilizate de pe Pământ.

Munca pionierilor a fost grea şi descurajantă, chiar şi pentru spiritele cele mai puternice. Zona care acum abundă de vibraţii delicate şi clădiri maiestuoase era atunci populată de alţi locuitori, mai primitivi, a căror arhitectură reflecta minţile lor primare şi care umpleau atmosfera cu gândurile lor nedezvoltate. Cu toate acestea, fondatorii nu şi-au pierdut speranţa. Şi-au continuat eforturile, urmând exemplul coloniştilor din Lumea Veche din planul fizic. Numai că aceştia din urmă au înlocuit munca perseverentă, solidaritatea frăţească şi dragostea spirituală cu violenţa, războiul şi sclavia.

Între timp, ajunsesem într-o piaţă mare, aranjată artistic, plină de grădini minunate. În centru se înălţa un palat magnific, încoronat cu turnuri maiestuoase şi semeţe, ale căror vârfuri dispăreau din raza vizuală.

– Aici, unde se află Palatul Guvernului, coloniştii au pus piatra de temelie a întregii aşezări.

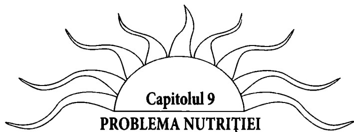
Arătând locul cu pricina, a continuat:

– Această piaţă este punctul de întâlnire a celor şase Ministere despre care ţi-am vorbit. Încep de la Palatul Guvernului şi se extind într-o formă triunghiulară. Devotatul nostru Guvernator locuieşte aici. Un personal de trei mii de lucrători îl asistă în îndatoririle sale administrative. Este cel mai sincer şi neobosit lucrător din colonie. Miniştrii călătoresc din când în când în alte sfere, pentru a-şi reînnoi energiile şi a dobândi noi cunoştinţe, iar noi, de asemenea, avem propriile noastre distracţii obişnuite. Guvernatorul este singurul care nu are deloc timp liber. Deşi insistă să ne luăm periodic vacanţe de odihnă, el munceşte neîncetat, sacrificându-şi chiar şi orele de somn. Se pare că îşi găseşte răsplata în serviciul fără sfârşit. Sunt aici de patruzeci de ani şi, cu excepţia rugăciunilor colective, nu l-am văzut niciodată pe Guvernator să ia parte la vreo distracţie publică. Însă radiaţia puternică a minţii lui ajunge în toate ramurile activităţii noastre, iar asistenţa lui părintească include pe toată lumea şi tot ce este aici.

După o lungă pauză, amabilul meu tovarăş a continuat:

– Cu doar puţin timp în urmă, am sărbătorit cea de-a o sută paisprezecea aniversare a administraţiei sale mărinimoase.

Lisias a continuat să meargă într-o linişte reverenţioasă, în timp ce eu, ţinând pasul cu el, contemplam cu veneraţie turlele minunate ce păreau să străpungă cerul.

Capitolul 9
PROBLEMA NUTRIȚIEI

Captivat de priveliștea magnificelor grădini, l-am rugat pe Lisias să ne oprim să ne odihnim puțin pe o bancă din apropiere, iar el a fost de acord. Privind fermecătorii stropi de apă colorată ce se ridicau în aer și formau tot felul de forme, simțeam cum eram cuprins de un plăcut sentiment de pace.

– Oricine observă această colonie, am spus eu cu un aer gânditor, își va pune tot felul de întrebări. Cum ar fi, de exemplu, problema aprovizionării. Aici nu există un Minister al Economiei, nu-i așa?

– Acest domeniu ministerial, a spus Lisias, avea o mare importanță aici. Apoi Guvernatorul s-a decis să reducă cât mai mult cu putință practicile care ne-ar putea aminti de fenomene pur fizice. Așadar, activitățile Departamentului de Aprovizionare s-au redus la simpla distribuție, sub controlul direct al Administrației Centrale. De fapt, aceasta a fost o decizie foarte importantă. Din arhivele noastre se poate vedea că acum un secol, colonia noastră a depus mari eforturi pentru a-i face pe locuitorii săi să adopte principiul simplității. Mulți nou-veniți în Orașul Astral, având încă înrădăcinate vicii pământești, au insistat să aibă locuințe din cele mai extravagante, mese foarte luxoase și băuturi energizante. Doar Ministerul Divinei Uniuni, având în vedere propriile-i caracteristici, a putut să evite asemenea abuzuri. Celelalte și-au petrecut timpul străduindu-se până la epuizare să facă față problemelor de acest gen. Guvernatorul nostru, totuși, a făcut eforturi să pună capăt acestei situații deplorabile, introducând măsuri disciplinare decisive din momentul în care și-a asumat îndatoririle administrative ale Orașului Astral.

O parte din cei mai în vârstă misionari de la noi mi-au povestit de acele vremuri. Mi-au spus că, la cererea Guvernatorului, două sute de instructori au venit la noi dintr-o sferă foarte înaltă pentru a propaga noi teorii despre respirație și despre absorbția elementelor dătătoare de viață din atmosferă. S-au ținut multe prelegeri pe această temă. Mulți dintre experții noștri au fost împotriva acelor inovații, deoarece colonia

având rolul de zonă de tranziție, ar fi fost incorect și periculos ca spiritele nou-venite să fie supuse la schimbări atât de drastice. Erau de părere că asemenea schimbări puteau dăuna serios corpurilor spirituale ale pacienților noștri. Dar Guvernatorul nu a cedat.

Timp de treizeci de ani, conferințele, exemplele ilustrative și explicațiile tehnice au continuat fără întrerupere. Unele spirite eminente au protestat public împotriva acțiunilor Guvernatorului. De câteva ori chiar s-au adunat în fața Ministerului de Ajutorare, cu pacienți ce se declarau victime ale noii diete deficitare. În timpul unor asemenea crize, cei ce se împotriveau schimbării și-au intensificat atacul. Cu toate acestea, Guvernatorul nu a recurs niciodată la pedepse, ci prefera să-și expună propriile critici într-o manieră părintească în Palatul Guvernului, insistând asupra scopurilor și beneficiilor noului program și subliniindu-i superioritatea ca măsură eficientă de spiritualizare. Pentru cei mai încăpățânați, organiza excursii instructive în sferele mai înalte, reușind să îi convingă pe mulți dintre ei.

După o lungă pauză, am spus:

- Te rog să continui, Lisias. Cum s-a terminat acea luptă edificatoare?

După douăzeci și unu de ani de eforturi perseverente din partea Guvernatorului, Ministerul Elevării a cedat și a redus proviziile la strictul necesar. Ministerului Elucidării i-a trebuit însă mult timp pentru a urma acest bun exemplu, datorită numărului mare de spirite cu mințile prinse în statistici ce lucrau acolo. Aceia erau cei mai înverșunați adversari, încă închistați în ideile lor pământești, după care ingerarea proteinelor și a carbohidraților era indispensabilă corpului uman. Ei au insistat să își mențină ideile și aici, trimițându-i în fiecare săptămână Guvernatorului rapoarte lungi pline de avertismente și observații, teste și date numerice în sprijinul afirmațiilor lor. Asemenea impertinență a ajuns uneori până la aroganță, dar cu toate acestea răbdarea Guvernatorului nu a dat greș niciodată.

Luând decizia să nu acționeze de unul singur, a obținut asistența unor entități foarte evoluate, care ne ghidează prin Ministerul Uniunii Divine, și împreună au examinat în detaliu fiecare dintre aceste documente. În timp ce oamenii de știință își multiplicau argumentele și Guvernul trăgea de timp, în cadrul Departamentului Regenerării, cunoscut acum ca Ministerul Regenerării, se coceau tulburări periculoase. Unele din spiritele mai puțin evoluate de acolo au fost atrase de spiritul revoltei celor din Ministerul Elucidării și s-au comportat într-o manieră deplorabilă. O atmosferă agitată diviza colonia, Orașul Astral fiind expus atacurilor ce veneau din partea locuitorilor Zonelor Inferioare. Asemenea entități s-au străduit să ne invadeze orașul, folosindu-se de breșa

existentă în Departamentul de Regenerare, unde mulți dintre lucrători făceau tranzacții clandestine pentru a-și satisface dependența nepotrivită față de mâncare.

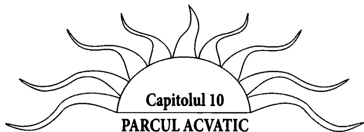
Deși situația era alarmantă și criza era amenințătoare pentru noi toți, Guvernatorul și-a menținut seninătatea specifică. A convocat o întrunire a Ministerului Divinei Uniuni și, după ce a ascultat ce avea de spus cel mai înalt consiliu al nostru, a decis închiderea temporară a Ministerului Comunicațiilor și a ordonat pregătirea beciurilor Departamentului de Regenerare pentru izolarea rebelilor încăpățânați. A avertizat Ministerul Educației, a cărui impertinență a trebuit să o suporte timp de treizeci de ani, și a decretat că oricine va interacționa în vreun fel cu Zonele de Jos va fi suspendat până la noi ordine. Pentru prima dată de când se afla la conducere, a pus în funcțiune armele electrice din pereții orașului, pentru a emite săgeți magnetice în scopul apărării. În colonie nu s-au dat lupte și nu s-au desfășurat atacuri, ci doar s-au luat măsuri de apărare. Pentru mai bine de șase luni, dieta în Orașul Astral s-a redus la principiile de menținere a vieții din atmosferă și la elementele electrice, magnetice și solare din apă. Astfel, pentru prima dată colonia a simțit indignarea unui spirit blând și just.

Criza se terminase în sfârșit: Guvernul câștigase. Ministerul Elucidării și-a recunoscut greșeala și și-a oferit ajutorul. Se spune că în timpul festivităților, Guvernatorul a fost impresionat până la lacrimi, declarând că buna înțelegere a concetățenilor săi e cea mai prețioasă recompensă pentru sufletul său. Departamentul Regenerării a fost promovat ca Minister, iar orașul s-a reîntors la viața sa de toate zilele.

De atunci încoace, doar Ministerele Regenerării și Ajutorării au voie să aibă mai multe provizii de substanțe nutritive, din cauza spiritualității scăzute a multora dintre pacienți. În toate celelalte sectoare, dieta este limitată la aspectele esențiale, în conformitate cu regulile celei mai stricte sobrietăți. Astăzi, toată lumea este de acord că impunerile aparent arbitrare ale Guvernatorului au fost foarte favorabile pentru evoluția noastră. Contactul nostru cu lucrurile materiale a fost redus, declanșând o intensificare a spiritualității.

Lisias a fost cuprins de tăcere, în timp ce eu meditam adânc la lecția pe care tocmai o primisem.

Capitolul 10
PARCUL ACVATIC

Observând interesul meu crescut în ceea ce privește procesul de nutriție, Lisias m-a invitat cu el într-o excursie instructivă.

– Hai să mergem, a spus el, să vedem marele rezervor al coloniei. Acolo vei avea șansa să vezi niște aspecte care te vor interesa și vei afla cât de importantă este apa în lăcașul nostru de tranziție. Curiozitatea mi-a fost ațâțată și am acceptat cu bucurie invitația. Când am ajuns la colțul pieței publice, bunul meu prieten s-a oprit, spunând:

– Aici așteptăm aerobuzul.[7]Am văzut cu surprindere un vehicul mare, plin cu pasageri, apropiindu-se plutind cam la 5 metri deasupra pământului. A coborât ca un lift. M-am uitat îndeaproape la el – era foarte lung, diferit de orice vehicul pe care îl văzusem pe Pământ. Părea a fi construit dintr-un material foarte flexibil, și, judecând după numărul de antene de pe acoperișul lui, bănuiam că este conectat la niște fire invizibile. După aceea, în timp ce vizitam imensele fabrici ale Departamentului de Trafic și Transport al coloniei, am aflat că presupunerea mea fusese corectă.

Lisias nu mi-a dat timp să-l chestionez cum aveam obiceiul. Am urcat, ne-am așezat în niște scaune confortabile și aerobuzul a pornit în liniște. Eram neliniștit în acest mediu neobișnuit, printre atâția străini. Am călătorit la așa o viteză, încât îmi era imposibil să văd clar detaliile construcțiilor pe lângă care treceam. Am bătut ceva distanță, oprind scurt o dată la trei kilometri, până ce, după vreo patruzeci de minute, Lisias m-a anunțat că am ajuns.

Scenariul din fața ochilor mei era de o frumusețe deosebită, pădurile erau verzi și înflorite, iar aerul curat avea o aromă fină. Totul era un miracol de culori și lumini. Un mare râu își croise valea printre maluri verzi, presărate de flori albastre. Apele încet mișcătoare, strălucind în soare, reflectau ca o oglindă de cristal multiplele nuanțe de albastru

---

7) Vehicul aerian similar cu marile noastre telecabine.

ale cerului. Cărări largi erau tăiate în păduri în direcții diferite și la intervale regulate, iar copaci imenși își întindeau ramurile prietenoase, oferind zone umbroase în acel peisaj învăluit de razele soarelui. Din când în când, bănci frumos sculptate te invitau să te odihnești pe ele. Eram pur și simplu fermecat, iar Lisias mi-a observat entuziasmul.

- Locul acesta se numește Parcul Apei. E una dintre cele mai frumoase regiuni ale Orașului Astral și unul dintre locurile preferate de întâlnire ale îndrăgostiților. Ei vin aici să își facă jurăminte dulci de iubire și fidelitate pentru viitoarele lor experiențe de pe Pământ.

Aceste remarci ale lui mi-au trezit în minte o serie de întrebări interesante, dar Lisias nu mi-a dat șansa să îmi satisfac curiozitatea. Arătând spre o clădire mare și impunătoare, a explicat:

- Aceea este hidrocentrala coloniei. Apele Râului Albastru pe care îl vezi acolo sunt trase în bazine mari, din care sunt distribuite către toate sectoarele coloniei. Dincolo de terenurile Ministerului de Regenerare, apele converg din nou. Râul își urmează apoi cursul către marele ocean al substanțelor, invizibil Pământului. De fapt, apa de aici are o altă densitate decât cea de pe Pământ. E mult mai ușoară și mai pură.

Observând minunata clădire din fața noastră, am întrebat:

- Care minister controlează distribuția apei?

- E una din puținele activități materiale de care se ocupă Ministerul Uniunii Divine.

- Chiar așa?! am exclamat eu, fiindu-mi greu să împac aceste aspecte diferite. Lisias a zâmbit și a continuat să-mi explice:

- Pe Pământ, foarte puțini oameni conștientizează importanța apei. Aici, în Orașul Astral, atitudinea noastră este diferită și cunoștințele cu privire la acest subiect sunt mult mai vaste. Este evident că toate serviciile create necesită energie și atenție, pentru a se desfășura armonios. În acest oraș spiritual învățăm să fim recunoscători Tatălui Ceresc și lucrătorilor Săi divini pentru acest cadou. Aprofundând cunoștințele despre proprietățile apei, aflăm că ea este unul dintre cele mai puternice vehicule pentru toate tipurile de fluide. Aici, apa este folosită în mod special în scopuri nutritive și medicinale. În cadrul Ministerului de Ajutorare, vei vedea că sunt mai multe departamente ce sunt devotate în întregime amestecării apei pure cu anumite elemente extrase din razele solare și din magnetismul spiritual. În majoritatea districtelor din vasta noastră colonie, apa astfel preparată stă la baza dietei noastre. Cu toate astea, dintre noi toți, Miniștrii Uniuni Divine au atins cel mai înalt grad de spiritualizare. În consecință, ei au primit sarcina magnetizării generale a apei Râului Albastru, pentru a o purifica

suficient de mult, încât ea să poată fi folosită de către toţi locuitorii Oraşului Astral. După ce Miniştrii Uniunii Divine purifică apa, diferite instituţii o îmbunătăţesc, adăugându-i substanţe nutritive şi medicinale. Când conductele se reunesc în cealaltă parte a acestor păduri, râul curge mai departe, dincolo de zona noastră, purtând cu el o parte din calităţile noastre spirituale.

Eram complet uimit în faţa acestor explicaţii.

- Pe Pământ, am remarcat eu, niciodată nu am auzit de aşa ceva.

- Omul nu este atent, a continuat Lisias. Timp de multe secole mările au păstrat echilibrul mediului în care el trăia, ploile i-au facilitat obţinerea hranei şi râurile au fost vitale pentru formarea oraşelor sale. Apa este o binecuvântare pentru casa şi pentru munca sa şi este elementul principal şi cel mai important din corpul său fizic. Cu toate astea, omul continuă să creadă că e stăpânul absolut al lumii sale, uitând că, în primul rând, el este un copil al Celui Prea-Înalt.

Va veni însă timpul când omul ne va urma exemplul, recunoscând valorarea acestui preţios dar divin. Va înţelege că apa din fiecare casă absoarbe caracteristicile mentale ale locuitorilor săi.

În lumea fizică, prietene, apa nu doar elimină reziduurile din corpurile materiale, dar se şi impregnează cu vibraţiile noastre mentale. Poate fi dăunătoare în mâini răuvoitoare şi binefăcătoare în mâini generoase. Când se află în mişcare, curenţii săi răspândesc binecuvântarea vieţii, fiind un vehicul al Providenţei Divine, absorbind amărăciunea omului, ura şi grijile sale, curăţându-i mediul fizic şi purificându-i spaţiul interior.

Lisias a căzut într-o tăcere reverenţioasă, în timp ce eu priveam apele liniştite ce iscaseră atât de multe gânduri sublime în mintea mea.

Capitolul 11

ÎNVĂȚÂND DESPRE ORAȘUL ASTRAL

Generosul meu prieten era nerăbdător să îmi prezinte numeroasele districte ale coloniei, dar îndatoriri urgente îl chemau în altă parte.

– În curând vei avea șansa să vizitezi diversele departamente ale activităților noastre, mi-a zis el încurajator. Ministerele orașului sunt centre vaste, unde se lucrează intens. O vizitare detaliată a oricăruia din ele ar necesita câteva zile. Totuși, vei avea ocazia să faci aceasta. Chiar daca eu nu te voi putea însoți, cu ajutorul lui Clarence vei primi un permis de a vizita orice departament dorești.

Deja ajunsesem la aerobuz și în câteva minute eram în drum spre casă. De această dată nu am mai simțit senzația de disconfort pe care o percepusem inițial și nici nu m-am simțit presat de prezența numeroșilor pasageri din aerobuz. Mă simțeam ușurat și am început să meditez la întrebările la care eram nerăbdător să găsesc răspuns. Am profitat de ocazie și l-am mai chestionat pe Lisias.

– Lisias, prietene, îmi poți spune dacă toate coloniile spiritelor sunt la fel ca aceasta? Adoptă ele aceleași caracteristici?

– În niciun caz. Dacă, în sfera fizică, fiecare regiune, fiecare oraș are trăsăturile sale particulare, îți poți imagina ce diversitate de condiții există în planurile noastre.

Aici, ca și pe Pământ, ființele sunt grupate după originile și scopurile comune pe care le au. Dar trebuie știut că fiecare colonie, la fel ca și fiecare dintre noi, se situează pe o treaptă diferită pe marea scară către perfecțiune. Experiențele colective diferă între ele. Noi suntem doar un exemplu de astfel de colonie. Conform cronicilor noastre, predecesorii noștri s-au inspirat adeseori din activitatea lucrătorilor devotați din alte sfere, la fel cum, în prezent, coloniile aflate în formare ne solicită nouă ajutorul. Cu toate acestea, fiecare organizație posedă caracteristici esențiale unice.

Survenind o pauză mai lungă în conversație, am întrebat:

– Aici a apărut prima dată ideea divizării în Ministere?

– Da. Pionierii Orașului Astral au vizitat Noii Zori, una dintre cele mai importante colonii de spirite din zona noastră, unde activitățile sunt distribuite pe departamente. Fondatorul nostru a adoptat sistemul, dar a înlocuit cuvântul departament cu cel de minister, mai puțin în cazul Ministerului de Regenerare, care si-a obținut promovarea doar sub Guvernatorul nostru actual. Ideea lor era că organizarea pe Ministere era mai semnificativă din punct de vedere spiritual.

– Sunt de acord, am încuviințat eu.

– Este important, a continuat Lisias, să îți dai seama că această colonie a noastră accentuează principiul ordinii și al ierarhiei. Meritul este singurul standard folosit pentru a-i evalua pe candidații la poziții mai înalte. În zece ani, doar patru entități spirituale au primit misiuni cu responsabilități în Ministerul Divinei Uniuni. De regulă, după lungi perioade de ucenicie și de serviciu, ne reîncarnăm pentru a ne continua strădania spre perfecțiune.

Eram complet absorbit de cuvintele lui Lisias, care a continuat:

– Când noii-veniți dau dovadă de cooperare frățească, sunt găzduiți într-un district al Ministerului de Ajutorare. Dacă însă sunt recalcitranți, sunt duși la Ministerul de Regenerare. Pe măsură ce starea lor începe să se îmbunătățească în timp, sunt apoi admiși ca ajutoare în serviciul de Ajutorare, Comunicare și Elucidare, pentru a se pregăti pentru viitoarele lor îndatoriri de pe Pământ.

Doar puține spirite primesc privilegiul de a rămâne mai mult timp în Ministerul Elevării, și extrem de rar unele sunt promovate ca personal în cadrul Ministerului Uniunii Divine, atunci când apar posturi disponibile, cam o dată la zece ani.

Dă-mi voie să-ți spun că deprinderile necesare nu sunt doar simple expresii ale unor activități idealiste. Nu mai suntem în planul fizic, unde entitățile dezîncarnate sunt obligate să devină fantome. Aici ne petrecem timpul muncind activ. Munca în Ministerul Ajutorării e dificilă și complexă, în cel de Regenerare necesită eforturi energice, la Comunicare e necesară îndeplinirea unor standarde înalte de responsabilitate individuală, la Elucidare e necesară o mare capacitate de muncă și o minte bine instruită, pe când la Elevare abnegația și iluminarea spirituală sunt indispensabile. În ceea ce privește misiunile Ministerului Uniunii Divine, cerințele esențiale sunt înțelepciunea profundă și iubirea sinceră și universală. Guvernul, la rândul lui, este centrul tuturor activităților administrative și numeroase servicii sunt sub controlul său direct, inclusiv nutriția,

distribuţia energiilor electrice, traficul şi transportul. Normele de muncă sunt întotdeauna îndeplinite aici. Pe de altă parte, şi odihna este în mod riguros respectată. Aceasta este necesar pentru a asigura distribuirea corectă a îndatoririlor. Singura excepţie o face Guvernatorul, care lucrează neîncetat, chiar şi în timpul orelor de relaxare.

– Şi nu părăseşte niciodată Reşedinţa Guvernamentală? am întrebat eu.

– Doar când este necesar pentru binele public. Singura excepţie este vizita sa duminicală la Ministerul Regenerării, zona care conţine cele mai multe entităţi nearmonioase, din cauză că multe dintre spiritele de acolo menţin încă relaţii cu fraţii lor nefericiţi din Zonele Inferioare. O mulţime de spirite păcătoase sunt acolo. Aşadar, duminica, după rugăciunea colectivă din Marele Templu al Reşedinţei Guvernamentale, Guvernatorul nostru îşi petrece după-amiaza lucrând împreună cu Miniştrii Regenerării la multe cazuri dificile. Face mari sacrificii pentru a-i ajuta pe fraţii noştri îndureraţi şi suferinzi.

Am părăsit aerobuzul lângă Spital, gândindu-mă cu recunoştinţă că voi ajunge în curând în camera mea cea confortabilă. Pe măsură ce mergeam, am observat că o muzică frumoasă plutea prin aer. Auzisem melodia şi la plecare, iar acum se auzea din nou. M-am întors spre Lisias pentru o explicaţie.

– Acea muzică vine din atelierele noastre. După îndelungi observaţii, Guvernul a ajuns la concluzia că muzica stimulează munca. De atunci, acest stimulent inspirator a devenit un obicei încetăţenit în toate activităţile noastre.

Între timp, am ajuns la holul de la intrarea în spital. Un îngrijitor a venit spre noi şi i s-a adresat însoţitorului meu:

– Frate Lisias, e urgent nevoie de tine în pavilionul din dreapta mea.

Prietenul meu a plecat cu calmul său obişnuit, în timp ce eu m-am retras în intimitatea camerei mele, reluându-mi nesfârşitele speculaţii mentale.

Capitolul 12
ZONA INFERIOARĂ

După ce am primit lămuriri atât de prețioase, eram nerăbdător să îmi îmbogățesc cunoștințele în privința unora dintre faptele pe care mi le relatase. Referirile sale la spiritele din tenebroasele Zone Inferioare mi-au trezit curiozitatea. Lipsa instruirii religioase de pe Pământ este adeseori cauza stării de confuzie de acolo. Ce ar putea fi Zona Inferioară? Am auzit mențiuni despre iad și purgatoriu în slujbele romano-catolice la care participasem din obligație socială, dar niciodată nu avusem nici cea mai vagă noțiune despre Zona Inferioară. Data următoare când m-am întâlnit cu însoțitorul meu, tot felul de întrebări îmi stăteau pe limbă. Ascultând cu atenție, mi-a răspuns:

– Cum poți să fii în necunoștință de cauză în legătură cu acea zonă, când ai fost ținut acolo atât de mult timp?

Cu un tremur de oroare, mi-am amintit suferințele trecute.

Lisias a continuat:

– Zona Inferioară începe pe scoarța Pământului. Este Zona Întunecată a celor care, fiind în lume, și-au astupat urechile față de chemarea îndatoririlor lor sacre, pe care nu au reușit să le îndeplinească, complăcându-se în schimb în indecizie sau târându-se în mlaștina greșelilor. Vezi tu, când se reîncarnează un spirit, acesta promite să ducă la bun sfârșit misiunea ce i se încredințează în cadrul planului Tatălui Ceresc. Totuși, când își reia experiențele, îi este foarte greu să se țină de cuvânt. În schimb, urmează orbește impulsurile propriului său egoism. Astfel, continuă să cultive vechi antipatii și pasiuni, uitând că ura nu este dreptate, la fel cum pasiunea nu este iubire. Tot ceea ce este superficial și nefolositor dezechilibrează armonia vieții.

După moartea fizică, multe entități obsedate rămân în regiunea aceea încețoșată adiacentă sferei fizice a Pământului. O îndatorire îndeplinită este ca o poartă prin care intrăm în Infinit. Ne aduce

mai aproape de îndeplinirea scopului nostru – uniunea sacră cu Dumnezeu Tatăl. E normal atunci ca acelora care neglijează misiunea ce le-a fost încredinţată, această binecuvântare să le fie amânată.

Lisias mi-a perceput dificultatea de a pătrunde întregul sens al acestei lecţii, datorită ignoranţei mele aproape totale cu privire la principiile spirituale, şi a încercat să fie mai obiectiv:

– Să presupunem că fiecare din noi se întoarce pe Pământ purtând haine murdare pentru a le spăla în apele vieţii umane. Veşmintele noastre murdare sunt de fapt corpurile noastre subtile, modelate de propriile noastre mâini în vieţile trecute. Deşi ni se acordă binecuvântarea unei noi şanse pe Pământ, în general uităm scopul nostru esenţial. În loc să ne purificăm prin eforturi constructive, achiziţionăm şi mai multe pete şi ne facem mai multe datorii, ştiind clar că ele nu sunt în concordanţă cu sferele superioare. În asemenea condiţii, având o stare şi mai proastă, ne putem noi aştepta să intrăm în sfere luminoase? Zona Inferioară e o zonă unde reziduurile mentale negative sunt distruse. E un fel de purgatoriu în care reziduurile acumulate prin desconsiderarea sublimei şanse a vieţii omeneşti sunt arse în mod gradat.

Imaginea nu ar fi putut fi mai clară sau mai convingătoare de atât. Eram mai mult decât uimit. Lisias, înţelegând cât de folositoare îmi sunt aceste explicaţii, a continuat:

– Zona Inferioară ar trebui să fie o regiune de mare interes pentru cei din planul fizic, deoarece cuprinde tot ce este în dezacord cu planurile superioare. Gândeşte-te cât de înţeleaptă este Providenţa Divină, permiţând crearea unui astfel de plan în jurul Pământului. Acolo găsim legiuni compacte de suflete nehotărâte

și ignorante, nu suficient de rele pentru a fi exilate în colonii unde ispășirea păcatelor este mai dureroasă, dar nici suficient de virtuoase pentru a fi admise în planurile superioare. Acei nenumărați locuitori ai Zonei Inferioare sunt însoțitorii apropiați ai oamenilor încarnați, separați doar de legile vibrației. Nu este de mirare atunci că asemenea locuri sunt caracterizate de perturbări serioase. Acolo, spirite rebele de toate felurile sunt grupate laolaltă, formând nuclee invizibile de putere extraordinară, datorată concentrării tendințelor și dorințelor lor comune.

Mulți oameni de pe Pământ sunt disperați când nu apare poștașul sau când întârzie trenul. Zona Inferioară e plină de asemenea creaturi disperate care, după moartea fizică, sunt dezamăgiți că Dumnezeu nu îi așteaptă, pregătit să le satisfacă fiecare moft. Când își dau seama că doar celor ce au muncit împreună cu Dumnezeu li se acordă coroana gloriei și a vieții eterne, ei se arată așa cum sunt de fapt, irosindu-și timpul prețios cu fapte meschine în Zonele Inferioare. La fel ca în Orașul Astral, entitățile din Zona Inferioară formează o comunitate spirituală, dar comunitatea lor este formată din tot felul de entități frustrate, leneșe și perverse. Acesta este Pragul, o zonă de tiranie și înlănțuire, de exploatatori și exploatați.

Lisias s-a oprit, dar eu, foarte impresionat, am continuat să îl întreb:

– Dar cum faceți față acestei stări de fapt? Aceste spirite nu au vreo organizare sau vreun sistem de apărare?

– Organizarea, zâmbi Lisias, este un atribut al spiritelor organizate. Zona Inferioară la care ne referim e ca o casă fără pâine: toată lumea se plânge și nimeni

nu face nimic. Călătorii care sunt cu capul în nori pierd trenul, iar fermierii care nu seamănă nu au ce secera. Cu toate astea, de un lucru poți fi sigur: chiar și în chinurile și în întunecimile Zonei Inferioare, protecția divină nu îi abandonează niciodată pe locuitorii săi. Fiecare spirit rămâne acolo doar atât cât este necesar, nici mai mult și nici mai puțin. Iar pentru realizarea muncii de ajutorare a spiritelor din Zona Inferioară, Dumnezeu a permis întemeierea unor așezăminte cum este acesta al nostru.

– Presupun atunci, am remarcat eu, că Zona Inferioară trebuie să fie într-o strânsă legătură cu planul celor încarnați, chiar un fel de continuare a acestuia?

– Așa este, a încuviințat el, și vei vedea acolo rețeaua de fire invizibile ce o leagă de mințile umane. Este populată cu entități neîntrupate și cu formele-gând ale celor ce se află încă pe Pământ. Fiecare spirit, oriunde ar fi, este un nucleu de forțe radiante ce pot crea, transforma sau distruge, manifestându-se sub formă de vibrații pe care știința pământească încă nu a reușit să le înțeleagă. Așadar, cine gândește emite forțe pozitive sau negative și, prin urmare, construiește sau distruge ceva, undeva. Prin intermediul acelor curenți mentali, oamenii stabilesc conexiuni cu entități din Zona Inferioară ale căror tendințe sunt în concordanță cu ale lor, deoarece fiecare suflet e un magnet puternic. Realizezi, deci, că există o armată invizibilă care lucrează în spatele celei vizibile?

Cele mai grele misiuni în Zona Inferioară le sunt atribuite ajutoarelor devotate din cadrul Ministerului de Ajutorare. Dacă munca unui pompier dintr-un oraș mare e obositoare și periculoasă din cauza flăcărilor dezlănțuite și a norilor de fum cu care trebuie să se lupte, îndatorirea misionarului din Zona Inferioară nu e cu nimic mai ușoară. Acești misionari trebuie să facă față fluidelor ce sunt emise de mii de minți obsedate de practicarea răului sau de chinurile teribile pe care le suportă. Să știi că e necesar mult curaj și o capacitate mare de sacrificiu pentru a reuși să îi ajuți pe cei ce încă nu sunt capabili să aprecieze și să înțeleagă ajutorul ce le este oferit.

Cum Lisias a făcut o pauză, am exclamat:

– Ce mult mi-ar plăcea să lucrez pentru a ajuta acele creaturi nefericite, să le ofer pâinea iluminării spirituale.

Prietenosul meu însoțitor s-a uitat blând la mine și, după câteva minute de reflecție, pe picior de plecare, mi-a spus:

– Mă întreb dacă te simți cu adevărat pregătit pentru o asemenea misiune.

Capitolul 13

CU MINISTRUL AJUTORĂRII

De măsură ce mă însănătoşeam, am început să simt din nou nevoia de a avea o activitate şi de a lucra. Acum, că acei ani dificili de chin se terminaseră, tânjeam să-mi reiau runda de ocupaţii care în general alcătuiesc o zi obişnuită de lucru pe Pământ. Eram pe deplin conştient că pierdusem ocazii extraordinare pe Pământ şi că viaţa mea fizică o luase pe calea greşită. Dar, reamintindu-mi de cei cincisprezece ani de practică medicală, am trăit o stare de gol în inimă. M-am văzut ca un fermier puternic stând în mijlocul câmpului, cu mâinile legate, fiindu-i imposibil să muncească. Iată-mă înconjurat de pacienţi, şi totuşi încă nu aveam voie să mă apropii, ca înainte, de paturile lor ca prieten, ca doctor şi ca om de ştiinţă. Un vaiet neîncetat ajungea la urechile mele din camerele alăturate, dar nu puteam oferi o mână de ajutor nici măcar ca membru umil al infirmeriei ori al echipei de prim-ajutor.

În planul fizic era doar o chestiune de a studia cărţile obişnuite, plus ceva experienţă în domeniu şi se puteau obţine drepturile de a practica medicina. Dar aici, în noul meu mediu de viaţă, doctorii sufletului foloseau metode diferite, manualele de căpătâi fiindu-le propriile inimi, iar tratamentul de bază iubirea şi grija fraternă. Chiar şi cea mai umilă dintre asistentele infirmiere din Oraşul Astral avea mult mai multe cunoştinţe şi posibilităţi de a acţiona decât mine, cu toată ştiinţa mea. Drept urmare, oricât de mult mi-aş fi dorit să am o ocupaţie, mă temeam că, cel puţin pentru moment, orice încercare a mea de a cere ceva de lucru ar însemna încălcarea drepturilor celorlalţi. Confruntat cu asemenea dificultăţi, m-am adresat lui Lisias ca unui frate. Drept răspuns la îndoielile şi ezitările mele, mi-a sugerat:

– De ce nu îl întrebi pe Clarence? Mereu întreabă de tine şi mereu caută să îţi fie cât mai bine. Mergi şi cere-i sfatul şi ajutorul.

Am făcut paşii necesari pentru a obţine o întâlnire cu generosul meu binefăcător şi mi s-a spus că nu mă poate vedea decât în dimineaţa următoare, când urma să merg în biroul său personal. Am aşteptat cu nerăbdare întâlnirea, şi în ziua următoare, foarte devreme, am pornit spre locul stabilit. Spre marea mea surpriză, am găsit alte trei persoane care deja îl aşteptau. Amabilul Ministru venise devreme, cu mult înaintea noastră, şi se ocupa de probleme mult mai importante decât să primească vizitatori sau cereri. După ce şi-a terminat cele mai urgente treburi, Ministrul ne-a chemat înăuntru, doi câte doi. Am fost surprins de această modalitate de audienţă, dar am aflat ulterior că această măsură fusese luată pentru ca de soluţionarea cazului să beneficieze nu numai partea implicată, ci şi ceilalţi prezenţi, prin urmare, spre binele comun şi pentru a economisi timp.

După mai multe minute, am fost primit împreună cu o doamnă în vârstă care urma să fie prima audiată. Ministrul ne-a urat un cordial bun-venit, lăsându-ne să ne prezentăm cererile.

- Respectabile Clarence, a început colega mea necunoscută, am venit să te rog să intervii în favoarea celor doi fii ai mei. Nu mai pot suporta să fiu departe de ei! În plus, am fost informată că întâmpină dificultăţi în vieţile lor de pe Pământ, fiind confruntaţi cu necazuri fără de sfârşit. Îmi dau seama că planurile Tatălui nostru Ceresc sunt pline de iubire şi drepte, dar ca mamă nu pot să nu fiu îngrijorată.

Biata creatură a izbucnit cu amărăciune în plâns. Clarence s-a uitat la ea cu simpatie şi bunătate, dar a răspuns ferm:

- Dar, soră, dacă eşti de acord că planurile Tatălui nostru Ceresc sunt sfinte şi drepte, ce pot eu să fac?

- Aş vrea să mi se ofere mijloacele de a-mi proteja chiar eu fiii de pe Pământ, a răspuns mama îndurerată.

- Vai, prietenă, a exclamat Clarence, pentru a-i proteja pe ceilalţi, trebuie să creştem în umilinţă şi altruism. Ce ai gândi despre cineva care este dornic să îşi protejeze copilaşii, dar rămâne acasă confortabil? Altruismul şi ajutorul sunt legi create de Tatăl nostru Ceresc şi nimeni nu le poate încălca fără a-şi provoca un rău serios. Nu are conştiinţa ta nimic de spus în legătură cu aceasta? Câte ore bonus[8] poţi să prezinţi pentru a justifica cererea ta?

Fiind astfel întrebată, mama cea neliniştită a răspuns ezitând:

8) Nota lui André Luiz: o oră-bonus este o convenţie creată pentru a desemna fiecare oră de muncă în folosul comunităţii.

– Trei sute patru.

– E păcat, a continuat Clarence zâmbind, că de când locuieşti aici, de peste şase ani, i-ai oferit coloniei numai trei sute patru ore de muncă. Totuşi, imediat ce ţi-ai revenit din procesele tale de conştiinţă din Zonele Inferioare, ţi-am oferit un post meritoriu la Patrula de Supraveghere din cadrul Ministerului de Comunicare...

– Dar era o muncă insuportabilă, l-a întrerupt ea, o luptă continuă împotriva entităţilor rău-voitoare! Nu te puteai aştepta să mă adaptez.

Clarence a continuat, netulburat:

– După acesta, ţi-am găsit un loc cu Fraţii întru Sprijin, în serviciul de exonerare.

– Şi mai rău! a protestat ea. Acele camere erau mereu aglomerate şi pline cu creaturi murdare. Nu puteam să mai suport înjurăturile, imoralitatea, mizeria lor...

– Dându-mi seama de dificultăţile pe care le aveai, a continuat Ministrul, te-am trimis să lucrezi la Secţia pentru Entităţile Bolnave Mintal.

– Dar poate cineva în afară de sfinţi să îi suporte? a întrebat certăreaţa petiţionară. Mi-am dat toată silinţa, dar multitudinea de suflete răvăşite poate să sperie oricine.

– Eforturile mele nu s-au oprit aici, a continuat calm răbdătorul nostru binefăcător. Apoi te-am dus la Departamentul pentru Analiză şi Cercetare din cadrul Ministerului pentru Elucidare. Dar tu, soră, probabil plictisită de atâta interes din partea mea, te-ai retras frumos în Parcul de Odihnă.

– Era un loc insuportabil, a explicat matroana certăreaţă. Nu puteam să suport atmosfera aceea de lichide ciudate, experimentele epuizante şi supraveghetorii duri.

– Aminteşte-ţi, prietenă, a rezumat devotatul şi iluminatul Ministru, că ajutorul are doi însoţitori nelipsiţi: munca şi umilinţa. Pentru a-i ajuta pe ceilalţi trebuie mai întâi să obţinem colaborarea binefăcătorilor noştri, a prietenilor şi a servitorilor. Înainte să fim capabili să îi ajutăm pe cei pe care îi iubim, este esenţial să stabilim curente de simpatie, fără de care nici un ajutor eficient nu este posibil. Ţăranul care ară solul câştigă recunoştinţa celor care se bucură de recoltă. Muncitorul care îşi mulţumeşte supraveghetorii, îndeplinind ordinele scrupulos, aduce hrană pentru familie. Servitorul care se supune în spiritul cooperării, câştigă bunăvoinţa stăpânilor săi, a colegilor şi a celor interesaţi

de munca sa. Aşa că, vezi, nici un administrator obişnuit nu este folositor celor dragi dacă nu a învăţat încă să se supună şi să servească cu respect. Toată lumea să ţină minte că munca folositoare îi aparţine, mai înainte de toate, Celui plin de Generozitate Universală, şi că trebuie îndeplinită în ciuda tuturor dificultăţilor sau a suferinţelor care pot apărea.

După o scurtă pauză, a reluat:

– Ce poţi face prin urmare pe Pământ, dacă aici încă nu ai învăţat să faci faţă? Nu-ţi pun la îndoială devotamentul faţă de fiii tăi, dar aşa cum stau lucrurile, ai ajunge acolo precum o mamă paralitică, incapabilă să oferi vreun ajutor eficient. Pentru a merita bucuria de a-i ajuta pe cei dragi trebuie să atragem bunăvoinţa multora dintre fraţii noştri pe care, în schimb, i-am ajutat. Dacă nu ajuţi, nu te poţi aştepta să primeşti ajutor. Aceasta este Legea. Iar dacă tu, soră, nu ai nimic al tău de dat, va trebui să apelezi la ceilalţi pentru contribuţii voluntare. Dar cum vei face asta, când nu ai cultivat nimic, nici măcar sentimente bune? Mergi înapoi în Parcul de Odihnă, unde stai în ultima vreme, şi gândeşte-te la acest subiect cu seriozitate. Vom vorbi din nou despre asta.

Femeia, dezamăgită, stătea pe scaun şi îşi ştergea lacrimile. Ministrul s-a uitat apoi la mine şi a spus cu blândeţe:

– E rândul tău, prietene.

M-am ridicat ezitând şi m-am apropiat de el pentru a-i prezenta cererea mea.

Capitolul 14
EXPLICAȚIA LUI CLARENCE

Și cum stăteam acolo, cu inima bătând să îmi sară din piept, m-am simțit ca un student timid pe cale să se confrunte cu o comisie severă de examinare. Tulburat la vederea acelei femei plângând și copleșit de autoritatea plină de serenitate a Ministrului, tremuram ca varga, regretând că solicitasem acel interviu. Oare ar fi fost mai bine să-mi păstrez calmul și să aștept răbdător decizia superiorilor? O fi prea îndrăzneț din partea mea să solicit să lucrez în cadrul personalului medical dintr-un spital al cărui pacient am fost? Îmi doream să mă fi putut retrage rapid în camera mea și să uit de toate aspirațiile mele anterioare. Dar în momentul acela era imposibil. Ministrul Ajutorării, simțind și cele mai ascunse intenții ale mele, mi s-a adresat ferm:

– Sunt gata să te ascult, prietene.

Plin de nehotărâre, eram, instinctiv, gata să cer orice activitate medicală în colonie, când conștiința mea a lansat un avertisment: de ce să cer o muncă anume? Nu aș cădea din nou în greșeala umană a fostei vanități, care nu tolerează altă ocupație decât cea potrivită unui anumit statut și educației? Aceste gânduri mi-au readus o stare de echilibru și, mai degrabă confuz, am început:

– Am îndrăznit să vin astăzi la tine ca să îți cer sprijinul pentru a obține o ocupație. Acum, că tratamentul primit aici m-a readus într-o stare de sănătate, începe să-mi fie dor de vechile mele activități. Orice sarcină va fi binevenită atât timp cât mă menține activ.

Clarence s-a uitat la mine fix, ca și când încerca să îmi ghicească cele mai intime gânduri.

– Înțeleg, cu buzele ceri orice fel de muncă, dar în adâncul sufletului, ceea ce îți lipsește cu adevărat este cabinetul tău, pacienții tăi și toată atmosfera serviciilor medicale cu care Dumnezeu a binevoit să te onoreze pe Pământ. Până aici,

cuvintele lui erau încurajatoare și, cu inima plină de speranță, am încuviințat aprobator. După o lungă pauză, Ministrul a continuat:

– Totuși, nu trebuie să uiți că adeseori Tatăl nostru Ceresc ne onorează cu încrederea Sa și că adeseori noi Îi înșelăm așteptările, subestimând valoarea sarcinii. Tu, de exemplu, ai urmat cursurile medicale de pe Pământ, având la dispoziție toate facilitățile. Nu a trebuit niciodată să te preocupi de costul vreunei cărți, deoarece generozitatea părinților a împlinit toate necesitățile tale. Imediat ce ai absolvit, te așteptau deja avantajoase locuri de muncă. Astfel, ai fost scutit de lupta doctorilor săraci pentru a-și construi o carieră. Ai avut parte de o prosperitate cât se poate de rapidă în cariera ta. Din nefericire, ai transformat avantajele obținute într-un mijloc de a-ți grăbi moartea corpului fizic. Când ai fost tânăr și puternic, ai comis multe abuzuri în exercițiul funcțiunii pe care Iisus ți-a oferit-o.

M-am simțit foarte tulburat la auzul acestor cuvinte amabile, dar ferme, și totuși am reușit să răspund respectuos:

– Recunosc justețea observațiilor tale și aș fi recunoscător dacă mi-ai asigura mijloacele prin care aș putea să îmi îndrept greșelile, devotându-mă trup și suflet pacienților din acest spital.

– Un impuls foarte nobil, a spus Clarence fără severitate. Totuși, să ne amintim că exersarea unei profesii pe Pământ este o chemare de la Tatăl nostru Ceresc, care își îndrumă creaturile să vină în templele divine ale ajutorării. Aici, o diplomă este pentru noi un simplu act de identitate, în timp ce pe Pământ reprezintă o ușă deschisă către tot soiul de abuzuri. Persoanei care primește o astfel de diplomă i se dă ocazia să învețe și să conlucreze cu Domnul Dumnezeu, în munca sa divină de pe planetă. Acest principiu este valabil pentru toate activitățile pământești,

indiferent de natura lor şi de convenţiile de clasă. Tu, frate, ai primit o diplomă medicală şi ca atare ai fost admis în templul medicinei. Totuşi, din cauza comportamentul tău, nu meriţi să primeşti susţinerea mea în îndeplinirea dorinţei tale actuale. Cum aş putea să îţi permit să tratezi pacienţii-spirit, când tu pe Pământ ai insistat să îţi limitezi observaţiile profesionale la corpul fizic? Nu îţi neg capacităţile de bun psiholog, dar viaţa e mai mult decât atât. Ce ai gândi despre un botanist care îşi bazează definiţiile pe simpla examinare a scoarţei uscate a câtorva copaci? Mulţi doctori pământeni preferă concluziile matematice în munca lor anatomică. Or, sunt de acord că matematica este o ştiinţă respectabilă, dar nu este singura din univers. După cum deja ştii, un doctor nu poate să se limiteze doar la diagnostice şi terminologie, ci trebuie să meargă mai în profunzime şi să analizeze cele mai intime fibre ale sufletului. Pe Pământ, mulţi dintre colegii tăi au devenit adevăraţi sclavi ai convenţionalismului academic, din cauza vieţii profesionale. Foarte puţini reuşesc să treacă de prejudecăţi. Rarele excepţii sunt blamate de societate şi privite cu dispreţ de colegi.

Eram uluit, nu mi-aş fi imaginat niciodată că pot exista asemenea noţiuni pretenţioase despre responsabilitatea profesională. Eram şocat de ideea că o diplomă universitară ar putea fi considerată ca un bilet care îţi permite accesul în zone de muncă şi conlucrare cu Dumnezeu. Amuţit, am aşteptat ca Ministrul Ajutorului să îşi concluzioneze ideile clarificatoare.

– După cum vezi, a continuat el, nu te-ai pregătit pentru activităţile noastre.

– Generosule binefăcător, am îndrăznit să spun, am înţeles lecţiile pe care mi le-ai dat şi mă supun evidenţelor. Încercând să îmi reţin lacrimile, am spus plin de umilinţă:

– Sunt dispus să accept orice fel de ocupaţie în această colonie de muncă şi de pace.

Clarence a răspuns, privindu-mă aprobator:

– Prietene, ţi-am spus câteva adevăruri dureroase, dar lasă-mă să-ţi spun şi o vorbă de încurajare. Nu poţi deocamdată să devii doctor în Oraşul Astral, dar în curând vei fi admis ca ucenic. Situaţia ta actuală nu este cea mai bună, totuşi este promiţătoare datorită indulgenţelor trimise la Ministerul Ajutorării pe numele tău.

– Mama?

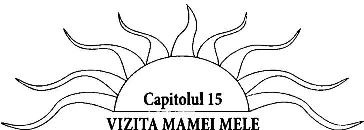

– Da, a încuviinţat Ministrul, mama ta şi alţi prieteni în a căror inimă ai plantat sămânţa recunoştinţei. Curând după sosirea ta aici, am solicitat ca Ministerul Elucidării să îmi trimită dosarele tale. Le-am examinat deja cu multă grijă şi am găsit multă imprudenţă şi inconştienţă, precum şi multe abuzuri. Am aflat de asemenea că, în cei cincizeci de ani ai tăi de practică medicală, şase mii de pacienţi săraci au primit asistenţă medicală gratuită în clinica ta. Cel mai adesea ai făptuit aceste acţiuni merituoase cu destulă neglijenţă. Totuşi, după cum poţi vedea acum, chiar şi neglijent făcută, o faptă bună atrage binecuvântări pentru cel ce o realizează. Din cei şase mii, cincizeci nu te-au uitat şi au tot înălţat rugăciuni pentru tine. Trebuie să-ţi mai explic că şi faptele bune pe care le-ai făcut în munca ta şi au fost uitate înclină balanţa în favoarea ta.

Oprindu-se din acele precizări surprinzătoare, Clarence a adăugat cu un zâmbet:

– Vei învăţa lecţii noi aici şi, după experienţe utile, vei conlucra în mod eficient cu noi, pregătindu-te în acelaşi timp pentru propriul tău progres spre infinit.

Am fost copleşit de fericire. Pentru prima dată de la sosirea mea în colonie am plâns de fericire. Oare cine ar putea să înţeleagă asemenea emoţii? Totuşi, am simţit că este necesar să îmi liniştesc inima pentru a mă bucura de minunata pace divină.

Capitolul 15
VIZITA MAMEI MELE

Urmând sfaturile lui Clarence, am încercat din răsputeri să îmi refac forțele pentru a-mi începe ucenicia cât mai curând posibil. Pe vremuri m-aș fi simțit ofensat de remarcile Ministrului, dar în împrejurările de față, confruntat cu greșelile trecutului, nu puteam decât să mă simt consolat. Ca prizonier al trupului, sufletul este aproape întotdeauna învăluit într-o ceață groasă a iluziei. Abia acum am realizat că viața pământească nu poate fi trăită inconștient. Mi-a devenit clar care este adevărata însemnătate a unei încarnări. Reamintindu-mi de toate oportunitățile pe care le-am ratat, am simțit că Clarence era perfect îndreptățit să îmi vorbească așa cum mi-a vorbit.

Mi-am petrecut mai multe zile scufundat în contemplare. Deși m-am abținut să mai cer alte favoruri, adânc în inima mea tânjeam să îmi vizitez casa de pe Pământ. Binefăcătorii de la Ministerul Ajutorării au fost extrem de generoși cu mine și parcă îmi urmăreau toate gândurile. Așadar, motivul pentru care nu mi-au îndeplinit de la început această dorință a fost acela că nu îi venise încă timpul. Astfel, resemnat, m-am menținut în starea mea de pace, chiar dacă eram oarecum melancolic. Lisias și-a dat toată silința să mă înveselească cu conversația sa vie și cu gânduri încurajatoare, dar eu treceam prin acea fază de interiorizare spirituală, în care simțeam nevoia să mă retrag în mine însumi, pentru a mă confrunta cu profunzimile conștiinței mele.

Totuși, într-o zi, asistentul meu a venit la mine în cameră și a exclamat:

– Ghici cine a venit să te vadă? Fața zâmbitoare și ochii strălucitori l-au dat de gol.

– Mama mea, am exclamat încrezător. Exaltat de fericire, am văzut-o pe mama apropiindu-se cu brațele larg deschise.

– Fiule, copilul meu, vino în brațele mele, iubitul meu!

Nu pot descrie ce s-a petrecut atunci. Brusc, am început să mă simt ca băiețelul ce se juca în ploaie, desculț, pe solul nisipos al grădinii noastre. În acele clipe sacre și pline de bucurie, am ținut-o pe mama mea în brațe

cu multă afecțiune, până ce lacrimile noastre s-au amestecat. Nu pot spune cât timp am rămas așa, dar într-un final s-a dezlipit din brațele mele.

– Haide, copile, nu da frâu liber emoțiilor. Să știi că până și fericirea excesivă taxează inima. Ești încă slăbit, nu-ți pierde energia.

În loc să-mi duc în brațe bătrâna mamă, așa cum am făcut în ultimele săptămâni ale sejurului ei pe Pământ, ea a fost cea care mi-a șters lacrimile și m-a condus la canapea. M-am așezat lângă ea și mi-am așezat duios capul pe genunchii ei. Ea mi-a mângâiat părul ușor, trezindu-mi amintiri prețioase. În acel moment, simțeam că sunt cel mai fericit dintre oameni; aveam impresia că eram ancorat în cel mai sigur port, după o bătălie grea pe mările furtunoase.

Prezența mamei mele era o mare ușurare pentru inima mea, iar acele momente păreau un vis binecuvântat. Ca un băiețel, căutând siguranța în obiectele familiare, i-am observat cu atenție hainele, o copie perfectă a celor pe care le purta acasă. I-am recunoscut rochia închisă la culoare, șalul albastru, ciorapii de lână. Am zăbovit cu privirea pe capul ei micuț, plin de fire albe ca zăpada, la ridurile de pe fața sa, la expresia ei invariabil calmă și dulce. Mut și tremurând de fericire, îi strângeam mâinile, în timp ce ea, mai puternică decât mine, mi-a vorbit cu blândețe:

– Domnul Dumnezeu nu ne uită niciodată, fiule. Nu vom putea niciodată să Îi mulțumim îndeajuns pentru toată bunătatea Lui. Deși despărțirea noastră a fost îndelungată, să nu îți imaginezi că te-am uitat. Uneori Providența ne separă tocmai pentru a putea învăța iubirea divină.

Simțind că afecțiunea ei era aceeași ca dintotdeauna, am început să îmi reamintesc de vechile suferințe. Of, cât de greu este să scapi de reziduurile pământești! Cât de grea este povara secolelor de imperfecțiune! Clarence mi-a recomandat adesea să mă abțin de la a-mi plânge de milă. Și Lisias mă prevenise legat de acest lucru. Totuși, acum, odihnindu-mă în brațele mamei mele, toate rănile vechi păreau că sângerează din nou. Am început să îmi amintesc cu amărăciune de suferințele mele trecute, iar lacrimile de bucurie le-au făcut loc celor de autocompătimire. Nu am realizat atunci că vizita sa nu trebuia interpretată doar ca o simplă împlinire a capriciilor mele, ci mai degrabă ca o binecuvântare a Grației Divine. Recăzând în vechiul meu obicei de a face din mama mea

victima răbdătoare a suferințelor mele nesfârșite, am început acum să retrăiesc cu durere toate vechile mele probleme. Pe Pământ, mamele sunt cel mai adesea sclave în ochii copiilor lor. Foarte rari sunt aceia care conștientizează valoarea devoțiunii materne înainte de a fi privați de ea, iar eu nu eram deloc o excepție.

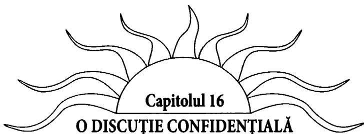
Mama mea asculta în tăcere, cu fața umbrită de o tristețe indescriptibilă. Ținându-mă strâns la pieptul ei, cu ochii plini de lacrimi, mi-a spus cu blândețe:

– Fiule, nu te mai jeli. Nu ți-a dat generosul nostru Clarence un sfat înțelept în această privință? Hai să fim recunoscători Tatălui Ceresc pentru această întâlnire binecuvântată. Hai să nu uităm totuși că acum suntem într-o școală diferită, învățând să devenim adevărați copii ai Domnului Dumnezeu. Ca mamă pe Pământ, nu am reușit întotdeauna să te îndrum în cel mai bun mod cu putință. De aceea și eu, la rândul meu, mă străduiesc să îmi controlez sentimentele prin reorientarea inimii. Lacrimile tale îmi retrezesc acele vechi sentimente pământești, trăgându-mă înapoi pe o cărare pe care o crezusem închisă. Mi-ar plăcea să cred că nemulțumirile tale sunt justificate, desemnându-te cea mai virtuoasă creatură din univers, dar aceasta ar fi în discordanță cu noile lecții pe care le învățăm. În lume poți să ai îngăduință pentru un astfel de comportament, dar aici este chiar imposibil. Trebuie să îl punem pe Dumnezeu pe primul loc. Nu ești singurul dezîncarnat care își plânge greșelile și nici eu singura mamă despărțită de cei dragi. Meritul suferinței noastre, fiule, nu rezidă în lacrimile pe care ne face să le vărsăm și nici în rănile sângerânde pe care ni le cauzează, ci în poarta de lumină pe care o deschide în fața noastră. Lacrimile și rănile nu sunt decât modalități binecuvântate de a ne ajuta să ne purificăm sufletul.

După o pauză prelungită, în timpul căreia conștiința mea s-a trezit cu hotărâre, a concluzionat:

– De ce să nu ne bucurăm de aceste momente trecătoare în lumina iubirii, în loc să le risipim în umbra nefericirii? Haide să ajutăm, copile, și să o facem cu veselie, bucurându-ne în același timp, în permanență, întru Domnul Dumnezeu. Te implor, modifică-ți atitudinea mentală. Încrederea în dragostea și afecțiunea pe care mi le porți îmi aduc multă fericire, dar nu mă pot întoarce la experiențele avute în trecut. Acum trebuie să ne iubim unul pe celălalt cu minunata și sacra dragoste divină.

Acele cuvinte inspirate m-au trezit și am avut impresia că iubirea mamei mele radia energii revigorante care îmi înălțau inima. Ea mă privea cu mulțumire, transfigurată într-un zâmbet radios, și când m-am ridicat și i-am sărutat respectuos fruntea, mi-am dat seama că nu o mai văzusem niciodată atât de frumoasă și de iubitoare.

Capitolul 16
O DISCUŢIE CONFIDENŢIALĂ

Cuvintele mamei mele m-au alinat şi m-au încurajat foarte mult. Mi-a recomandat să muncesc drept remediu pentru suferinţa şi necazul meu, considerate de ea drept binecuvântări şi lecţii pline de învăţăminte. Un sentiment inefabil de mulţumire mi-a învăluit sufletul. Într-un fel oarecum neobişnuit, aceste mustrări ale mamei mele păreau să îmi redea puterea. Simţeam că sunt un cu totul alt om, mai voios, mai plin de viaţă şi mai fericit.

– O, Doamne Dumnezeule! am exclamat, cât de minunat trebuie să fie planul în care trăieşti tu, mamă! Ce gânduri spirituale sublime, ce extaz!

Zâmbind cu înţeles, mama mi-a explicat:

– Copilul meu, un nivel mai elevat de conştiinţă necesită întotdeauna mai multă muncă şi un mai mare devotament. Să nu crezi că mama ta îşi petrece timpul într-un continuu extaz spiritual, fiind scutită de orice îndatoriri meritorii. Nu aş vrea în nici un caz să crezi că există vreo umbră de tristeţe sau nemulţumire în legătură cu situaţia în care mă aflu, dar vreau totuşi să îţi dezvălui care sunt responsabilităţile ce mi-au fost atribuite. De când m-am întors de pe Pământ, am muncit neîncetat pentru regenerarea noastră spirituală. Când îşi părăsesc corpul fizic, multe entităţi rămân legate de casa lor pământească, incapabile să se despartă de cei iubiţi. Aici însă am învăţat că cine iubeşte cu adevărat, trebuie să muncească neîncetat pentru a fi capabil să îi servească pe ceilalţi. Astfel, de când am ajuns aici am urmărit mereu să obţin privilegiul de a-i ajuta pe cei dragi.

– Şi tata, am întrebat eu, unde este? El de ce nu a venit cu tine?

Faţa mamei mele a luat atunci o expresie neobişnuită:

– Vai, da... tatăl tău. De doisprezece ani este prins într-o regiune foarte densă a umbrelor din Zona Inferioară. Pe Pământ, lăsa întotdeauna impresia că este foarte credincios tradiţiilor de familie,

respectând cu stricteţe codul etic al înaltei profesii căreia îi aparţinea, până la sfârşitul zilelor sale. Din exterior, părea să manifeste o puternică credinţă religioasă, dar în realitate era un om slab, care a avut chiar legături adulterine cu diverse femei. Două dintre acestea erau legate mental de o mare ceată de entităţi malefice.

Când Laertes a murit, şederea sa în Zonele Inferioare a devenit extrem de dureroasă. Sărmanele creaturi, cărora le făcuse promisiuni deşarte, aşteptau cu nerăbdare să îl acopere cu vălul întunecat al iluziei. La început a încercat să opună rezistenţă, să mă găsească. Dar nu a fost capabil să înţeleagă că sufletul, după ce se separă de forma sa trupească, îşi va trăi viaţa conform naturii sale esenţiale, fără aparenţe înşelătoare. Din această cauză, Laertes nu a reuşit să îmi simtă prezenţa spirituală sau să perceapă ajutorul plin de devoţiune al unora dintre prietenii noştri. După atâţia ani petrecuţi în înşelăciune şi prefăcătorie, viziunea psihică i se întunecase, iar nivelul de vibraţie îi scăzuse simţitor. Prin urmare, într-un final s-a trezit alături de cei cu care îşi acordase în mod nesăbuit mintea şi inima.

O vreme, principiile inerente familiei noastre şi mândria asociată numelui nostru au stârnit ceva în adâncurile sufletului său, şi astfel a încercat să opună rezistenţă tentaţiei, dar în final a cedat, fiind din nou atras în întuneric din pricina lipsei sale de

perseverență, de corectitudine și datorită orientării negative a minții sale.

– Dar nu putem în nici un fel să îl salvăm de la asemenea decădere? am întrebat eu, îndurerat fiind de situația lui.

– Fiule, a continuat mama, să știi că îl vizitez adesea, dar nici măcar nu observă prezența mea, nivelul său de vibrație fiind încă prea scăzut. M-am străduit din răsputeri să îl aduc pe calea cea bună prin intermediul unor inspirații, dar tot ce am reușit până acum a fost să îl fac să verse din când în când niște lacrimi chinuite, care nu au dus la nicio transformare majoră. Nefericitele creaturi care îl țin prizonier îmi blochează orice sugestie. De ani de zile mă străduiesc necontenit și le-am cerut ajutorul mai multor prieteni din cinci colonii spirituale diferite, inclusiv din Orașul Astral. Odată, Clarence aproape a reușit să îl atragă spre Ministerul Regenerării, dar într-un final a eșuat. Nu poți aprinde o lampă care nu are nici fitil și nici ulei. Numai prin propria sa voință poate Laertes să se ridice de la nivelul la care se află și să își amplifice vederea spirituală. Până atunci, bietul de el bate pasul pe loc, fără a putea face nimic, oscilând între indiferență și răzvrătire.

După o lungă pauză, mama a suspinat, continuând:

– Probabil că nu știi deocamdată aceasta, dar surorile tale Clara și Priscilla sunt încă legate de Pământ și locuiesc în Zonele Inferioare. Vezi tu, trebuie să mă îngrijesc de nevoile tuturor. Singurul ajutor direct pe care l-am primit a fost cooperarea plină de afecțiune a surorii tale, Louisa, care a murit când tu erai încă bebeluș. Ea m-a așteptat aici timp de mulți ani și a fost mâna mea dreaptă în această anevoioasă sarcină de a ne ajuta familia aflată pe Pământ. A luptat cu curaj alături de mine pentru tatăl tău, pentru surorile tale și pentru tine. Totuși, în ultimul timp, perturbările la nivel spiritual ale unora dintre membrii familiei noastre care se află încă pe Pământ au fost atât de mari, încât, într-un sublim gest de abnegație, s-a întors pe Pământ, pentru a se reîncarna printre ei. Sper să îți revii în scurt timp, astfel încât să mă ajuți și tu, să putem munci eficient în numele lui Dumnezeu.

Am fost profund impresionat la auzul acestor lucruri despre tatăl meu. Cu ce fel de încercări se confrunta oare? Întotdeauna îmi păruse un om credincios care își îndeplinea cu strictețe obligațiile religioase, mergând la biserică în fiecare duminică... Copleșit de admirație la vederea unei asemenea devoțiuni din partea mamei mele, am întrebat:

– Şi totuşi, faci tot ce poţi pentru a-l ajuta pe tata, în ciuda relaţiilor sale cu acele femei demne de dispreţ?

– Fiule, nu trebuie să spui aşa ceva despre ele. Şi ele sunt copiii Tatălui nostru Cel Atotputernic. Poţi considera că sunt surorile noastre care gândesc greşit, fiind ignorante şi nefericite. Eu nu intervin doar pentru Laertes, ci şi pentru ele, şi cred că am descoperit cum să îi aduc pe toţi mai aproape de inima mea.

Am fost copleşit şi în acelaşi timp surprins la vederea unei stări atât de măreţe de abnegaţie. Apoi mi-am amintit de propria mea familie, şi m-a cuprins din nou vechiul sentiment de dor pentru soţia şi copiii mei. Alături de Clarence şi Lisias reuşisem întotdeauna să-mi ascund sentimentele şi să-mi opresc toate întrebările, dar privirea plină de căldură a mamei mele mi-a dat curajul să vorbesc. Neştiind cât va mai dura vizita ei, am profitat de această şansă şi am întrebat-o:

– De vreme ce l-ai ajutat cu atât de mult devotament pe tata, ai putea oare să îmi spui ce mai fac Zelia şi copiii? Abia aştept să mă întorc acasă să îi ajut şi sunt sigur că şi lor le este la fel de dor de mine cum îmi este şi mie de ei. Cât de mult trebuie să sufere sărmana mea soţie din cauza acestei despărţiri!

– Mai merg din când în când să îmi văd nepoţii şi să ştii că sunt bine, a spus ea, zâmbind cu o oarecare tristeţe. După câteva momente de reflecţie, a continuat:

– Să nu-ţi faci griji pentru familia ta. Pregăteşte-te în schimb să îţi duci la bun sfârşit misiunea. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le lăsăm în voia lui Dumnezeu şi să avem încredere totală în puterea Sa. Numai astfel putem face de fapt ceva pentru a le rezolva.

Fiind nerăbdător să aflu cât mai multe, am încercat s-o conving să-mi dea mai multe detalii, dar ea, cu delicateţe, a schimbat subiectul. Am stat de vorbă un timp destul de lung, iar vocea ei învăluitoare îmi genera o stare de pace sublimă. Am fost curios să aflu cum trăieşte şi, prin urmare, când a vrut să plece, i-am cerut permisiunea să o însoţesc.

Nu poţi veni cu mine, fiule. Sunt aşteptată de urgenţă în sălile de transformare de la Ministerul Comunicaţiei, unde îmi va fi oferit un mijloc de transport fluidic pentru călătoria de întoarcere. În plus, trebuie să merg să îi mulţumesc Ministrului Celius pentru că mi-a permis să îţi fac această vizită.

Spunând acestea, mama m-a sărutat şi a plecat, lăsându-mi în inimă un sentiment durabil de fericire.

La câteva zile după vizita neaşteptată a mamei mele, am fost chemat la biroul lui Clarence. Surprins, l-am urmat pe Lisias, care venise după mine. Am fost primit cu multă bunătate de generosul Ministru şi am aşteptat plin de entuziasm ordinele sale.

- Dragul meu prieten, mi-a spus acesta plin de amabilitate, de azi înainte ai permisiunea să vizitezi şi să observi toate sectoarele noastre de activitate, cu excepţia Ministerelor spirituale superioare. Henry de Luna m-a informat că tratamentul tău s-a încheiat săptămâna trecută, aşadar a sosit momentul să începi să îţi petreci timpul observând şi învăţând.

M-am întors spre Lisias, nerăbdător să îi împărtăşesc din entuziasmul meu, când am văzut că şi el mă privea, plin de bucurie. Eram pur şi simplu copleşit de fericire. Era începutul unei vieţi noi pentru mine. Aveam acum ocazia să mă alătur mai multor şcoli şi să muncesc într-un domeniu cu adevărat important. Văzând cât eram de fericit, Clarence a adăugat:

- Din moment ce nu mai este necesar să locuieşti în Parcul Spitalului, voi încerca să te transfer într-o nouă locuinţă. Mă voi consulta în această privinţă cu unele dintre instituţiile noastre...

- Dacă este posibil, l-a întrerupt Lisias cu nerăbdare, mi-ar face foarte mare plăcere să îmi împart locuinţa cu el, în această perioadă de observare. Mama mea l-ar primi ca pe un al doilea fiu.

L-am privit cu multă recunoştinţă pe generosul meu tovarăş. La rândul său, Clarence l-a aprobat cu privirea, spunând:

- Foarte bine, Lisias. Iisus se bucură alături de noi de fiecare dată când ne deschidem inima către un nou prieten.

Eram atât de copleşit de recunoştinţă, încât nu puteam scoate niciun cuvânt. Tot ce puteam face era să îmi îmbrăţişez tovarăşul. Marile bucurii ne lasă adesea fără cuvinte.

- Ţine acest document, a continuat Clarence, punându-mi în

mână un mic dosar, îţi va servi ca permis de intrare la Ministerele Regenerării, Ajutorării, Comunicării şi Elucidării timp de un an. După aceea vom vedea ce se mai poate face. Dragul meu prieten, nu pierde timpul şi învaţă tot ce poţi. Ţine minte, intervalele dintre diversele sejururi de pe Pământ trebuie folosite cu înţelepciune.

Am părăsit biroul Ministrului în culmea fericirii, braţ la braţ cu Lisias. După câteva minute de mers, am ajuns la o căsuţă încântătoare, înconjurată de o grădină viu colorată.

– Iată-ne ajunşi, mi-a spus el. A sunat apoi la un mic clopoţel, spunând:

– Aceasta este casa noastră din Oraşul Astral.

Din interiorul casei s-a auzit un sunet uşor, şi o doamnă încântătoare ne-a deschis uşa.

– Mamă, acesta este fratele pe care ţi l-am promis, i-a spus Lisias plin de încântare.

– Bine ai venit, prietene, a exclamat ea cu ospitalitate, te rog simte-te ca acasă.

Îmbrăţişându-mă ca şi cum aş fi fost cu adevărat fiul ei, mi-a spus:

– Am înţeles că mama ta nu locuieşte aici, aşa că vei avea în mine o soră, care se va purta cu tine în cel mai matern mod cu putinţă.

Nu ştiam cum să îi mulţumesc pentru primirea ei generoasă. Eram pe cale să încerc, când m-a întrerupt:

– Îţi interzic să îmi mulţumeşti. Te rog nu fă asta, fiindcă altfel mă vei forţa să îmi amintesc nişte fraze pământeşti de mult uitate, doar de dragul politeţurilor.

Am râs atunci cu toţii, iar eu am adăugat:

– Fie ca Dumnezeu să primească recunoştinţa mea şi să o reverse asupra acestei case sub forma unor binecuvântări aducătoare de pace şi de bucurie.

Am intrat apoi în casă. Totul înăuntru era simplu şi confortabil. Mobila şi obiectele semănau foarte mult cu cele de pe Pământ. Erau picturi cu o profundă semnificaţie spirituală, un pian neobişnuit de mare şi pe el o harpă cu un aspect foarte delicat. Lisias, pregătit ca de obicei să îmi satisfacă curiozitatea, mi-a spus:

– După cum ştii deja, nu ai fost întâmpinat de îngeri cântând la harpă când ai părăsit pământul, în schimb, harpa de faţă ne aşteaptă să ne manifestăm propriile noastre abilităţi.

– Lisias, nu mai face glume, l-a întrerupt mama lui cu o voce plină de afecţiune. Îţi aduci aminte anul trecut, când Ministerul Uniunii Divine a invitat câţiva locuitori din Ministerului Elevării să asculte

nişte maeştri muzicieni în trecere prin oraşul nostru?

– Da, îmi amintesc foarte bine, mamă. Voiam doar să spun că cei care cântă la harpă există cu adevărat, dar pentru a-i auzi trebuie să ne trezim auzul spiritual, aspirând spre cunoaşterea înţelesurilor divine.

Mai târziu, după ce le-am oferit câteva informaţii despre mine, am aflat că familia lui Lisias provine dintr-un vechi oraş din statul Rio de Janeiro, că numele mamei sale este Laura şi că cele două surori ale lui, Yolanda şi Judith, locuiau de asemenea cu el. Am fost foarte încântat de prima mea experienţă într-un cămin din cadrul coloniei. Atmosfera familială favoriza o stare de intimitate dulce şi caldă. Afecţiunea cu care m-au primit a trezit în mine emoţii puternice. Având o mulţime de întrebări, amabila mea gazdă mi-a prezentat câteva cărţi minunate. Observându-mi interesul, mi-a spus:

– Cât despre literatură, avem un mare avantaj aici, în Oraşul Astral. Toţi scriitorii lipsiţi de onestitate, cei care îşi folosesc talentul pentru a le induce celorlalţi otrăvuri la nivel psihologic, ajung direct în Zonele Inferioare, şi până ce nu îşi schimbă modul de gândire, nu pot locui aici, nici măcar la Ministerul Regenerării.

Văzând frumoasele exemplare de artă fotografică în cărţile pe care mi le-a arătat, nu mi-am putut reţine un zâmbet plin de încântare. Apoi, Lisias mi-a prezentat casa, atrăgându-mi atenţia asupra băii, care era plină de accesorii foarte interesante – totul era atât de simplu, şi totuşi confortabil.

De-abia îmi revenisem din uimirea pe care mi-o stârnea fiecare detaliu, când Laura ne-a chemat la rugăciune. Ne-am aşezat în linişte în jurul unei mese mari. A pornit apoi un ecran mare şi am auzit o muzică lină – era slujba de seară. Am văzut imaginea familiară a Palatului Guvernamental, care îmi captivase atenţia de atâtea ori, pe când locuiam în Parcul Spitalului. De această dată însă, o fericire intensă şi misterioasă m-a cuprins la vederea inimii albastre din fundal, în timp ce sufletul mi s-a umplut de bucurie şi de recunoştinţă.

Capitolul 18
IUBIREA, HRANĂ PENTRU SUFLET

Imediat ce s-a terminat rugăciunea, Laura m-a invitat la masa de seară, care consta dintr-o supă revigorantă şi fructe aromate, acestea din urmă semănând la gust cu un amestec delicios de sucuri concentrate. Am auzit-o pe Laura făcând o remarcă genială:

– De fapt, mesele noastre de aici sunt mult mai plăcute decât erau pe Pământ. Există unele regiuni în care s-a renunţat la ele cu totul, dar în zona Ministerului Ajutorării nu putem face aceasta. Aici, sarcinile pe care trebuie să le îndeplinim ne consumă mult din energie. Din această cauză suntem obligaţi să ne facem continuu provizii de energie.

– Totuşi, a adăugat una dintre tinerele fete aflate la masă, aceasta nu înseamnă că noi, cei care muncim la Ministerele Ajutorării şi Regenerării, suntem singurii care depindem de mâncare. Nici celelalte Ministere, inclusiv cel al Uniunii Divine, nu au renunţat la mâncare. Singura diferenţă în ceea ce priveşte mâncarea constă în natura substanţelor care o compun. În cadrul Ministerului Comunicării şi Elucidării sunt frecvent folosite fructele, în timp ce în cadrul Ministerului Elevării sunt predominant folosite sucurile şi lichidele concentrate. În ceea ce priveşte Ministerul Uniunii Divine, natura procesului de nutriţie este dincolo de orice ne-am putea imagina.

Nerăbdător să aflu mai multe explicaţii, mi-am întors capul de la Lisias, către mama sa. Toată lumea a început să zâmbească, văzând cât de uimit sunt, dar Laura mi-a satisfăcut curiozitatea:

– Poate nu ştii, dragul meu prieten, dar iubirea este cel mai puternic element de susţinere pentru toate creaturile. Din când în când, mari delegaţii de instructori vin în oraşul nostru pentru a ne învăţa principiile hrănirii spirituale. Iubirea este fundamentul tuturor modurilor de hrănire din diversele sfere ale vieţii. La modul efectiv, hrana fizică este întotdeauna un aspect material tranzitoriu chiar şi aici, la fel ca şi în cazul dispozitivelor pământeşti care au nevoie de ulei şi combustibil. Iubirea şi doar iubirea este singura sursă de

existență pentru suflet. Cu cât avansăm în planul evolutiv al Creației, cu atât înțelegem mai bine acest mare adevăr. Nu crezi și tu că Iubirea Divină este cauza principală a Universului?

Aceste explicații m-au liniștit foarte mult. Lisias a adăugat:

- Iubirea infinită a lui Dumnezeu este centrul întregii Creații; cu cât sunt mai evoluate ființele create, cu atât este mai subtil procesul lor de hrănire. Viermele din pământ se hrănește în principal cu pământ. Animale mai mari își găsesc hrana necesară în plante. Omul strânge fructele acestor plante și le pregătește în funcție de gusturile sale. Noi, care nu mai suntem legați de corpurile noastre fizice, avem nevoie de substanțe lichide și savuroase. Procesul devine chiar și mai rafinat, pe măsură ce evoluăm tot mai mult.

- Să nu uităm nici de problema deplasării, a adăugat Laura. La urma urmei, viermii, animalele, omul și chiar și noi depindem în totalitate de iubire. Cu toții existăm în iubire și nicio ființă nu ar putea trăi fără ea. Îți aduci aminte de lecția biblică ce spunea: "Iubește-ți aproapele"? Când Iisus ne-a învățat acest principiu, nu se referea doar la milostenie în cel mai strict sens al cuvântului, fiindcă mai devreme sau mai târziu cu toții va trebui să învățăm că bunătatea este pur și simplu o datorie. El vroia să Îi înțelegem cuvintele într-un sens mai larg, și anume să ne ajutăm unii pe alții prin iubire fraternă și înțelegere. La un moment dat, în viitor, oamenii de pe Pământ vor descoperi că vorbele prietenești, bunăvoința și încrederea reciprocă, înțelegerea și protejarea aproapelui – toate fructe ale unei iubiri profunde – sunt însăși hrana vieții. Pe Pământ, unde suntem îngreunați de povara corpului fizic, suntem foarte limitați. Dar atunci când ne întoarcem aici, realizăm că fericirea armonioasă și durabilă depinde doar de forța spirituală. Căminele, satele, orașele și națiunile sunt toate structurate conform acestor principii.

Instinctiv, mi-am amintit de teoriile despre sex, atât de larg răspândite în lumea fizică, însă Laura, observându-mi gândurile a remarcat:

- Nu trebuie să îți imaginezi că este vorba doar despre un fenomen pur sexual. Sexualitatea este o manifestare sacră a iubirii divine și universale, dar este doar unul

dintre multiplele moduri de expresie a potențialului său infinit. În cazul cuplurilor mai spirituale, tandrețea și încrederea, devotamentul și înțelegerea reciprocă contează mult mai mult decât uniunea fizică, care se reduce la o simplă activitate trecătoare dintre cei doi. Schimbul magnetic dintre ei este cel care creează ritmul necesar manifestării armoniei. Simpla prezență a celui iubit și uneori simpla înțelegere dintre cei doi este suficientă pentru a genera un sentiment de fericire.

Profitând de o pauză în conversație, Judith a adăugat:

– Aici, în Orașul Astral, învățăm că iubirea este centrul vieții pe Pământ; cu toate acestea, majoritatea oamenilor nu realizează niciodată importanța acestui adevăr. Sufletele gemene, cele înrudite sau cele care pur și simplu se simpatizează, formează numeroase perechi și grupuri. Grupându-se și ajutându-se unele pe altele, ele avansează pe calea către mântuire. Totuși, atunci când ajutorul lipsește, cei mai slabi eșuează înainte să își încheie călătoria.

– După cum vezi, dragul meu prieten, a remarcat Lisias, chiar și aici ni se amintește de lecția din Biblie: „Omul nu se va hrăni doar cu pâine".[9]

În acel moment, conversația noastră a fost întreruptă de un sunet de clopoțel. Lisias s-a ridicat și a răspuns la ușă. Doi tineri politicoși au intrat în cameră. Acesta i-a întâmpinat cordial, prezentându-i drept Polydor și Estacius, de la Ministerul Elucidării. Au urmat salutări, strângeri de mână și, după câteva minute, Laura a spus zâmbind:

– Ați muncit din greu toată ziua. Nu trebuie să vă schimbați programul din cauza noastră. Este timpul să mergeți în excursia pe care ați plănuit-o spre Parcul Muzical.

Observând privirea uimită a lui Lisias, aceasta a adăugat:

– Du-te, fiule. Nu o face pe Lascinia să te aștepte. Fratele nostru André va sta cu mine, până când va fi capabil să vă însoțească în aceste excursii ale voastre.

– Te rog, nu sta acasă doar din cauza mea! am exclamat eu.

– Eu încă nu mă pot bucura de plăcerea de a vizita Parcul Muzical. Nepoata mea abia s-a întors de pe Pământ acum câteva zile și este încă prea slăbită ca să iasă afară, a adăugat mama lui Lisias.

Au plecat, discutând bucuroși între ei. Laura a închis ușa, s-a întors spre mine și a spus:

– Se duc să caute hrana despre care vorbeam noi adineauri. Legăturile de iubire sunt mai frumoase și mai puternice aici. Iubirea, dragul meu prieten, este pâinea divină a sufletului, hrana inimii.

---

9) „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu." (*Matei 4:4*)

Capitolul 19
NOU-VENITA

Nepoata ta nu mănâncă cu noi? am întrebat-o eu pe Laura, îndreptând conversaţia spre lucruri mai intime.

– Deocamdată mănâncă singură, a răspuns ea. Sărăcuţa este încă prea agitată şi abătută; nimeni în starea ei nu ar trebui să ia parte la mese colective. Neurastenia şi anxietatea emit fluide dense şi nocive, care se amestecă pe loc cu mâncarea. Nepoata mea şi-a petrecut două săptămâni în Zonele Inferioare, cufundată într-un somn adânc, sub supravegherea noastră. Ar fi trebuit să fie internată într-un pavilion al spitalului când a ajuns aici, dar superiorii au decis să fie lăsată în grija mea.

I-am spus Laurei că mi-ar face plăcere să o vizitez pe noua venită, iar ea a fost de acord. M-a condus într-o cameră spaţioasă şi confortabilă, unde, într-un fotoliu, şedea o fată foarte palidă. Când a privit în sus, a fost foarte surprinsă să mă vadă.

Laura m-a prezentat:

– Eloisa, acesta este un prieten care a venit de pe Pământ cu puţin timp în urmă.

Tânăra m-a privit plină de curiozitate. În ochii ei obosiţi se putea vedea cât de greu îi era să se concentreze. M-am prezentat, iar aceasta mi-a aruncat un zâmbet şters.

Am întrebat-o dacă este obosită, dar înainte să îmi poată răspunde, bunica ei, vrând să o scutească de orice efort, mi-a explicat:

– Eloisa a fost neliniştită şi îngrijorată, iar teama ei este justificată într-o anumită măsură. Tuberculoza, care în urma unei lungi suferinţe i-a pus capăt zilelor pământeşti, a lăsat urme adânci în corpul ei astral. Totuşi, trebuie să fim întotdeauna optimişti şi curajoşi.

La auzul acestor vorbe, tânăra şi-a deschis larg ochii negri, încercând să îşi stăpânească lacrimile, dar fără succes. Şi-a acoperit apoi faţa cu o batistă şi a început să plângă.

– Sărăcuța! a spus bunica, plină de bunătate, în timp ce o îmbrățișa pe biata fată înlăcrimată. Pur și simplu trebuie să te controlezi. Aceste stări sunt cauzate de o educație religioasă plină de lipsuri, asta e tot. Știi că și mama ta va veni în curând aici și că nu te poți baza pe fidelitatea logodnicului tău. El nu este în niciun caz pregătit să îți ofere un devotament spiritual sincer pe Pământ, căci mai are mult până când va fi capabil să manifeste acel spirit sublim al iubirii superioare. Cu siguranță că se va căsători cu altcineva și ar fi bine să începi să te obișnuiești cu această idee. Nu ar fi corect să insiști să vină aici înainte de vreme. Să presupunem că ar veni totuși, încălcând legea. Suferința ta nu ar fi oare și mai mare? Nu crezi că vei plăti un preț mult prea greu pentru orice intervenție care i-ar grăbi moartea? Aici vei avea prieteni devotați asemenea unor frați, care te vor ajuta să atingi echilibrul spiritual și, dacă îl iubești cu adevărat pe acest băiat, trebuie să încerci să ai o atitudine armonioasă, pentru a fi capabilă să îl ajuți mai târziu. În plus, după cum am spus deja, mama ta va ajunge și ea aici în curând.

Lacrimile fetei m-au umplut de compasiune. Am încercat să îi distrag atenția, îndreptând conversația spre un alt subiect:

– De unde ești? am întrebat-o eu.

Laura, acum tăcută, părea și ea dornică să o vadă participând la conversație. După o tăcere lungă, timp în care și-a șters lacrimile, fata mi-a răspuns:

– Din Rio de Janeiro.

– Nu ai niciun motiv să plângi atât de amarnic, am încurajat-o eu. Nici nu știi cât de norocoasă ai fost. Ai părăsit Pământul doar de câteva zile și deja ești alături de familia ta. Nu ai avut de înfruntat nici o furtună în marea călătorie...

Fata părea să se simtă un pic mai bine și a spus:

– Nu îţi poţi imagina cât am suferit. Opt luni de luptă cu tuberculoza, în ciuda tuturor tratamentelor... Şi regretul de a o infecta şi pe devotata mea mamă... Iar calvarul prin care a trecut logodnicul meu din cauza mea este ceva de nedescris.

– Draga mea, nu spune asta, a spus Laura zâmbind. Pe Pământ pare că suntem întotdeauna munciţi de iluzia că nu este suferinţă mai mare ca a noastră. Dar suntem orbi în această privinţă – există milioane de creaturi în situaţii mult mai dificile şi mai nemiloase decât micile noastre dificultăţi.

– Dar, bunico, lui Arnold i se rupea inima, era disperat... a răspuns ea. Totul este atât de greu de înţeles.

– Tu crezi că aceste percepţii ale tale sunt reale? a întrebat Laura cu o voce blândă. L-am urmărit pe fostul tău logodnic de multe ori în timp ce tu erai bolnavă. Era normal să fie atât de afectat văzându-ţi corpul fizic atât de distrus. Dar, dă-mi voie să-ţi reamintesc, el nu poate înţelege sentimentele pure, şi în curând va trece peste această tristeţe. Ţine minte, draga mea, iubirea superioară nu este încă accesibilă tuturor creaturilor. De aceea, trebuie să încerci să te înveseleşti. Cu siguranţă că îl vei putea ajuta, dar trebuie să îţi scoţi din cap faptul că va rămâne fidel amintirii tale. Când vei fi în stare să vizitezi sferele pământeşti, cu siguranţă că îl vei găsi căsătorit cu altcineva.

Fiind şi eu curios, am observat surprinderea de pe faţa Eloisei. Sărmana fată nu ştia ce atitudine să adopte în faţa seninătăţii şi înţelegerii manifestate de bunica sa.

– Să fie oare posibil?! s-a întrebat ea.

Mângâind-o drăgăstos pe cap, mama lui Lisias a continuat:

– Copila mea, nu mai fi atât de încăpăţânată şi nu mai încerca să mă contrazici.

Văzând că nepoata ei se aştepta să îi explice de ce spusese asta, Laura a continuat cu o voce blândă:

– Îţi aminteşti de Maria da Luz, prietena ta din facultate, care îţi aducea flori în fiecare duminică? Când doctorul le-a mărturisit celor apropiaţi ţie că boala ta este incurabilă, Arnold, deşi foarte îndurerat, a început să se gândească la ea. Şi acum, că eşti aici, în scurt timp vor ajunge să fie împreună.

– Doamne, bunico! Ce îngrozitor!

– De ce crezi că e îngrozitor? Trebuie să începi să te gândeşti şi la nevoile celorlalţi oameni. Fostul tău logodnic este un om obişnuit, care încă nu este capabil să aprecieze frumuseţea sublimă a iubirii spirituale.

Oricât de mult l-ai iubi, nu poți să faci miracole. Fiecare creatură are privilegiul exclusiv de a se descoperi pe sine. Arnold va cunoaște și el într-o zi frumusețea idealismului tău, dar pentru moment trebuie lăsat să treacă prin aceste experiențe necesare.

– Pur și simplu nu pot să accept așa ceva! Întotdeauna am considerat-o pe Maria da Luz o prietenă foarte devotată...

Laura i-a zâmbit și i-a sugerat cu înțelepciune:

– Și atunci nu e mai bine să îl lași pe mâna unei prietene? Maria da Luz va fi întotdeauna prietena ta spirituală, pe când o altă femeie s-ar putea să-ți blocheze accesul spre inima lui.

Eloisa a început din nou să plângă. Eram foarte nedumerit. Simțindu-mi nedumerirea și fiind dornică să mă ajute și pe mine laolaltă cu nepoata ei, amabila doamnă a continuat cu explicațiile:

– Eu știu care este cauza lacrimilor tale, micuța mea, ele sunt rezultatul a sute și sute de ani de egoism și vanitate nesfârșită. Dar ține minte, cuvintele mele nu sunt făcute să te rănească, ci doar să îți deschidă ochii.

Deși Eloisa continua să plângă, Laura m-a invitat înapoi în camera de zi, spunând că pacientul are nevoie de odihnă. Ne-am așezat să îi așteptăm pe ceilalți, și Laura mi-a șoptit cu o voce blândă:

– Nepoata mea a ajuns aici extrem de obosită. Și-a lăsat inima să fie prinsă în mrejele mândriei. De fapt, ar fi trebuit să fie trimisă la unul dintre spitalele noastre, dar asistentul Couceiro s-a gândit că atmosfera intimă a căminului și îngrijirile noastre pline de iubire ar fi mai potrivite în cazul ei. Trebuie să spun că am fost foarte mulțumită de decizia lui, fiindcă draga mea Tereza, mama ei, va fi și ea cu noi în curând. Încă puțină răbdare, și totul va fi bine. Este doar o chestiune de timp și de răbdare.

Capitolul 20

NOȚIUNI DESPRE NOUA CASĂ

Nerăbdător să învăț cât mai multe de la bine-informata mea gazdă, am întrebat curios:

- Cu așa multe de făcut acasă, mai mergi la serviciu?

- Bineînțeles. Trăim într-o colonie de tranziție, a cărei scop principal este perioada de ucenicie și munca. Aici sufletelor feminine le sunt date multe sarcini, ca pregătire pentru întoarcerea lor pe pământ sau înălțarea lor spre planuri mai înalte.

- Dar este oare organizarea internă a Orașului Astral similară cu cea de pe Pământ?

- Căminul pământesc este cel care, de mult timp încoace, încearcă să imite instituțiile noastre interne. Cuplurile căsătorite de acolo, cu câteva rare excepții, încă își plivesc solul sentimentelor, care este invadat de impulsuri de mândrie și infestat cu paraziții geloziei și ai egoismului. Ultima dată când m-am întors de pe planetă am ajuns aici, cum e normal, copleșită de iluzii. Dar, în timpul crizei mele de mândrie, am ajuns la o conferință susținută de un mare instructor din Ministerul Elucidării. Din acea zi, un nou val de idei a pătruns în mintea mea.

- Ai putea să-mi spui ce lecții ai primit?

- Instructorul, a continua ea, un mare matematician, ne-a făcut să realizăm că în planul evoluției spirituale, relația de cuplu poate fi comparată cu un unghi drept. Linia verticală reprezintă sentimentele feminine, aspirând întotdeauna spre inspirația creativă a vieții. Linia orizontală este mentalitatea masculină, străduința de a obține realizări direcționate spre progresul comun. Relația de cuplu este apogeul sacru, punctul de convergență, unde bărbatul și femeia se întâlnesc pentru a obține o înțelegere esențială. Este templul unde ființele ar trebui să atingă comuniunea spirituală, nu doar uniunea fizică.

În prezent există mulți oameni pe Pământ specializați în problemele sociale, care doresc să implementeze diferite măsuri și promovează o regenerare a vieții familiale. Unii afirmă chiar că instituția familială este în pericol. Trebuie să ne amintim că o familie fericită este un obiectiv sublim, pe care umanitatea îl atinge mai lent. Dar putem găsi

pe Pământ o structură familială unde toate drepturile și obligațiile să fie împărțite în mod egal?

Majoritatea cuplurilor tinere își petrec orele împreună într-o atmosferă de indiferență și de egoism. Când soțul este calm, soția cade pradă deznădejdii; când soția e tăcută, soțul se comportă ca un tiran. Nici soția nu își încurajează soțul pe linia orizontală a împlinirii sale temporare, nici el nu încearcă să o acompanieze în zborurile ei divine spre planurile mai înalte ale creației. În societate, amândoi poartă măști, dar în intimitatea casei le dau jos, etalându-și lipsa de înțelegere reciprocă.

Ca regulă generală, când unul dintre ei comentează legat de activitățile celuilalt, atenția acestuia este deviată departe de subiect. Când soția discută despre copii, gândurile soțului se îndreaptă spre serviciu. Când acesta din urmă vrea să discute despre unele dificultăți în afaceri, gândurile ei zboară spre cabina de probă a croitoresei. În asemenea împrejurări, este evident că unghiul divin este departe de a fi trasat. Două linii divergente se silesc să găsească un punct comun pentru a avansa încă un pas spre viața eternă.

Acest nou aspect al responsabilităților căsniciei m-a copleșit. Fiind foarte impresionat, am spus:

– Câte gânduri trezesc în mine aceste explicații! Dacă am ști aceste lucruri când suntem încă pe Pământ!

– Este doar o chestiune de experiență, prietene, a răspuns ea. Prin suferință și durere, omenirea va învăța aceste lecții inevitabile. În acest moment, puțini realizează că familia este o instituție divină, în care trebuie să ne implicăm cu toată inima și din tot sufletul. Se spune des că toate ființele sunt frumoase când iubesc cu adevărat. Acesta este adevărul. Ființele obișnuite prezintă cele mai frumoase trăsături în timpul feericei perioade de logodnă. Orice subiect pare încântător, chiar dacă conversația este una frivolă. Când bărbatul și femeia se întâlnesc, radiază în jur o forță sublimă. Dar când încep viața conjugală, mulți se lasă pradă dorințelor și intră din nou sub influența unor monștri mai vechi care le tiranizează inimile. Toată toleranța și cooperarea dintre ei dispare. Frumusețea radiantă a dragostei se stinge încet și ei încep să se îndepărteze unul de altul, fiecare evitând compania celuilalt, dispărând bucuria și fiind incapabili să mai poarte o conversație prietenească. De aceea, cei mai educați ajung doar să se

respecte unii pe alții, pe când cei de spiță joasă ajung să-și manifeste animozitatea unul față de celălalt. Ei nu mai încearcă să ajungă la o înțelegere, întrebările și răspunsurile sunt formulate din vorbe goale. Deși se poate să mai existe contact fizic, din punct de vedere mental ei sunt deja despărțiți și urmează direcții diferite.

- Câtă dreptate poți să ai! am strigat eu din toată inima.

- Dar ce putem face, prietene? a continuat amabila mea gazdă. În această etapă a evoluției planetei, uniunile sufletelor gemene sunt foarte rare, iar căsătoriile dintre sufletele înrudite sau chiar apropiate sunt depășite cu mult de „legăturile de probă". Majoritatea cuplurilor umane sunt alcătuite din niște așa-ziși prizonieri încătușați.

Străduindu-se să urmeze ideea sugerată de întrebarea mea inițială, mama lui Lisias a continuat:

- Sufletele feminine nu stau degeaba aici. Ele învață să devină mame, soții, surori, misionare. Activitățile femeii nu se pot rezuma doar la câteva lacrimi de milă și la ani de servitudine. Desigur, mișcarea feministă din ziua de azi aduce o ofensă gravă calităților spirituale ale femeii. Femeile nu ar trebui să încerce să rivalizeze cu bărbații în munca de birou, în diferite profesii sau în afaceri, care sunt domenii specific bărbătești. De aceea aici în colonie învățăm că sunt multe slujbe mai adecvate abilităților feminine, precum predatul, îngrijitul bolnavilor, țesutul, comunicațiile și multe alte ocupații care necesită răbdare. Bărbatul ar trebui să învețe să îmbogățească sfera familială cu rezultatele experiențelor sale, pe când femeia ar trebui să ușureze munca grea a bărbatului, oferindu-i în casă o atmosferă plină de inspirație și de blândețe. În sânul familiei trebuie să predomine inspirația, iar în afara ei, activitatea. Nu poți avea una fără cealaltă. Cum ar putea un râu să curgă dacă nu are o sursă de unde să izvorască? Pe de altă parte, cum ar putea izvorul să curgă fără să aibă o albie?

Am zâmbit auzind această întrebare. După o pauză mai lungă, Laura a continuat:

- De fiecare dată când Ministerul Asistenței îmi încredințează copii de care să am grijă aici, în casa mea, orele mele de muncă se calculează ca fiind duble. Asta ca să îți faci o idee cât de important este rolul de mamă pe Pământ. Totuși, când nu sunt ocupată acasă, am obligațiile mele zilnice la Departamentul de Îngrijire. În afară de nepoata mea, care încă se reface, toți membri familiei lucrează; toți muncesc după merit. Opt ore pe zi este un program ușor pentru oricine. Mi-ar fi rușine dacă nu aș face și eu la fel.

A tăcut preț de câteva momente, dar gândurile mele au rămas la același subiect interesant...

Capitolul 21
O CONVERSAȚIE INTERESANTĂ

Vorbele tale, Laura, îmi ridică multe semne de întrebare. Dacă nu te deranjează curiozitatea mea...

- Te rog nu spune asta, a răspuns ea cu blândețe, întreabă-mă. Deși nu sunt în situația de a preda, pot întotdeauna să dau informații...

Am râs amândoi de această remarcă și apoi am întrebat:

- Dar cum rezolvați problema proprietăților private în colonie? De exemplu, această casă îți aparține?

A zâmbit și mi-a răspuns:

- Proprietatea privată este relativă aici, la fel ca și pe Pământ. Achizițiile noastre sunt făcute pe baza orelor de muncă. „Orele-bonus" sunt, într-un fel de-a spune, banii noștri. Se obțin în urma efortului depus și a devotamentului nostru și le putem folosi pentru oricare dintre necesitățile noastre. Clădirile reprezintă patrimoniu comun, sub controlul Guvernului. Totuși, fiecare familie a spiritelor poate să obțină o casă de locuit (niciodată mai mult de una) când acumulează treizeci de mii de ore-bonus, care pot fi realizate în timpul perioadelor de lucru.

Soțul meu, care a ajuns aici cu mult timp înaintea mea, a achiziționat casa în care locuim prin eforturile sale perseverente. Am fost separați fizic timp de optsprezece ani, dar am rămas uniți spiritual. În tot acest timp, Richard nu a stat degeaba. Curând după ce a fost adus în Orașul Astral, după o perioadă de agitație extremă, a realizat necesitatea muncii active și s-a apucat să pregătească viitoarea noastră casă. Când am ajuns și eu, ne-am instalat amândoi în casa pentru care a muncit cu atâta iubire și am fost cu adevărat fericiți. Apoi soțul meu a început să mă învețe tot ce învățase și el.

Pe pământ am rămas văduvă încă de tânără. Am întâmpinat mari dificultăți, având dificila responsabilitate de a crește singură mai mulți copii. Muncind încontinuu, am urmărit să le ofer micuților mei cea mai bună educație pe care le-o puteam da, și ei, la rândul lor, s-au învățat cu munca încă de la o vârstă fragedă. Mai târziu am

înțeles că acest stil de viață m-a protejat de multe tentații periculoase, scutindu-mă de multă suferință și agonie în Zonele Inferioare. Truda zilnică și un mod de viață sănătos în planul material sunt modalități valoroase pentru protecția și înălțarea sufletului.

Reîntâlnirea cu Richard și continuarea căsniciei noastre într-o casă nouă m-au făcut să mă simt în al nouălea cer. Timp de mai mulți ani am trăit o viață de fericire netulburată, apropierea dintre noi crescând din ce în ce mai mult și muncind nu doar pentru evoluția noastră, ci și cooperând în mod constructiv pentru progresul celorlalți. După un timp, Lisias, Yolanda și Judith ni s-au alăturat, fericirea noastră devenind astfel și mai mare.

După o scurtă pauză, timp în care părea prinsă în amintiri, a continuat pe un ton mai serios:

– Totuși, Pământul încă ne așteaptă. Deși prezentul este plăcut, trecutul cere restaurare pentru ca viitorul să fie în armonie cu Legea Eternă. Nu ne putem plăti datoriile față de Pământ cu ore-bonus; trebuie să plătim prin muncă și sudoare. Datorită intențiilor noastre pure, viziunile noastre psihice despre trecut devin mult mai clare. Legea Eternă, cu ritmurile sale nesfârșite, face întoarcerea pe planetă absolut necesară.

Aceste înțelegeri m-au impresionat foarte profund. Era pentru prima dată când am aflat asemenea informații despre viețile trecute, de când am ajuns în colonie.

– Laura, am exclamat, scuză-mă că te întrerup, dar sunt curios să aflu de ce până acum nu am știut nimic despre trecutul meu spiritual? Sunt eliberat de orice legături fizice? Nu am trecut râul morții? Tu ți-ai amintit existențele trecute imediat ce ai ajuns aici sau a trebuit să aștepți o perioadă de timp?

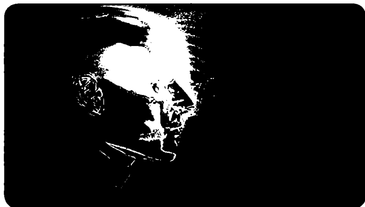
– Da, a trebuit să aștept, mi-a răspuns ea cu un zâmbet. Mai întâi trebuie să te desprinzi de toate impresiile fizice. Sentimentul de inferioritate este foarte puternic și de aceea trebuie să ai un echilibru mental foarte bun pentru a fi capabil să îți reamintești în mod constructiv. Cu toții am făcut greșeli în ciclul etern al vieții. Cel care își amintește crimele comise se consideră cea mai nefericită creatură din univers. Pe de altă parte, cel care își amintește că a fost o victimă, crede că soarta a fost nedreaptă cu el. De aceea, doar sufletele care au încredere în sine au puterea de a-și reaminti. Celorlalți, amintirile le revin gradat și, dacă încearcă să încalce această regulă, pot suferi un dezechilibru spiritual sau pot chiar înnebuni.

– În cazul tău, amintirile au revenit în mod firesc?

– Am să-ți spun, a continuat ea răbdătoare. Pe măsură ce viziunea mea lăuntrică devenea din ce în ce mai clară, amintiri vagi au început să-mi apară în minte, cauzându-mi multă suferință. S-a petrecut ca și soțul meu să sufere de această limitare spirituală și am decis să ne consultăm cu asistentul Longbard. După ce ne-a examinat amintirile cu multă grijă, ne-a trimis la magnetizorii[10] de la Ministerul Elucidării. Am fost foarte bine primiți acolo și direcționați către Departamentul Arhivelor, unde aveau toate fișierele noastre personale. Specialiștii de la Minister ne-au sfătuit să ne petrecem tot timpul liber acolo, timp de doi ani, citindu-ne memoriile ce se desfășurau de-a lungul ultimelor trei secole. Directorul Serviciului de Memorii nu ne-a dat voie să vedem mai mult în timp, pentru că amintirile acelor epoci trecute ar fi fost prea mult pentru noi.

– Și au fost suficiente memoriile pentru a vă reaminti trecutul?

– Nu, cititul ne-a oferit doar date. După lungi perioade de meditații care aveau ca scop să ne trezească conștiința de sine, am fost supuși, spre surprinderea noastră, la o serie de tratamente psihice menite să pătrundă adânc în câmpul emoțional al amintirilor noastre. Specialiștii respectivi ne-au aplicat pase magnetice[11] pe creier, trezind anumite forțe latente din noi. Doar apoi am reușit să ne amintim ultimii trei sute de ani și să realizăm cât de grele erau încă datoriile noastre față de organizațiile pământești.

10) Specialiști în pase magnetice.

11) Pase magnetice – este metoda prin care un operator, folosind ambele mâini, aplică mișcări ritmice de „mângâiere" la mică distanță de corp, pentru a manipula câmpul energetic al pacientului – n. t. eng.

Capitolul 22

ORELE-BONUS

Observând expresia tristă de pe fața Laurei când a menționat de soțul ei, am încercat să schimb subiectul discuției, întrebând:

- Dar aceste ore-bonus ce sunt? Un fel de bani?

Expresia vagă de pe fața gazdei mele a dispărut, și mi-a răspuns foarte amabilă:

- Nu sunt chiar bani, este mai mult un cupon de servicii individual cu valoare achiziționară.

- Valoare achiziționară? am întrebat gânditor.

- De ce nu? a continuat ea. Aici în Orașul Astral producția de mâncare și de haine aparține comunității. Palatul Guvernului are departamente de distribuție, de unde aceste facilități sunt trimise la diferite Ministere. Depozitul central este proprietate publică.

Toată lumea cooperează pentru bunăstarea publică, fiindcă toți depindem de ea pentru subzistență. Cu toate acestea, cei care muncesc au anumite privilegii în funcție de merit. Toți locuitorii orașului primesc provizii strict necesare de haine și mâncare, dar cei care câștigă ore-bonus au dreptul la anumite privilegii în comunitate.

Entitățile care nu pot munci pot avea un cămin aici, dar numai cei care cooperează pentru bunăstarea coloniei pot deține o proprietate privată. Celui care nu muncește îi va fi oferită strict îmbrăcămintea necesară, dar cei care muncesc cu devotament își vor putea satisface gusturile în materie de îmbrăcăminte. Vezi tu, entitățile inactive pot, cu ajutorul prietenilor, să fie cazate în case de odihnă sau aziluri; cu toate acestea, doar spiritele muncitoare care urmăresc să obțină ore-bonus se pot bucura de compania celor iubiți și pot frecventa locurile de distracție și diferitele școli, existente în toate ministerele, unde sunt predate lecții valoroase de către instructori înțelepți.

Este important să învățăm care este prețul fiecărui progres pe scara ascensiunii spirituale. Toți cei din colonie care muncim trebuie să realizăm opt ore de muncă pe zi în serviciul comunității. Dar sunt atât de multe de făcut în diferite sectoare, încât Palatul Guvernului

le permite, celor care doresc să coopereze, să muncească patru ore suplimentare pe zi. De aceea mulţi câştigă până la şaptezeci şi două de ore-bonus pe săptămână, fără să luăm în calcul misiunile de sacrificiu, unde remuneraţia este dublată şi uneori triplată.

- Dar orele-bonus sunt singurele forme de remuneraţie?

- Da, este singura pe care o avem, şi se aplică tuturor lucrătorilor din Oraşul Astral, indiferent de poziţia lor.

Amintindu-mi de organizaţiile de pe Pământ, am întrebat curios:

- Dar cum decideţi plata pentru fiecare activitate? Dacă un Ministru, de exemplu, primeşte opt ore-bonus într-o zi obişnuită, un şofer cât va primi? Aceeaşi compensaţie? Nu este munca primului mai importantă decât a celui de-al doilea?

Gazda mea a zâmbit la întrebarea pusă şi mi-a explicat:

- Depinde. În poziţii de mare responsabilitate, precum şi în cele umile, dacă munca implică sacrificiu de sine şi abnegaţie, remuneraţia este calculată ţinând cont de aceste criterii. Cu toate acestea, pentru a-ţi răspunde mai clar la întrebare, este necesar, în primul rând, să renunţi total la prejudecăţile pământeşti. Natura serviciului este o problemă de mare importanţă, dar numai pe Pământ soluţia este atât de complicată.

Majoritatea bărbaţilor de pe Pământ încă urmăresc să facă primii paşi în spiritul ajutorării şi să înveţe lecţiile simple şi elementare legate de împlinirea misiunilor lor pe diferitele drumuri ale vieţii. Este foarte important ca remuneraţiile pământeşti să fie decise cu mare grijă. Toate câştigurile materiale sunt achiziţii tranzitorii. Cu toate acestea, vedem foarte des oameni obsedaţi de profit, care, după moarte, lasă în urmă averi imense care urmează să fie cheltuite cu nesăbuinţă de moştenitorii lor. Alţii acumulează rate la bănci, care devin motiv de mari neplăceri pentru ei şi o sursă de mari neînţelegeri în familie.

Cu toate acestea, trebuie să avem în vedere faptul că 70% dintre cei care deţin funcţii de conducere pe Pământ nu realizează responsabilităţile morale pe care le implică poziţiile pe care le deţin şi, într-un procentaj la fel de mare, nici cei de sub conducerea lor nu realizează acest lucru. Majoritatea îşi petrec vieţile invocând lipsa entuziasmului profesional, dar niciodată nu s-ar întreba dacă au dreptul la acele remuneraţii corespunzătoare cu posturile ocupate de ei într-un mod total nepotrivit.

Guvernele şi firmele angajează doctori care îşi neglijează îndatoririle sacre, alegând în schimb alte orientări profesionale. Muncitorii se mândresc că irosesc timpul pentru care sunt plătiţi. Unde este calitatea serviciului? În toate sectoarele publice ale vieţii,

deopotrivă în poziții sociale mari sau mici, găsim experți care nu au realizat niciodată cu adevărat responsabilitatea obligațiilor lor și care se grăbesc să încalce anumite reguli de bun-simț pentru a obține diferite facilități, bonusuri și pensii, întocmai ca muștele care se adună la miere. Dar poți fi sigur că vor plăti pentru nepăsarea lor. Instituțiile sociale de pe Pământ mai au mult până vor fi capabile să evalueze munca omului, dar în planurile spirituale mai înalte, munca nu este niciodată evaluată fără să se ia în considerare efortul moral exercitat.

Aceste cuvinte au trezit un lanț de idei în mintea mea. Văzând cât de interesat eram de subiect, Laura a continuat:

– Profitul real trebuie să fie de natură spirituală, iar în organizația noastră valoarea reală a orelor-bonus variază în funcție de natura muncii efectuate. Astfel, în Ministerul Regenerării avem ore-bonus ale regenerării, în ministerul Elucidării aveam ore-bonus ale elucidării, și așa mai departe. Meritul spiritual este întotdeauna luat în considerare, de aceea fișele noastre individuale de serviciu specifică esența muncii noastre.

Achizițiile de bază includ experiența și educația, o creștere a binecuvântărilor divine și un număr mai mare de oportunități. Din acest punct de vedere, perseverența și abnegația sunt de departe cei mai importanți factori. De regulă, cei mai mulți dintre noi din această colonie de tranziție, trecem printr-o perioadă de pregătire, înainte de întoarcerea noastră pe Pământ. De aceea, este evident că un om care și-a dedicat cinci mii de ore pentru a realiza activități izbăvitoare a dobândit foarte multe recompense sublime pentru sine prin însăși acest fapt; cineva care a muncit șase mii de ore în Ministerul Elucidării va deveni mai înțelept. Putem să ne folosim bonusurile după cum dorim; cu toate acestea, fișa noastră individuală cu înregistrări ale muncii realizate cu folos este un bun mai de preț, pentru că ne conferă dreptul la anumite privilegii.

Curiozitatea mea nu avea

limite, şi am continuat să pun întrebări despre acest subiect:

– Putem să cheltuim orele-bonus în folosul prietenilor?

– Cu siguranţă, mi-a răspuns ea, putem să împărţim roadele muncii noastre cu oricine dorim. Este dreptul fiecărui lucrător. Mii şi mii de oameni au beneficiat aici, în Oraşul Astral de roadele prieteniei şi ale devotamentului frăţesc.

Mama lui Lisias a zâmbit şi a continuat cu observaţiile:

– Cu cât este mai lungă perioada noastră de muncă, cu atât mai mult putem să îi ajutăm pe cei din jur. Aici nu putem să nu ne dăm seama că totul are un preţ şi că, pentru a primi, trebuie să dăruim. Astfel, ideea de a cere este o parte foarte importantă a vieţii noastre, fiindcă doar cei care au atins un anumit nivel spiritual pot să ceară favoruri şi să se dispenseze de adeverinţe, înţelegi?

– Dar moştenirea? am întrebat brusc.

– Este simplu, mi-a răspuns ea zâmbind. De exemplu, în cazul meu, se apropie clipa când trebuie să mă întorc în planul fizic şi în momentul acesta deţin, în contul de serviciu, trei mii de ore bonus de asistenţă. Nu le pot lăsa fiicei mele, care va ajunge în curând, deoarece ele trebuie să revină comunităţii. Singurul lucru pe care îl va moşteni familia mea este casa. Cu toate acestea, dosarul meu de muncă îmi oferă dreptul să intervin în numele ei, obţinându-i un loc de muncă, cooperare prietenească şi ajutor important din partea organizatorilor coloniei pe durata şederii mele în planul fizic. În plus, mă voi întoarce pe Pământ cu un nivel mai mare de experienţă, obţinut în anii mei de muncă pentru Ministerul Asistenţei, care ar trebui să mă ajute considerabil în următoarea mea existenţă umană.

Eram pe cale să îmi exprim admiraţia faţă de acest proces simplu de câştig, beneficiu, cooperare şi servire, în comparaţie cu principiile dominante de pe Pământ, când am auzit un murmur de voci apropiindu-se de casă. Înainte să îmi prezint concluzia, Laura a spus:

– S-au întors cei dragi acasă.

Şi s-a dus să-i întâmpine.

Capitolul 23

ARTA DE A ASCULTA

Nu am putut să-mi rețin regretul că discuția noastră a fost întreruptă, deoarece lămuririle Laurei erau extrem de stimulante. Lisias revenise cu o dispoziție evident bună.

- Salut! Nu v-ați retras încă? a întrebat el zâmbind.

Pe când cei doi bărbați tineri se retrăgeau, acesta m-a invitat cordial să mergem în grădină.

- Nu ai văzut lumina lunii din partea aceasta a orașului, a spus el.

În timp ce Laura discuta cu fiicele ei, l-am urmat pe Lisias în grădină. Era o priveliște într-adevăr magnifică. Obișnuit cu împrejurimile spitalului, care era pierdut printre arbori mari, nu avusesem încă ocazia să contemplu sublimul spectacol al unei nopți cu lună din spațioasele apartamente ale Ministerului Ajutorării. Gloxinii splendid colorate sporeau frumusețea peisajului și ofereau un fundal viu pentru crinii parfumați, albi ca zăpada, ușor pătați cu albastru la baza cupelor.

Am respirat adânc de câteva ori, resimțind un val de energie proaspătă umplându-mi întreaga ființă. În depărtare se ridicau semețe turnurile Palatul Guvernului, îmbăiate într-un sublim spectacol de lumini. Am încremenit în tăcere de admirație și am reușit să vorbesc numai după o vreme:

- Ce noapte! Nu am experimentat niciodată o asemenea pace!

Lisias a zâmbit și mi-a explicat:

- Toți locuitorii bine echilibrați ai coloniei au promis să evite emiterea unor curenți negativi de gânduri. Astfel, efortul majorității se reunește într-o rugăciune aproape continuă și prin urmare rezultă atmosfera de pace de pretutindeni în jurul nostru.

O vreme îndelungată am contemplat cu admirație peisajul ce-ți răscolea sufletul, urmărind să absorbim lumina opalescentă a nopții și calmul ei liniștitor. Apoi ne-am reîntors în sufragerie, unde Lisias s-a apropiat de un aparat mic, asemănător cu un

radio. Curiozitatea mi-a fost ațâțată instantaneu, și m-am întrebat ce urma să ascultăm. Mesaje de pe Pământ? Bunul meu prieten, citindu-mi gândurile, a explicat:

– Nu o să auzim voci de pe planetă. Transmisiile noastre aici se bazează pe curenți vibratorii cu mult mai subtili decât cei de pe Pământ.

– Dar aici nu există modalități de a recepționa transmisiunile de pe Pământ? am întrebat eu.

– Bineînțeles că există și aceasta se realizează în toate Ministerele. Însă în casele noastre, noi trebuie să ne preocupăm numai de condiția și activitățile noastre prezente. În definitiv, programele de lucru din diferitele departamente, știrile din sferele înalte și învățăturile elevate sunt mult mai importante pentru noi decât orice probleme pământești.

Observația era corectă, însă eu, fiind încă legat de preocupări domestice, am insistat:

– Chiar crezi aceasta? Cum rămâne cu rudele pe care le-am lăsat în urmă? Părinții noștri? Copiii noștri?

– Așteptam această întrebare. Vezi tu, prietene, în planul material interpretăm situațiile adeseori greșit.

Majoritatea dintre noi suferă de hipertrofie emoțională. Acolo, pe Pământ, suntem sclavii exclusivismului și suntem înclinați să ne limităm familia la cei de care suntem legați prin legături de sânge. Trecem prin viață nepăsători față de adevăratele principii ale frăției și, deși le predicăm tuturor, când vine vremea să ne punem în aplicare credințele, nimic nu contează decât legăturile noastre de sânge. Cu toate acestea, aici viața prezintă un aspect diferit. Este necesar să ne învingem vechea slăbiciune și să corectăm nedreptățile.

Ni s-a spus că, în vremurile de început ale coloniei, fiecare casă avea echipamentul necesar pentru a recepționa transmisiuni din sfera fizică. Toți insistau să asculte vești despre rudele lor de pe Pământ, așa încât, de la Ministerul Regenerării până la acela al Elevării, locuitorii orașului trăiau cu nervii întinși la maximum. Zvonuri perturbatoare interferau cu buna ordine a activităților în general. Uneori, familii întregi erau aruncate într-o stare de confuzie deplină, datorită unor vești proaste cu privire la cei dragi lor care erau încă pe Pământ. Atunci când catastrofele colective de pe Pământ îi afectau în vreun fel pe cei ce locuiau în colonie, acestea dobândeau spectrul de calamitate publică. Conform cu

arhivele noastre, orașul era mai mult o zonă de purgatoriu decât locul de odihnă și instruire care era menit să fie.

Fostul Guvernator a fost poate puțin prea tolerant și, după cum știi, bunătatea fără discernământ dă naștere indisciplinei și eșecului. Însă, cu două secole în urmă, unul dintre devotații Miniștri ai Uniunii Divine i-a solicitat Guvernatorului să modifice această situație deplorabilă. Susținut de Minister, Guvernatorul a interzis comunicările pe scară largă cu Pământul. A existat o opoziție puternică, însă generosul Ministru care a introdus măsura respectivă a invocat învățătura lui Iisus – lăsați morții să-și îngroape morții –, și într-un scurt timp inovația a fost implementată cu succes.

– Totuși, am insistat, ar fi o mare mângâiere să avem vești de la cei dragi de pe Pământ. Nu ne-am simți mai împăcați?

Lisias, care rămăsese în picioare lângă receptor fără să-l pornească, și-a continuat explicația:

– Acum, ia-te pe tine drept exemplu pentru a vedea dacă aceasta ar fi înțelept. Ai fi pregătit, de exemplu, să auzi că fiul tău prea iubit calomniază pe cineva sau că este el însuși calomniat? Ți-ai menține seninătatea necesară, așteptând cu credință și acționând în acord cu preceptele divine? Dacă cineva te-ar informa că unul dintre frații tăi tocmai a fost întemnițat drept criminal, ai fi suficient de puternic să-ți păstrezi calmul?

Am zâmbit cu dezamăgire.

– Nu ar trebui să căutăm vești din sferele inferioare, a continuat Lisias amabil, cu excepția cazului în care suntem capabili să facem un serviciu cuiva. Trebuie să ne amintim mereu că nimeni nu poate ajuta în mod corect și eficient pe altcineva atunci când se află într-o stare de stres emoțional și mental. Așa încât trebuie să trecem printr-o pregătire adecvată înainte de a risca orice contacte noi cu rudele

noastre de pe Pământ. Dacă aceştia ar oferi un teren adecvat pentru iubirea spirituală, interacţiunea ar merita. Însă, din nefericire, majoritatea copleşitoare a oamenilor încarnaţi nu au atins deocamdată nici măcar un grad moderat de auto-control. Cei mai mulţi dintre ei îşi trăiesc viaţa la nimereală, purtaţi fiind în derivă de valurile mai înalte sau mai joase ale condiţiei lor materiale. În ciuda sentimentelor noastre, trebuie să evităm să fim atraşi în sferele vibratorii inferioare.

Făcând dovada încăpăţânării mele, am mai argumentat:

– Dar, Lisias, tatăl tău este pe Pământ. Nu ţi-ar plăcea să comunici cu el?

– Fireşte, mi-a răspuns el cu bunătate, ori de câte ori merităm bucuria aceasta, iar contactul dintre noi este considerat oportun, îl vizităm în noul său trup fizic. Însă nu trebuie să uităm că suntem creaturi supuse greşelii şi, astfel trebuie să ne adresăm departamentelor competente şi să le lăsăm pe acestea să decidă dacă acest gen de vizite sunt oportune sau nu. Această muncă specializată este realizată de Ministerul Comunicaţiei. De altfel, este bine să ţinem minte că, deşi este mai uşor să cobori dintr-o sferă superioară către una inferioară decât invers, există anumite principii care reglează comunicarea între diferitele sfere, iar aceste principii trebuie luate în considerare. Acestea ne spun că o înţelegere deplină a celor care se află încă în Zonele Inferioare este esenţială pentru a le putea oferi ajutorul adecvat. Este la fel de important ca a şti cum să vorbeşti şi a şti cum să asculţi. Această colonie a fost într-o stare constantă de nelinişte datorită locuitorilor săi care, neştiind să asculte, erau incapabil să ajute în mod eficient. Astfel, atmosfera spirituală de aici a fost adeseori influenţată în mod nefast, din păcate.

La auzul acestor argumente incontestabile, m-am prăbuşit într-o tăcere deprimată, în vreme ce Lisias pornea receptorul sub ochii mei vigilenţi.

Capitolul 24

UN APEL CE RĂSCOLEȘTE SUFLETUL

O muzică rafinată plutea în cameră, mângâindu-ne cu ritmurile ei melodioase, în timp ce pe ecran îl vedeam pe crainic în studioul său. În câteva momente, acesta a început să vorbească:

– Aici Postul Doi, *Reședința*. Colonia noastră continuă să-și transmită apelul în numele păcii pe Pământ. Îi îndemnăm pe toți lucrătorii cu bunăvoință să-și adune energia pentru a ajuta la menținerea echilibrului moral pe Pământ. Vă rog, toți cei care aveți câteva ore libere la dispoziție pentru a coopera în zonele de frontieră care leagă forțele întunericului din Zona Inferioară de mintea umană, ajutați-ne. Bande întunecate de entități ignorante, după ce au lăsat o dâră sângeroasă de război în Asia, asediază acum națiunile europene, îndemnându-le să comită crime noi. Colonia noastră, împreună cu toți cei dedicați muncii de igienă spirituală în sferele cele mai apropiate de Pământ, denunțăm această ofensivă a puterilor concertate ale răului și cerem colaborarea frățească și tot ajutorul posibil. Amintiți-vă că o cauză a păcii are nevoie de apărători! Alăturați-vă și cooperați cu noi cum puteți mai bine. Este de lucru pentru toți, de la regiunile Pământului până la porțile noastre! Fie ca Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze!

Vocea a tăcut și am putut din nou să aud melodia celestă. Tonurile impresionante ale acelui apel mi-au răscolit sufletul. Lisias s-a grăbit să-mi vină în ajutor, cu explicațiile-i obișnuite:

– Ascultăm *Reședința*, o colonie veche ce este strâns conectată cu Zonele Inferioare. După cum știi, suntem în luna august, 1939. Întreaga suferință prin care ai trecut în ultima vreme ți-a lăsat puțin timp să cugeți asupra situației grave de pe Pământ. Însă poți vedea că națiunile pământului se confruntă cu amenințarea iminentă a unui război teribil.

– Chiar așa? am întrebat eu cu uluire. Nu a fost însă destulă vărsare de sânge în ultimul Război Mondial?

Lisias a zâmbit și m-a privit în tăcere, ca și cum deplângea gravitatea problemei. Era pentru prima oară când nu-mi răspundea la întrebare.

Tăcerea lui era stranie. Multitudinea imensă a serviciilor spirituale din noul meu plan de existenţă mă copleşea. Existau oare oraşe de spirite generoase care cereau ajutor şi cooperare? Vocea crainicului suna ca un SOS. Figura epuizată care apăruse pe ecranul nostru şi ochii neliniştiţi îi trădau anxietatea profundă. Iar limba? L-am auzit foarte clar vorbind o portugheză limpede şi corectă. Credeam că toate coloniile vorbeau între ele prin vibraţii. Existau oare astfel de mari dificultăţi în interacţiunile dintre ei? Văzându-mi nedumerirea, Lisias mi-a explicat:

– Suntem încă departe de regiunile ideale ale minţii. Întocmai ca pe Pământ, cei care se află în perfectă armonie unii cu ceilalţi pot comunica prin gânduri, fără niciun fel de bariere ale vorbirii; însă, în general, nu ne putem dispensa de forma lingvistică în sens mai larg. Zona noastră de luptă este nemăsurată. Umanitatea de pe Pământ, alcătuită din milioane de fiinţe, este unită cu umanitatea invizibilă a planetei, care numără miliarde. Ar fi imposibil să se atingă Zonele Superioare imediat după moartea fizică. Moştenirea noastră naţională şi lingvistică rămâne cu noi, iar gândurile ne sunt restricţionate de barierele noastre psihice. În diferite sectoare ale activităţilor noastre există un mare număr de spirite libere de orice limitări, însă nu trebuie să uităm că nimeni nu poate eluda principiile etapelor succesive ce acţionează în cadrul legilor evoluţiei.

Între timp, muzica s-a oprit şi crainicul a revenit:

– Aici *Reşedinţa*, Postul Doi. Colonia continuă să-şi transmită apelul în numele păcii pe Pământ. Nori întunecaţi se adună deasupra cerului Europei. Forţele întunericului din Zona Întunecată, atrase de tendinţele bazale ale umanităţii, se răspândesc în toate direcţiile. Binefăcători devotaţi se găsesc în funcţii politice, străduindu-se şi făcând mari sacrificii pentru armonia internaţională. Cu toate acestea, unele Guverne sunt prea centralizate şi oferă puţine posibilităţi de colaborare spirituală. Aceste ţări, lipsite de o consiliere înţeleaptă şi non-pasională, se îndreaptă către un mare şi teribil război. O, fraţi iubiţi din sferele superioare, haideţi să ajutăm la menţinerea păcii pe Pământ. Haideţi să ajutăm la apărarea a secole de experienţă dobândite de numeroasele centre ale Civilizaţiei Occidentale! Fie ca Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze!

După aceea a urmat o scurtă tăcere şi nu am îndrăznit să vorbesc. După cinci minute de muzică, vocea a continuat.

– Aici *Reşedinţa*, Postul Doi. Colonia continuă să-şi transmită apelul pentru pace pe Pământ. Lucrători şi fraţi, haideţi să invocăm protecţia puternicelor Fraternităţi ale Luminii care dirijează destinele Americii! Ajutaţi-ne să prezervăm principiul străvechi al salvării comunităţilor lipsite de apărare – haideţi să susţinem inimile îndurerate

ale nenumăratelor mame. Toate forțele noastre sunt concentrate asupra teribilei lupte împotriva legiunilor ignoranței. Oferiți-ne întreg ajutorul pe care îl puteți da! Noi suntem partea invizibilă a umanității și mulți dintre noi se vor reîntoarce în curând în sfera fizică pentru a-și îndrepta greșelile trecute. Umanitatea încarnată este și familia noastră. Haideți să ne unim într-o singură vibrație. Trebuie să oprim avansarea întunericului cu potopuri de lumină, și să respingem loviturile Răului cu scutul Binelui. Fluvii de sânge și lacrimi amenință să inunde câmpiile Europei. Haideți să proclamăm necesitatea unei munci constructive și să ne mărim credința... Fie ca Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze!

Transmisiunea s-a încheiat, iar Lisias a închis aparatul. L-am văzut ștergându-și discret o lacrimă pe care nu și-a putut-o reține. Cu un gest expresiv, a exclamat:

- Ce lucrători devotați sunt frații noștri din *Reședința*. Cu toate acestea, a adăugat el trist după o pauză, totul va fi în van. În curând, umanitatea va fi confruntată cu o suferință imensă.

- Nu există însă nicio posibilitate de a evita această catastrofă? am întrebat, profund mișcat.

- Din nefericire, a răspuns Lisias pe un ton grav, starea generală a lucrurilor este extrem de critică. Drept răspuns la apelurile *Reședinței* și ale altor colonii care lucrează în vecinătatea Zonei Inferioare, s-au ținut mai multe întâlniri acolo. Însă Ministerul Uniunii Divine ne-a avertizat deja că războiul este inevitabil, deoarece umanitatea încarnată, luată colectiv, este precum o ființă nesătulă, care a mâncat prea mult la un banchet: criza organică ce urmează este inevitabilă. Diverse națiuni au făcut o orgie de mândrie criminală, lăudăroșenie și egoism feroce. Acum, ele experimentează nevoia urgentă de a elimina aceste otrăvuri mortale.

Nerăbdător să abandoneze acest subiect dureros, Lisias m-a invitat să mă retrag.

Capitolul 25
O INIȚIATIVĂ GENEROASĂ

Dimineața următoare, devreme, am luat împreună un mic dejun ușor acasă la Lisias. Pe când copiii săi erau pe cale să plece la treburile lor, Laura m-a anunțat cu veselie:

– Am aranjat să îți țină cineva companie azi. Rafael, un vechi prieten de-al nostru, care lucrează la Ministerul Regenerării, te va chema la cererea mea. Poți merge cu el la Minister și acolo el te va prezenta Ministrului Genesius în numele meu.

Nu-mi puteam găsi cuvintele pentru a-mi exprima recunoștința. Radiam. Lisias era la rândul lui foarte mulțumit și m-a îmbrățișat cu căldură la plecare. Când și-a sărutat de rămas-bun fiul, Laura ne-a recomandat ca Lisias să îi spună Ministrului Genesius că voi veni imediat ce Rafael va veni după mine. Generozitatea ei m-a atins profund, lăsându-mă fără cuvinte, de emoții. Când am rămas singuri, gazda mea cea devotată mi s-a adresat cu blândețe:

– Frate, drumuri noi se deschid azi pentru tine. Din moment ce mama ta nu locuiește cu noi aici, în Orașul Astral, sper că nu te deranjează că îi iau locul în acest moment, ca să-ți ofer câteva sfaturi, ca de la o mamă pentru fiul ei.

– Te rog, îți sunt foarte recunoscător.

Am exclamat, impresionat:

– Nu voi putea niciodată să îmi exprim imensa recunoștință pentru bunătatea ta.

Laura a zâmbit și a adăugat:

– Am auzit că ai cerut să lucrezi acum ceva timp...

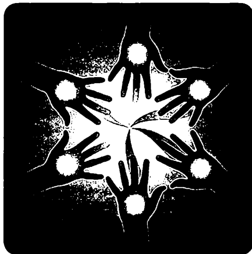
– Da, da, așa este... am confirmat, aducându-mi aminte de cuvintele lui Clarence despre acest subiect.

– Mai știu că nu ai reușit să obții aceasta atunci, dar în schimb ți-a fost oferită permisiunea de a vizita diferitele Ministere care ne leagă mai mult de Pământ. Referitor la acest subiect, din ampla mea experiență, aș dori să îți fac câteva sugestii. Acum, când în sfârșit ai

permisiunea de a frecventa diferite departamente de lucru, ca etapă preliminară de ucenicie, urmărește să îți controlezi, pe cât posibil, toate impulsurile care vin din simplă curiozitate. Să nu fii ca un fluture care se învârte în jurul unui bec.

Înțeleg faptul că simțul cercetării intelectuale este foarte puternic dezvoltat la tine. Ca medic silitor, mereu în căutarea de noi descoperiri și noi probleme, nu ar fi dificil în actuala poziție să aluneci pe căi nedorite. Ține minte că există mult mai multe lecții de învățat, care sunt mult mai prețioase și mai benefice decât simpla analiză a lucrurilor. Chiar și o curiozitate sănătoasă poate, uneori, să fie periculoasă. Spiritele ferme, loiale pot să depășească aceste obstacole și să își îndeplinească îndatoririle constructive, dar cele timide și neexperimentate pot să se confrunte cu durere și amărăciune.

Clarence ți-a oferit un permis de vizitare a Ministerelor, începând cu Regenerarea. În loc să dai curs curiozității tale, studiază diferitele linii de activități cu atenție stăruitoare și dă o mână de ajutor din proprie inițiativă cu prima ocazie care ți se va oferi de a face un serviciu pentru altcineva, cu umilință, în cadrul acestui Minister. Nu îți face griji referitoare la familiarizarea cu rutina celorlalte Ministere. Urmărește să obții bunăvoința tuturor celor din preajma ta, amintindu-ți mereu că simțul cercetării trebuie să fie mereu precedat de simțul altruismului. A-ți băga nasul în activitățile vecinilor fără a avea calificarea aferentă pentru a putea oferi un serviciu de calitate poate fi considerat un act de mare impertinență. Numeroase eșecuri în realizările din planul material își au rădăcinile în asemenea anomalii. Toată lumea este pregătită să fie spectator, dar totuși persoanele dornice să realizeze ceva sunt rare. Nimic în afara activității practice nu îi

conferă sufletului meritul indispensabil de a cere oricare prerogative noi.

Este multă muncă grea în cadrul Ministerului Regenerării, pentru că regiunea cea mai de jos a coloniei noastre spirituale se află aici. Toate grupurile de entități generoase, însărcinate cu cele mai dificile misiuni, sunt recrutate din echipa de lucru a acestui Minister. Însă acele îndatoriri umile nu sunt deloc umilitoare. Amintește-ți că, în toate planurile Manifestării, de la Pământ până la sferele cele mai înalte din cele mai elevate zone spirituale, care au legătură cu planeta Pământ, cel mai mare lucrător este Domnul nostru Iisus Cristos însuși, iar El nu s-a rușinat să mânuiască un ferăstrău greu într-un atelier de tâmplar. Ministrului Clarence i-a fost permis cu bunătate să te învețe să analizezi și să apreciezi aceste valori, dar poți, ca un lucrător înțelept, să transformi această perioadă de observare într-o etapă de activitate folositoare. Este posibil ca aceia care au această autoritate să refuze îndreptățit o cerere pentru o linie specială de muncă, a cărei activitate este, pe bună dreptate, rezervată doar celor care sunt calificați corespunzător pentru aceasta – prin eforturi mari și multă suferință – dar ei vor accepta cu siguranță o ofertă de ajutor, plină de bunăvoință din partea celor dornici să ajute în orice sector de activitate.

Aceste cuvinte, rostite cu o voce maternă, plină de afecțiune, mi-au uns inima ca un balsam liniștitor. Rareori în viața mea am cunoscut un asemenea interes profund, fratern față de destinul meu. Profund impresionat de această înțeleaptă îndrumare, am ascultat totul cu ochii umezi. Ca și cum ar fi fost dornică să mai tempereze din seriozitatea avertismentului ei, Laura a adăugat încurajator:

– Capacitatea de a o lua de la capăt este una dintre cele mai sublime lecții pe care le avem de învățat. Sunt într-adevăr foarte puțini cei care o înțeleg și extrem de rari sunt oamenii încarnați care se disting din acest punct de vedere. Este necesar să ținem minte, totuși, numele lui Pavel din Tars. Fiind un membru învățat al Sinedriului și speranța poporului său, bucurându-se de o poziție de invidiat la Ierusalim, acesta s-a retras într-o zi în deșert, pentru a-și începe din nou experiența sa umană, ca umil țesător.

Nu m-am mai putut abține și i-am luat ambele mâini într-ale mele, ca un fiu, și le-am acoperit cu lacrimile mele pline de recunoștință. Mama lui Lisias, uitându-se în depărtare, a spus ușor:

– Și eu sunt recunoscătoare, frate. Nu cred că ai fost adus în această casă printr-o simplă coincidență. Toți suntem legați prin legături seculare de afecțiune. Mă voi întoarce în curând în sfera fizică, dar vom continua să fim uniți de legăturile din inimile noastre. Sper să te văd ocupat și fericit înainte de plecarea mea. Te rog să ții minte că această casă este casa ta. Lucrează cu bună dispoziție și pune-ți credința în Dumnezeu.

Mi-am ridicat ochii spre chipul său și am trăit bucuria care se naște din prietenia spirituală pură. Aveam impresia că îmi era o prietenă devotată de multă vreme, deși încercările mele de a o regăsi în cele mai vechi amintiri ale mele au fost în van. Recunoscător, am simțit să îi sărut din nou și din nou mâna, dar tocmai atunci a bătut cineva la ușă. Cu o privire maternă plină de afecțiune, Laura a spus:

– Probabil că este Rafael, care vine după tine. Du-te acum, prietene, și gândește-te la Iisus. Muncește din greu pentru binele celorlalți. Este singura cale de a ți-l regăsi pe al tău.

Revăzând în minte sugestiile mamei lui Lisias, am plecat cu Rafael, fiind sigur că eram pe punctul de a începe, nu vizitele prospective de observaţie, ci o perioadă de ucenicie şi de ajutorare plină de altruism.

Am remarcat cu surprindere frumuseţea impozantă a noului district prin care am trecut în drumul nostru spre locul în care urma să fiu prezentat Ministrului Genesius. Nu eram în starea mea obişnuită, iscoditoare, în schimb experimentam o formă de activitate mentală care era nouă pentru mine. L-am urmat pe Rafael în tăcere.

Cufundat în rugăciune, plin de fervoare, l-am implorat pe Iisus să fie alături de mine pe aceste noi cărări, în aşa fel încât să nu îmi lipsească obiectul muncii şi puterea de o îndeplini. Pe cât de mult mă opuneam rugăciunii înainte, acum am apelat la ea ca la un sprijin sentimental preţios pentru hotărârea mea de a-i servi pe ceilalţi. Din când în când, Rafael arunca spre mine câte o privire plină de uimire, ca şi cum nu se aştepta la o asemenea atitudine din partea mea.

Aerobuzul s-a oprit în faţa unei clădiri mari şi am coborât în tăcere. În câteva minute am fost poftiţi în biroul Ministrului. Genesius era un bătrân amabil, a cărui înfăţişare evidenţia o energie neobişnuită. Rafael m-a prezentat cu blândeţe.

– Ah, da! a spus graţiosul Ministru. Deci acesta este fratele nostru, André?

– La ordinele dumneavoastră, am răspuns.

– Laura mi-a spus de venirea ta. Te rog, nu te formaliza.

Între timp, Rafael a plecat respectuos şi mi-a strâns mâna încurajator. A plecat în grabă, căci era aşteptat de urgenţă la locul său de muncă. Apoi Genesius şi-a întors ochii săi limpezi către mine şi a spus:

– Clarence te-a pomenit deja cu interes. Ministerul de Ajutorare ne trimite frecvent grupuri de rezidenţi ai săi în vizite de observare, care, de regulă, sunt transformate în perioade de lucru.

I-am înţeles aluzia subtilă şi i-am răspuns:

– Este exact ceea ce îmi doresc din plin. M-am rugat Forţelor Divine să îmi ajute spiritul plăpând, astfel încât şederea mea în cadrul acestui Minister să poată fi transformată într-o perioadă de ucenicie.

Aparent, cuvintele mele l-au atins pe Genesius; prin urmare, beneficiind de moment, l-am implorat:

– Respectat Ministru, îmi dau seama de faptul că trecerea mea prin Ministerul Ajutorării s-a datorat exclusiv graţiei lui Dumnezeu, probabil drept răspuns la intervenţiile constante ale devotatei mele mame. Dar mai sunt conştient de faptul că până în prezent am primit nenumărate beneficii fără a oferi în schimb nici cel mai mic serviciu util. Cu siguranţă, locul meu este aici, în mijlocul activităţilor de izbăvire. Te rog, dacă este posibil, fă în aşa fel încât această perioadă în care mi s-a permis să vizitez să se transforme în posibilitatea de a ajuta. Acum înţeleg mai mult ca niciodată urgenta necesitate de a mă mântui. Am irosit prea mult timp cu vanităţi inutile şi mi-am irosit o imensă cantitate de energie într-o ridicolă venerare de sine.

Ministrul a remarcat faptul că vorbeam cu sinceritate. Când i-am cerut lui Clarence ceva de lucru, încă nu îmi era clar ce vroiam. Vroiam cu siguranţă ceva de lucru, dar, poate, nu să ajut. Încă nu conştientizasem valoarea timpului şi nici nu învăţasem să apreciez sublima binecuvântare a unei şanse. Presupun că adevărul este că îmi doream foarte mult să continui să fiu ceea ce am fost până atunci, mândrul şi respectatul doctor, un sclav al absurdelor mele pretenţii de sine, încarcerat de propriile mele păreri. Acum, după tot ce văzusem şi auzisem, şi după ce conştientizasem responsabilitatea fiecărui copil al lui Dumnezeu în schema infinită a Creaţiei, exprimasem cu voce tare tot ce era mai bun în mine. În sfârşit fusesem sincer; nu eram absolut deloc preocupat de felul muncii pe care urma să o fac, ci eram foarte nerăbdător să o fac în sublimul spirit al ajutorării. S-a uitat la mine cu o privire întrebătoare.

– Chiar eşti fost doctor?

– Da, sunt, am răspuns timid.

Genesius a rămas tăcut pentru câtva timp înainte să vorbească, ca şi cum ar fi trebuit să se adapteze atitudinii mele neaşteptate.

– Deciziile tale sunt foarte demne de laudă, a spus într-un final. Fie ca Domnul Dumnezeu să te ajute să le respecţi.

Şi, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să îmi ridice moralul dându-mi o nouă speranţă, a continuat:

– Când discipolul este pregătit, Tatăl Ceresc trimite maestrul. La fel se petrece şi cu munca. Când cineva este dispus să ajute, nu îi lipsesc niciodată ocaziile. În cazul tău, prietene, Providenţa Divină a fost extrem de generoasă. Eşti dornic să ajuţi, îţi înţelegi responsabilitatea şi îţi accepţi datoria. Asemenea atitudine te conduce fără îndoială spre îndeplinirea dorinţelor tale. În planul fizic, mulţi îi aplaudă pe cei care ating prosperitatea financiară sau o poziţie extraordinară. Aici, în schimb, situaţia este diferită. Pentru noi, înţelegerea, efortul şi umilinţa sinceră sunt aspectele care contează cu adevărat.

Simţindu-mi aşteptarea plină de nerăbdare, a adăugat:

– Este chiar foarte posibil pentru tine să obţii ceva de lucru. Totuşi, pentru moment, ar fi mai înţelept din partea mea să te las să frecventezi numeroasele noastre departamente, să le observi şi să le studiezi diferitele activităţi.

Apoi a luat legătura cu următorul birou, spunând cu voce tare:

– Aş vrea să îl văd pe Tobias, înainte să coboare în Camerele de Purificare.

În câteva minute, un domn cu maniere plăcute a intrat în cameră.

– Tobias, a exclamat cu amabilitate Genesius, iată aici un prieten care a venit de la Ministerul pentru Ajutorare pentru o perioadă de observare. Cred că o vizită la Camerele de Purificare i-ar fi extrem de benefică.

I-am oferit noului venit mâna, pe care a luat-o cu fermitate, spunându-mi amabil:

– La ordinele tale.

– Ia-l cu tine, a continuat Ministrul cu blândețe. André trebuie să cunoască foarte bine diferitele activități pe care le desfășurăm. Te rog să te asiguri că i se va oferi fiecare ocazie disponibilă.

– Acum mă duceam într-acolo, a adăugat Tobias binevoitor, dacă vrei să mergi cu mine...

– Desigur, am răspuns cu nerăbdare.

Mi-am luat rămas bun de la Ministru, care mi-a adresat alte cuvinte pline de inspirație și încurajare. Apoi l-am urmat cu hotărâre pe Tobias și împreună am mers pe lângă blocurile mari din oraș, ale cărui numeroase clădiri mi-au dat impresia aglomeratelor centre de muncă. Percepând întrebările mele tăcute, noul meu prieten m-a informat:

– Acestea sunt marile fabrici din Orașul Astral. Aici, peste o sută de mii de spirite se ocupă de pregătirea de băuturi și de confecționarea de țesături și de toate felurile de articole – în timp ce lucrează, în paralel, la propria lor reabilitare și iluminare.

În câteva minute am intrat într-o clădire impunătoare. După ce am traversat niște galerii lungi în care numeroși lucrători se grăbeau, venind sau plecând, am ajuns la o scară impresionantă care ducea către etajele inferioare.

– Să coborâm, a spus Tobias grav.

Observându-mi surprinderea, a adăugat cu solicitudine:

– Camerele de Purificare se află mai aproape de Zona Întunecată. La venirea în Orașul Astral, nefericitele entități care sunt cazate aici nu pot suporta lumina sau spațiile deschise.

Capitolul 27
ÎN SFÂRŞIT, DE LUCRU!

Nu mi-aş fi putut niciodată imagina scena pe care o aveam acum în faţa ochilor. Nu era nici un spital, nici un centru obişnuit de îngrijire, ci o serie de secţii vaste care comunicau între ele, pline de forme umane asemănătoare unor cadavre. Vociferări ciudate umpleau aerul – gemete, suspine şi vorbe de tânguire erau rostite la întâmplare. Feţele emaciate şi monstruoase, precum şi mâinile osoase erau mărturia vie a teribilului lor chin spiritual. Primele impresii au fost atât de supărătoare, încât a trebuit să recurg la rugăciuni pentru a-mi păstra puterea. Tobias a chemat o infirmieră în vârstă:

– Sunt atât de puţini asistenţi azi, a întrebat surprins, ce s-a petrecut?

– Ministrul Flacus a trimis vorbă ca majoritatea dintre ei să îi însoţească pe Samariteni[12] în rondurile lor în regiunile din Zona Întunecată.

– Bine atunci, a decis Tobias calm, trebuie să umplem golurile. Nu e timp de pierdut.

– Frate Tobias, frate Tobias, ai milă! a ţipat un bătrân, strângând patul în braţe şi gesticulând ca un nebun, mă sufoc! E de mii de ori mai rău decât moartea de pe Pământ. Ajutor! Vreau să plec din locul acesta, vreau să plec... Am nevoie de aer, de mult aer!

Tobias s-a apropiat de el şi l-a examinat cu atenţie şi a întrebat:

– De ce starea de sănătate a lui Ribeiro s-a înrăutăţit atât de mult?

– A trecut prin una din cele mai rele crize ale sale, l-a informat infirmiera. Asistentul Gonçalves o pune în principal pe seama gândurilor grele şi dense emise de rudele lui încarnate. Dat fiind faptul că este încă foarte slăbit şi îi lipseşte puterea mentală de a rupe legăturile pământeşti, biata fiinţă nu este capabilă să se opună influenţei lor.

12) Grupare de spirite binefăcătoare din Oraşul Astral. Nota îi aparţine autorului-spirit.

În timp ce Tobias mângâia uşor fruntea pacientului, infirmiera a continuat:

– Azi dimineaţă, devreme, a ieşit din secţie alergând, strigând în gura mare că era nevoie de el acasă, că nu îşi putea uita soţia şi copiii, că e o cruzime să fie ţinut aici departe de ei. Lawrence şi Hermes s-au străduit în van să îl aducă la loc în pat. Ca atare, m-am gândit că este spre binele lui să îi fie luate energia şi mobilitatea, ceea ce am şi făcut, aplicându-i nişte pase magnetice imobilizatoare.

– Ai procedat bine, a încuviinţat Tobias cu precauţie, voi face tot posibilul să fie luate măsuri împotriva influenţei pe care o are atitudinea familiei lui. Trebuie să li se dea mai multe griji, ca să îl lase în pace pe Ribeiro.

M-am uitat cu atenţie la pacient, urmărind să identific starea emoţională în care se afla. Avea expresia tipică a celor bolnavi mintal şi părea să fie pe deplin inconştient de ceea ce se vorbea despre el. L-a chemat imediat pe Tobias, aşa cum o fac copiii care îşi cunosc binefăcătorul. Noul meu instructor, observându-mi uimirea, mi-a explicat:

– Săracul de el, se află încă într-o fază de coşmar, timp în care sufletul este înlănţuit de propriile sale suferinţe, abia percepând orice altceva. Omul, prietene, culege exact ceea ce a semănat. Săracul nostru Ribeiro a fost pradă a numeroase iluzii.

Vroiam să întreb de povestea lui şi de sursa suferinţelor lui, dar aducându-mi aminte de sfatul Laurei privind curiozitatea, am rămas tăcut. Tobias i-a adresat pacientului cuvinte pline de blândeţe, încurajare şi speranţă şi i-a promis că se va ocupa de îmbunătăţirea stării sale, dar că, pentru binele lui, va trebui să se calmeze şi să accepte această reţinere la pat cu răbdare. Ribeiro, tremurând de ţi se făcea milă şi fiind îngrozitor de palid, a zâmbit cu tristeţe şi i-a mulţumit cu lacrimi în ochi.

Am mers încet unul lângă celălalt, printre numeroase rânduri de paturi bine întreţinute. Fluide nesănătoase umpleau spaţiul, generate, aşa cum am învăţat mai târziu, de emanaţiile mentale ale celor care încă erau sub dureroasa impresie a morţii fizice sau erau dominaţi de vibraţiile joase ale gândurilor inferioare.

– Aceste secţii sunt folosite exclusiv pentru entităţile-bărbaţi.

– Tobias, Tobias, mor de sete şi de foame! a strigat un pacient.

– Ajută-mă, frate! a ţipat altul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai suport! a strigat un al treilea.

Inima mea era îngreunată de atâta suferință, așa că nu m-am putut abține să nu întreb:

– Prietene, cât de trist este să vezi toate aceste spirite pline de suferință și tulburare. De ce trebuie să existe un loc atât de deprimant?

Tobias a răspuns cu un perfect autocontrol:

– Observând această scenă, trebuie să încerci să vezi dincolo de durere și izolare. Ține minte, frate, că acești pacienți au părăsit deja Zonele Inferioare, unde atât de multe capcane îi așteaptă pe cei care și-au neglijat cu atâta nepăsare eul lor spiritual. În aceste camere, pacienții nu numai că sunt îngrijiți, ci sunt și pregătiți pentru viitoarea lor izbăvire. Trebuie să ținem minte că suferința le este cauzată de propriile lor acțiuni. Viața omului este mereu centrată acolo unde este inima lui.

Și, după o pauză în care părea că nu aude plânsetele din jurul nostru, a adăugat:

– Sunt traficanți de viață eternă.

– La ce te referi? am întrebat.

– Se așteptau ca simplele achiziții pământești să aibă aceeași valoare în sferele Spiritului. Credeau că plăcerile vinovate, puterea banilor, încălcarea legii și impunerea propriei voințe vor merge dincolo de barierele mormântului și vor avea aceeași forță aici, oferindu-le noi oportunități pentru viitoare nebunii. Erau oameni de afaceri fără minte, care au uitat să transforme achizițiile lor materiale în monedă spirituală. Cât timp au fost încarnați, când călătoreau în orașe străine, mereu aveau grijă să-și facă provizii din moneda țării pe

care o vizitau. Cu toate acestea, deşi erau siguri de inevitabilitatea călătoriei finale în planurile spirituale, au neglijat să dobândească valori spirituale. Prin urmare, milionarul din planul fizic devine săracul spiritual.

Cât de adevărat! Cuvintele lui Tobias nu puteau fi mai logice. După ce a oferit tuturor linişte şi speranţă, m-a condus în următoarea secţie. Narcisa, infirmiera, ne urma deschizând respectuos câte o uşă.

Când am intrat, aproape am ameţit şi mi-a venit să vomit din cauza surprizei pe care am avut-o. Era o cameră de proporţii foarte mari, în care treizeci şi doi de bărbaţi cu înfăţişări sinistre erau întinşi, aproape nemişcaţi pe nişte paturi foarte joase. Respiraţia lor aproape insesizabilă era singurul semn de viaţă pe care îl prezentau.

– Aceste nefericite entităţi se află într-un somn mult mai adânc decât majoritatea fraţilor noştri care sunt în ignoranţă. Îi numim necredincioşii, căci, în loc să îl accepte pe Domnul nostru Iisus Cristos, au fost sclavii necondiţionaţi ai propriilor lor dorinţe; în loc să creadă în viaţă, acţiune şi muncă, ei au ales doar victoria nelegiuirii, a lenei şi a nimicului etern. Şi-au transformat experienţa de pe Pământ într-o constantă pregătire pentru o lungă perioadă de inactivitate; şi, dat fiind faptul că nu cunoşteau deloc binele, întrajutorarea fraternă, acum nu le-a mai rămas nimic decât să doarmă încontinuu, ani de-a rândul, fiind victimele neajutorate ale unor coşmaruri groaznice.

Am fost cuprins de groază la auzul acestor explicaţii şi mă uitam fix la Tobias, care a început să le aplice cu atenţie pase regeneratoare pacienţilor. Când tratamentul primilor doi s-a terminat, au început amândoi să vomite o substanţă neagră, o materie întunecată şi vâscoasă, cu emanaţii cadaverice.

– Vomită fluide otrăvitoare, a explicat calm Tobias.

Narcisa îşi dădea toată silinţa să ţină pasul cu curăţenia, dar era în van; căci între timp mulţi dintre ei începuseră să vomite aceeaşi materie întunecată şi fetidă. Atunci, instinctiv, am pus mâna pe instrumentele de curăţenie şi m-am pus pe treabă. Infirmiera părea să fie recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l ofeream, iar Tobias mi-a aruncat o privire care exprima din plin mulţumirea şi recunoştinţa sa.

Munca a continuat din greu de-a lungul zilei, care s-a terminat cu o binecuvântată oboseală. Niciun prieten din lumea fizică nu ar fi putut să înţeleagă în vreun fel bucuria sublimă a medicului care îşi reîncepea auto-educarea cu cele mai umile îndatoriri de infirmerie.

Capitolul 28
LA TREABĂ

După rugăciunea colectivă de seara, Tobias a deschis un aparat la care i-am putut asculta pe Samariteni la muncă în Zonele Inferioare. Am aflat că patrulele de lucrători cu asemenea misiuni comunicau cu sediul central la ore prestabilite. Mă simţeam oarecum obosit în urma eforturilor extenuante pe care le făcusem, dar inima mea cânta de bucurie. În sfârşit, aveam de lucru şi experimentam misteriosul şi revigorantul tonus rezultat în urma ajutorării. La câteva minute după ce aparatul a fost deschis, am auzit o voce ciudată:

- Samaritenii către Ministerul Regenerării... Samaritenii către Ministerul Regenerării... Este mult de muncă în abisurile întunericului. Am reuşit să deplasăm un număr mare de entităţi nefericite şi am salvat douăzeci şi nouă de fraţi de entităţile inferioare. Douăzeci şi doi sunt bolnavi mintal şi alţi şapte sunt în stare de epuizare psihică totală. Patrulele noastre se pregătesc pentru transportarea lor. Vom ajunge în curând după miezul nopţii. Vă rugăm să faceţi pregătirile necesare.

Am observat că Narcisa şi Tobias au schimbat priviri pline de înţeles, apoi mesajul s-a încheiat şi am întrebat:

- Ce vor să spună? De ce acest transport colectiv? Nu sunt cu toţii spirite?

Tobias a zâmbit şi mi-a răspuns:

- Ai uitat, frate, că şi tu la rândul tău ai ajuns la Ministerul de Ajutorare tot la fel? Ştiu totul despre sosirea ta. Trebuie să ţinem minte faptul că în Zonele Inferioare, la fel ca şi pe Pământ, suntem înveşmântaţi cu fluide grele. Struţul şi rândunica sunt, ambele, păsări şi au aripi, şi totuşi prima nu se poate ridica în aer decât dacă este transportată, pe când ultima poate ţâşni la cer într-un zbor rapid.

Ca şi cum ar fi vrut să spună că nu e timp de discuţii, s-a întors către Narcisa şi a spus:

- Grupul care vine în această noapte este mare. Trebuie să luăm imediat măsuri.

- Avem nevoie de mai multe paturi! a exclamat ea oarecum îngrijorată.

- Nu-ţi face griji, a răspuns Tobias cu fermitate, cei bolnavi mintal

vor fi cazaţi în Pavilionul Şapte şi cei slăbiţi în Secţia Treizeci şi Trei.

Ridicându-şi mâna dreaptă la frunte ca şi cum ar încerca să ia o decizie importantă, a observat:

- Problema cazării va fi rezolvată cu uşurinţă, însă cele privind asistenţa nu vor fi rezolvate aşa uşor. Din cauza norilor negri care întunecă lumea celor încarnaţi, cei mai puternici dintre lucrătorii noştri au fost detaşaţi pentru a sprijini desfăşurarea serviciilor Ministerului de Comunicare. Avem nevoie de ajutoare pentru tura de noapte, pentru că cei care lucrează cu Samaritenii se vor întoarce foarte obosiţi.

- Aş fi foarte bucuros să dau o mână de ajutor, atât cât mă pricep, am exclamat eu spontan.

Tobias m-a privit cu o recunoştinţă care mi-a umplut inima de fericire.

- Chiar eşti decis să rămâi în Camere peste noapte? a întrebat, surprins.

- Nu fac asta şi alţii? am întrebat la rândul meu. Mă simt în forţă şi în stare bună şi trebuie să recuperez timpul pierdut.

Noul meu prieten m-a bătut pe spate, spunând:

- Ei bine, îţi accept oferta de ajutor. Narcisa şi ceilalţi vor rămâne şi ei de gardă. În plus, vi-i voi trimite pe Venantius şi Salustius, doi dintre cei mai de nădejde fraţi. Eu nu pot rămâne aici în seara aceasta din cauza unui angajament pe care mi l-am asumat anterior, dar voi lăsa un plan de activitate atent pus la punct. Dacă apare ceva neaşteptat, tu sau oricare dintre asistenţi puteţi să mă contactaţi.

Toţi am început să facem cele mai urgente pregătiri. În timp ce Narcisa, ajutată de alţi cinci, pregătea lenjeria şi echipamentele de infirmerie, Tobias şi cu mine am mutat mobile grele în Pavilionul Şapte şi Secţia Treizeci şi Trei. Ar fi inutil să explic ce se petrecea cu mine. Deşi eram obosit fizic, mă simţeam extraordinar de fericit.

În birou sau la atelier, acolo unde majoritatea sunt dornici să îşi îndeplinească sarcinile cu o îndemânare cât mai mare, acordarea de ajutor este cel mai mare privilegiu. Într-adevăr, orele-bonus şi orice altă recompensă imediată pe care aş fi putut-o obţine pentru eforturile mele erau departe de preocupările mele. Totuşi, simţeam o profundă mulţumire la gândul că în noua mea poziţie de umil şi totuşi valoros lucrător, nu mi-ar mai fi ruşine să o întâlnesc pe mama mea sau pe cei

din cadrul Ministerului de Ajutorare care m-au ajutat. La plecare, Tobias m-a îmbrățișat din nou, spunând:

- Fie ca pacea lui Iisus să fie cu voi toți. Vă doresc o noapte bună, plină de muncă folositoare. Mâine dimineață la ora 8 vă puteți odihni. În perioadele normale, doisprezece ore este maximul de muncă pe care putem să-l realizăm, dar acum sunt circumstanțe speciale.

Am răspuns că sunt foarte fericit de decizia sa. Mai târziu, împreună cu un număr mare de infirmiere și asistenți, am început să arăt un interes mult mai binevoitor față de pacienți. Printre colegii mei de muncă, Narcisa, cu bunătatea sa spontană și grija sa maternă, m-a impresionat foarte mult. Eram atras de generozitatea ei și am urmărit să fiu mai apropiat de ea. Era ușor, și în curând m-am putut bucura de conversațiile sale simple, dar grăitoare. Această încântătoare femeie în vârstă era ca o carte vie ale cărei pagini respirau devotament și înțelepciune.

- Soră, lucrezi de multă vreme aici? am întrebat după câteva minute de conversație prietenească.

- Da, lucrez în cadrul serviciului Camerelor de Purificare de șase ani și câteva luni și trebuie să mai lucrez aici încă trei ani pentru a-mi îndeplini scopul.

La privirea mea întrebătoare, a continuat:

- Am nevoie de o aprobare serioasă.

- Aprobare? Ce vrei să spui cu asta? am întrebat, interesat.

- Vezi tu, trebuie să revăd niște spirite dragi care s-au reîncarnat pe Pământ, pentru ca împreună să putem lucra la progresul nostru. Din cauza greșelilor mele anterioare, am implorat multă vreme în van o ocazie de a-mi împlini planurile. Trăiam într-o stare plină de teamă și tulburare. Într-o zi am fost sfătuită să vorbesc cu Ministrul Veneranda. Ea a fost de acord să îmi aprobe planurile, cu condiția să lucrez aici timp de zece ani pentru a-mi corecta anumite atitudini emoționale dizarmonioase. La început, condiția pusă mi s-a părut a fi prea dură și am vrut să o refuz, dar gradat am conștientizat că avea perfectă dreptate. În definitiv, măsurile de corectare erau spre binele meu, nu al ei. N-am cuvinte să-ți spun cât de mult am avut de beneficiat prin acceptarea sfatului Venerandei. Mă simt mai echilibrată și mai înțelegătoare și cred că îmi voi trăi următoarea experiență în planul fizic cu demnitate spirituală.

Eram pe punctul de a-mi exprima uimirea, când un pacient din apropierea noastră ne-a strigat:

- Narcisa, Narcisa!

Nu aveam niciun drept să o rețin pe această devotată soră de la îndatoririle ei doar pentru a-mi satisface curiozitatea.

Capitolul 29
VIZIUNEA LUI FRANCIS

În timp ce Narcisa era ocupată cu liniştirea pacientului suferind, am fost chemat la un aparat de comunicare al oraşului, asemănător cu un telefon. Era Laura, întrebându-mă de noutăţi. Am conştientizat că uitasem să îi spun de decizia mea de a rămâne în Camere pentru tura de noapte. Mi-am cerut scuze şi am informat-o despre situaţie. Chiar şi de la distanţă îi simţeam bucuria la auzul veştilor. La sfârşitul scurtei noastre conversaţii, ea a spus:

– Este minunat, fiule! Să-ţi iubeşti munca şi să-ţi umpli inima cu bucuria de a fi de ajutor. Numai astfel ne putem îndeplini continua desăvârşire. Acum, un ultim cuvânt. Ţine minte, de asemenea, că această casă este şi a ta.

Aceste cuvinte m-au încurajat şi mi-au adus bucurie. Revenind în camere, am găsit-o pe Narcisa muncind din greu, cu eroism, pentru a calma un tânăr care părea să sufere de o boală mintală gravă. Am încercat să o ajut. Săracul băiat, uitându-se pierdut în zare, ţipa în agonie:

– Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Mi-e frică, mi-e foarte frică...

Cu o expresie de panică pe faţă, el a continuat:

– Soră Narcisa, vine monstrul! Simt din nou viermii! Iată, este aici, chiar aici! Salvează-mă de el. Trimite-l de aici!

– Linişteşte-te, Francis, a răspuns devotata infirmieră, te vei elibera de sub influenţa lui şi vei fi lăsat în pace, dar depinde de eforturile tale. Gândeşte-te doar că mintea ta este ca un burete plin cu oţet. Trebuie să storci şi să dai afară substanţa cea acră. Te voi ajuta eu să faci asta, dar partea cea mai dificilă trebuie să o faci singur.

La afecţiunea Narcisei, la cuvintele sale pline de încurajare, pacientul a devenit calm şi s-a arătat dornic să coopereze. Dar în câteva minute a devenit groaznic de palid din nou şi a început să ţipe:

– Dar soră, ascultă-mă! El nu vrea să plece. S-a întors din nou să mă chinuie! Uite! Uite!

– Da, Francis, îl văd şi eu, a fost şi ea de acord cu răbdare, dar este esenţial pentru tine să mă ajuţi să îl ţinem departe.

– O, fantomă diabolică! a exclamat el, plângând ca un copil și trezindu-mi compasiunea.

– Pune-ți credința în Iisus și uită de monstru, l-a sfătuit Narcisa cu o voce blândă, iar acum lasă-mă să-ți fac niște pase magnetice și fantoma va pleca.

Ea i-a acordat un tratament magnetic, umplându-l cu fluide revigorante, liniștitoare. Băiatul i-a mulțumit, părând a fi mult mai ușurat. După ce s-a terminat tratamentul, a spus din nou:

– Acum mă simt mult mai bine.

După ce i-a aranjat perna și l-a ajutat să stea confortabil, Narcisa l-a rugat pe un asistent să îi aducă un pahar cu apă magnetizată. Exemplul ei era grăitor, bunăvoința ei era contagioasă. Percepând dorința mea sinceră de a învăța, părea că este dispusă să mă inițieze în sublimele secrete ale ajutorării.

– La cine se referea? am întrebat, foarte impresionat. Este urmărit de vreo fantomă, probabil invizibilă pentru ochii mei?

– O, nu, a spus ea. Se referea la propriul său cadavru.

– Incredibil! am răspuns uluit.

– Săracul băiat a intrat în planul spiritual după un accident datorat numai lipsei sale de atenție. Era excesiv de atașat de corpul său fizic și timp de mai multe zile nu a vrut să-și părăsească mormântul, refuzând să se conformeze noii sale stări. Iluziile sale erau atât de profunde, încât a petrecut mult timp încercând să-și ridice trupul inert. Era îngrozit de ideea că trebuie să se confrunte cu necunoscutul și îi era imposibil să manifeste cea mai simplă atitudine de detașare față de senzațiile sale fizice. Ajutorul venit din sferele înalte nu i-a fost de folos deloc, căci își închisese câmpul mental față de orice gânduri cu privire la viața eternă. Într-un final, viermii l-au făcut să trăiască o durere atât de atroce, încât nefericita ființă a fugit îngrozită din mormântul ei, pentru a începe o rătăcire lugubră prin regiunile mai întunecate ale Zonei Inferioare. Totuși, cei care i-au fost părinți pe Pământ se bucură de o apreciere considerabilă aici, și prin intermedierea lor a fost salvat de Samariteni, care l-au adus, aproape cu forța, în colonia noastră. Starea sa este atât de gravă, încât nu va putea să plece din Camerele de Purificare

pentru o lungă perioadă de timp. Prietenul care i-a fost tatăl fizic este acum într-o misiune dificilă departe de Oraşul Astral.

– Vine să vadă pacientul?

– Da, deja a venit de două ori şi de fiecare dată am fost profund impresionată de durerea sa tăcută. Boala mintală a băiatului este atât de gravă, încât nici măcar nu şi-a recunoscut generosul şi devotatul tată. A continuat să plângă de ţi se făcea milă, stăpânit de halucinaţii puternice. Tatăl său, care a venit să-l viziteze însoţit de Ministrul Padua al Comunicării, şi-a controlat din greu emoţiile cât timp s-a aflat în prezenţa Ministrului, căruia îi datora spitalizarea nefericitului său fiu. Au petrecut ceva timp comentând despre starea spirituală a noului venit. Dar când Ministrul Padua a fost solicitat în altă parte pe neaşteptate, cerându-şi scuze pentru gestul său uman, a îngenuncheat lângă patul fiului său şi a luat mâinile băiatului în mâna sa şi, strângându-le cu putere, ca şi cum i-ar fi transmis nişte fluide vitale revigorante, i-a sărutat fruntea şi a plâns. Nu mi-am putut reţine lacrimile, aşa că am plecat din cameră. Nu ştiu ce s-a petrecut, dar am observat că din acea zi, starea lui Francis s-a îmbunătăţit din plin. Starea sa de totală nebunie s-a redus la crize ocazionale, care scad gradat în intensitate.

– Cât de emoţionant este! am exclamat, profund impresionat. Dar cum este posibil ca propriul său cadavru să îl urmărească?

– Viziunile lui Francis, mi-a explicat, nu sunt nimic altceva decât halucinaţii. Multe spirite suferă din cauza lor după moartea fizică. Cei care sunt excesiv de ataşaţi de corpul lor material, care fac din el centrul existenţei lor, trăind numai prin prisma acestuia şi pentru el, nu pot să-şi părăsească corpurile când sunt chemaţi la viaţa adevărată. Ei nu acceptă ideea de spiritualitate şi se luptă cu disperare să-şi păstreze corpurile fizice. În timp, totuşi, viermi lacomi îi alungă. Apoi, îngroziţi, cad în cealaltă extremă. Imaginea propriului lor corp, o creaţie puternică a propriei lor minţi, îi tulbură până în cele mai profunde colţişoare ale sufletului lor. Trăiesc în criză pentru perioade mai mari sau mai mici de timp şi mulţi suferă până când cadavrul-fantomă pe care l-au creat se dezintegrează total.

Observând cât de afectat eram, Narcisa a continuat:

– Graţie Tatălui nostru Ceresc, am învăţat multe lucruri în aceşti şase ani de muncă. Cât de profund este somnul spiritual al majorităţii fraţilor noştri încarnaţi! Totuşi, nu trebuie să ne facem griji până într-atât încât să ne afecteze. Crisalida se lipeşte de materia inertă, dar fluturele se va ridica din ea într-un zbor uşor. Sămânţa este aproape imperceptibilă, deşi va deveni un stejar gigantic. Floarea uscată se întoarce în pământ, dar parfumul său continuă să plutească în aer. Orice fel de viaţă embrionară pare că doarme. Nu trebuie niciodată să uităm aceste lecţii.

Narcisa s-a scufundat într-o tăcere pe care nu am îndrăznit să i-o tulbur.

Încă nu îmi revenisem din uimire când Salustius a venit la Narcisa şi i-a spus:

– Sora noastră Pauline vrea să-şi vadă tatăl, care se află în Pavilionul Cinci. Înainte de a face aceasta, m-am gândit să mă consult mai întâi cu tine, pentru că pacientul încă trece printr-o criză gravă.

Plină de blândeţe ca de obicei, ea a răspuns:

– Las-o să intre imediat. Pauline şi-a dedicat tot timpul liber pentru îndeplinirea delicatei misiuni de a-i împăca pe diferiţii membrii ai familiei sale, aşa că are permisiunea Venerandei de a-l vedea pe tatăl ei oricând este necesar.

Mesagerul a plecat în grabă şi Narcisa m-a informat:

– O să vezi ce fiică devotată este.

În mai puţin de un minut, am văzut-o pe Pauline venind către noi. Era slăbuţă şi încântătoare, reflectând o frumuseţe angelică, îmbrăcată cu o tunică lejeră din mătase luminoasă. Ochii ei reflectau o profundă stare de îngrijorare. Infirmiera a făcut prezentările într-un mod politicos. Probabil simţind că sunt de încredere, a întrebat îngrijorată:

– Cum se simte tata, prieteni?

– Puţin mai bine, a răspuns Narcisa, dar încă este foarte dezechilibrat.

– Ce păcat, a continuat Pauline. Nici unul dintre ei nu vrea să abandoneze atitudinea mentală în care se complac cu încăpăţânare. Mereu aceeaşi ură, aceeaşi lipsă de înţelegere.

Narcisa ne-a invitat să o urmăm şi, în câteva minute, eram lângă patul a ceea ce părea a fi un bătrân dezagreabil. Cu privirea sa acră, încruntată, cu părul ciufulit, cu riduri adânci şi buzele retrase, inspira mai mult milă decât simpatie. Totuşi, am urmărit să îmi controlez vibraţiile inferioare şi să văd în acest suferind nefericit numai un spirit-frate. Sentimentele mele de repulsie au dispărut şi îmi simţeam mintea limpede. M-am raportat la momentul în care şi eu

la rândul meu ajunsesem la Ministerul Ajutorării şi am aplicat lecţia învăţată atunci. Cât de respingătoare trebuie să fi fost şi înfăţişarea mea, cu disperarea groaznică întipărită pe tot chipul! Când analizăm situaţiile nefericite în care se află ceilalţi în lumina propriilor noastre imperfecţiuni, rămâne mereu loc pentru iubire fraternă în inima noastră. Bătrânul pacient nu avea nici un cuvânt de afecţiune pentru fiica sa, care l-a salutat cu blândeţe. Părea a fi o bestie închisă într-o cuşcă, în timp ce se încrunta la ea, cu ochii strălucind a duritate şi rebeliune.

- Te simţi mai bine, tată? a întrebat Pauline cu respect plin de iubire.

- Oh! Nu! a urlat pacientul, nu îl pot uita pe ticălos. Nu am deloc pace. Încă îl văd lângă patul meu, dându-mi otravă!

- Te rog, tată, încearcă să uiţi toate acestea, l-a implorat ea cu sinceritate. Adu-ţi aminte că Edelbert a venit la noi în casă ca un fiu, trimis de Dumnezeu.

- Fiul meu? Niciodată! a strigat nefericitul bătrân. E un criminal dezgustător, care nu merită iertare. Este fiul diavolului însuşi, asta este.

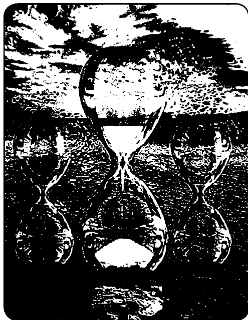
Pauline, cu ochii plini de lacrimi, a spus convingătoare:

- Tată, haide să învăţăm de la Iisus să ne iubim unii pe ceilalţi. Pe Pământ experienţele prin care am trecut în familia noastră au menirea de a ne învăţa adevărata iubire spirituală. Trebuie să ţinem minte că există un singur Tată care este cu adevărat etern, Dumnezeu. Dar Domnul Vieţii ne oferă şi nouă binecuvântata şansă de a putea fi tată şi mamă pe Pământ, astfel încât să putem învăţa ce înseamnă cu adevărat iubirea fraternă. Acestea sunt templele sublimei uniuni,

o pregătire pentru solidaritatea universală. Trebuie să ne luptăm și să suferim mult înainte de a ne putea numi frați în adevăratul sens al cuvântului. Întreaga Creație nu este nimic altceva decât o mare familie, care trăiește sub protecția plină de iubire a unui singur Tată.

Auzind vocea dulce a fiicei sale, pacientul a izbucnit într-un plâns convulsiv.

– Tată, iartă-l pe Edelbert! Încearcă să vezi în el nu numai un fiu nesăbuit, ci și pe fratele care are mare nevoie de iluminare. Tocmai am venit din casa noastră pământească, unde am constatat că sunt probleme grave. De aici din patul tău de bolnav proiectezi constant fluide otrăvitoare de amărăciune și neînțelegere către ei. Iar ei, la rândul lor, fac același lucru față de tine. Gândul, sub forma unor valuri subtile, nu-și ratează niciodată ținta, oricât de departe ar fi aceasta. Schimbul de ură și de suspiciune aduce sufletul la ruină și la suferință. Distrusă de o continuă nefericire, mama nu a mai putut suporta atmosfera de acasă și a intrat într-un spital de boli nervoase acum câteva zile. Amalia și Cacilda au intentat un proces împotriva lui Edelbert, iar Agenor un altul, din cauza neînțelegerilor serioase legate de averea mare pe care ai adunat-o în planul fizic. Într-adevăr, o situație tristă, dar care este posibil să fie îmbunătățită gradat, dacă mintea ta energică nu ar interveni cu planuri de răzbunare. Aici, în planul spiritual, te găsesc suferind. Pe Pământ, mama este nebună și copiii tăi sunt foarte grav bolnavi, urându-se aprig unii pe alții. În mijlocul tuturor acestor minți bolnave, o avere în bancnote. Ce folos au toți acești bani, dacă nu poți cumpăra cu ei un moment de fericire?

– Dar i-am lăsat familiei mele o avere mare, a ripostat nefericitul bătrân, dornic fiind să le ofer o viață plină de bunăstare.

Pauline a continuat, întrerupându-l:

– Când vine vorba despre averile trecătoare, nu întotdeauna știm care este cel mai bun lucru de făcut. Dacă i-ai fi asigurat viitorul familiei tale prin a menține o atmosferă de liniște morală în casă și ți-ai fi pregătit copiii să-și câștige existența în mod cinstit, eforturile tale ar fi putut fi de mare ajutor. Uneori, tată, acumulăm bani din mândrie și ambiție. Suntem dornici să trăim mai bine decât ceilalți și, în timp ce ne centrăm atenția asupra aspectelor externe ale vieții, uităm latura cea mai importantă și mai durabilă. Puțini sunt cei care caută să dobândească o cunoaștere autentică, precum și prețioasele calități ale toleranței, umilinței și înțelegerii. În schimb, insistăm să îi îngenunchem pe ceilalți în fața propriei noastre voințe, neglijând îndatoririle pe care ni le-a dat Tatăl nostru Ceresc, și, în ansamblu, uităm să ne cultivăm Spiritul. Nimeni nu s-a născut pe această planetă doar pentru a depozita bani în seifuri și bănci. Evident, în timpul existenței noastre, în calitate de administratori fideli care știu să gestioneze cu înțelepciune ceea ce le-a fost încredințat, putem să ne cerem partea care ne revine de drept. Dar este imposibil să fim niște administratori fideli ai bunurilor pe care Tatăl nostru Ceresc ni le-a încredințat dacă suntem lacomi și autoritari.

Tocmai această greșită înțelegere a acestei divine administrări a fost cea care ne-a distrus casa. Am încercat în van să ofer ajutor spiritual familiei noastre, în timp ce tu și mama vă sacrificați pentru sporirea bunurilor lumești. Amalia și Cacilda, disprețuind orice fel de muncă folositoare, au irosit timp prețios și au sfârșit prin a se mărita cu niște leneși ca și ele, care s-au căsătorit cu ele doar pentru bani. Agenor, influențat de prietenii săi de nimic, și-a irosit toate oportunitățile de a-și face niște studii serioase. Edelbert a devenit medic, dar a fost indiferent față de profesia sa. Se ocupa foarte rar de nobilele sale activități, și chiar și atunci doar din pură curiozitate. Răsfățați prin faptul că obțineau bani ușor și cu mințile fixate asupra viitoarei moșteniri, toți și-au distrus minunatele posibilitățile de evoluție spirituală.

Pacientul, lovit de un sentiment de groază, a strigat:

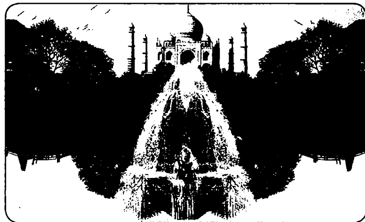
– Să fie blestemat Edelbert! Fiu criminal și nerecunoscător! M-a ucis fără milă când încă mai trebuia să-mi revăd prevederile testamentului. Criminal nenorocit!

– Te rog tată, nu spune asta. Ai milă de fiul tău. Iartă și uită!

Dar a continuat să blesteme şi să înjure. Pauline era pe punctul să o ia de la capăt, când Narcisa i-a aruncat o privire de atenţionare şi l-a chemat pe Salustius pentru a-l ajuta pe pacient, de data aceasta enervat la culme şi ajuns la o stare periculoasă de agitaţie emoţională. Pauline a tăcut, încercând din greu să îşi reţină lacrimile. A continuat să rămână lângă pat, mângâindu-i cu blândeţe fruntea tatălui său.

Puternic impresionat de scena la care fusesem martor, le-am urmat pe Narcisa şi pe Pauline afară din infirmerie. Cele două prietene au vorbit ceva timp şi apoi Pauline şi-a luat rămas bun cu cuvinte pline de afecţiune şi de recunoştinţă. Ochii săi erau plini de tristeţe şi de îngrijorare. Când am rămas din nou singuri, Narcisa a remarcat:

– De regulă, cazurile de moşteniri sunt extrem de delicate. Cu foarte puţine excepţii, provoacă multă bătaie de cap atât testatorilor, cât şi moştenitorilor. Totuşi, acest caz este cu mult mai grav din cauza eutanasierii. Ambiţia pentru avere a creat tot felul de complexe şi de neînţelegeri în familia lui Pauline. Părinţii avari, în general, au copii extravaganţi. Am însoţit-o în casa ei de pe Pământ, când fratele ei Edelbert, un doctor aristocrat, a folosit aşa-zisa metodă a „morţii uşoare" asupra tatălui lor muribund. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a-l împiedica să îşi ducă la bun sfârşit planul, dar a fost în van. Din motive financiare, nefericitul fiu era dornic să accelereze moartea tatălui său, şi acum, iată rezultatul – ură şi neputinţă. Dumnezeu a creat fiinţe şi regiuni celeste, dar noi, în schimb, insistăm să ne transformăm în nişte spirite diabolice, creându-ne propriul nostru iad.

Capitolul 31
VAMPIRUL

Era nouă seara și încă nu avusesem nici un moment de odihnă, cu excepția scurtelor consultații necesare pentru soluționarea problemelor spirituale. Aici era un pacient implorând ajutor, dincolo era altul care avea nevoie de pase magnetice. În drumul nostru spre a ajuta doi pacienți din Pavilionul Unsprezece, am auzit țipete dintr-un salon apropiat. Aș fi alergat în acea direcție, dacă Narcisa nu m-ar fi oprit.

- Te rog să nu mergi acolo, m-a avertizat, acolo se află cei dezechilibrați sexual. Imaginea ar fi prea dureroasă pentru ochii tăi. Așteaptă mai întâi să fii mai bine pregătit.

Nu am insistat, dar mii de întrebări mi-au trecut prin minte. O nouă lume mi se dezvăluia, iar curiozitatea mea era mare. Trebuia să mă concentrez asupra sfatului pe care mi l-a dat mama lui Lisias pentru a nu fi distras de la îndatoririle mele de drept. Curând după ora nouă, un omuleț ciudat, care părea a fi un lucrător umil, a apărut dintre copacii enormului parc. Am aflat ulterior că făcea parte din corpul de pază al Camerelor de Purificare. Narcisa l-a salutat și l-a întrebat:

- Ce s-a petrecut, Justin? Ce mesaj aduci?

- Am venit să te anunț că o nefericită femeie imploră ajutor la poarta mare care duce spre câmpurile arate. Cred că a scăpat atenției gardienilor din prima linie, a răspuns îngrijorat.

- Și de ce nu o ajuți? a întrebat infirmiera.

Gardianul a gesticulat, grăbindu-se să explice:

- Conform regulilor noastre, nu avem voie. Săraca ființă este înconjurată de pete negre.

- Chiar așa? a răspuns ea.

- Da, soră. Este exact așa cum îți spun.

- Atunci situația este foarte gravă.

Eram foarte curios și am urmat-o la o distanță destul de mare, de-a lungul câmpurilor luminate de lună. Eram înconjurați de liniștea parcului, de copacii săi umbroși care foșneau ușor în adierea

blândă a vântului. După ce am mers mai mult de un kilometru, am ajuns la poartă. Acolo am întâlnit imaginea jalnică a unei femei care implora milă de dincolo de poartă. Nu am văzut nimic în afară de o ființă mizeră, îmbrăcată în niște zdrențe, având o față hidoasă și picioare acoperite cu răni deschise infectate, dar, judecând după expresia ei surprinsă, mi-am dat seama că Narcisa văzuse mult mai multe detalii, care pentru mine încă erau imperceptibile.

– Copii ai lui Dumnezeu, a țipat când ne-a văzut, vă rog adăpostiți-mi sufletul trudit! Unde este paradisul celor aleși, în care să mă pot bucura de pacea după care tânjesc atât de mult?

Vocea ei în lacrimi m-a umplut de compasiune. Narcisa, deși regreta starea în care se afla nefericita cerșetoare, mi-a șoptit:

– Nu vezi petele negre?

– Nu, nu le văd.

– Vederea spiritului tău nu este încă suficient de antrenată. Dacă ar depinde de mine, aș lăsa-o imediat să intre, dar când avem de-a face cu creaturi în astfel de stări, nu pot decide de una singură. Trebuie să mă consult cu Gardianul Șef care este de serviciu.

S-a apropiat de săraca femeie și i-a spus cu blândețe:

– Te rog, așteaptă câteva minute.

Ne-am grăbit să ajungem din nou acasă, unde am intrat pentru prima dată în contact cu Șeful Gardienilor de la Camerele de Purificare. Narcisa a făcut prezentările și apoi i-a raportat situația.

– Ai făcut bine că ai venit la mine, a răspuns. Haide să mergem să o vedem.

Eram curând din nou la poartă. Gardianul Șef a examinat-o cu atenție pe noua-venită din Zonele Inferioare și a afirmat:

– Pentru moment, această femeie nu poate primi ajutorul nostru. Este unul dintre cei mai puternici vampiri[13]. Nu am mai întâlnit niciodată unul la fel. Probabil că a fost lăsată de una singură.

Nu-mi puteam abține uimirea la auzul acestor cuvinte. Nu ar însemna neglijarea datoriei noaste creștinești să o abandonăm pe această nefericită soră în mâinile destinului său? Narcisa părea să gândească la fel ca și mine și a încercat să-l convingă pe Gardianul Șef:

– Dar, frate Paul, nu ar fi posibil să o adăpostim pe această nefericită creatură în Camere?

Arătând spre cerșetoare, care dădea semne de nerăbdare văzând că

13) Prin „vampir" autorul-spirit se referă la o ființă care pune capăt unei vieți în interes personal – n. t. eng.

se întârzie şi care jelea în gura mare, acesta s-a adresat infirmierei.

- A-i permite să intre ar însemna să îmi neglijez responsabilitatea de gardian. Narcisa, ai remarcat altceva în afara petelor negre? Narcisa nu remarcase, iar el a continuat.

- Ei bine, eu da. Numără petele negre.

Narcisa s-a uitat cu atenţie la femeie, şi după câteva momente a răspuns că sunt cincizeci şi opt. Fratele Paul a continuat, răbdător:

- Aceste cincizeci şi opt de pete negre reprezintă tot atâţia copii omorâţi la naştere. În fiecare dintre aceste pete pot să percep imaginea mentală a unuia dintre copilaşii a căror viaţă le-a curmat-o, pe a unora prin lovituri groaznice, pe a altora prin sufocare. Această nefericită creatură a fost un ginecolog care a exploatat femei tinere şi fără experienţă, comiţând crime atroce sub pretextul liniştirii conştiinţei celorlalţi. Situaţia ei este mai gravă decât cea a cazurilor de suicid sau de crime care pot, uneori, să aibă circumstanţe atenuante.

Mi-am adus aminte de numeroasele cazuri din practica mea în care, pentru a salva viaţa mamei, viaţa copilului nenăscut a trebuit să fie sacrificată. Dar, citindu-mi gândurile, fratele Paul a adăugat:

- Evident, nu mă refer la măsurile legitime, care sunt nişte acţiuni justificate, ci la crima de a-i ucide pe cei care au obţinut deja sublimul drept de a trăi şi sunt pe cale să-şi înceapă sejurul în planul fizic.

Cedând sentimentelor de compasiune inerente oricărui suflet nobil, Narcisa a încercat din nou să intervină în favoarea acesteia:

- Frate Paul, şi eu am fost o mare păcătoasă în trecut. Te rog, haide să o lăsăm înăuntru pe această nefericită femeie. Promit că va deveni preocuparea mea specială.

- Draga mea prietenă, a răspuns acesta, ştiu că toţi suntem spirite profund îndatorate. Totuşi, am evoluat destul de mult pentru a ne recunoaşte slăbiciunile şi pentru a lucra spre a ne fi iertate greşelile. Această femeie, pentru moment, vrea doar să creeze tulburare şi confuzie printre lucrătorii noştri plini de bunăvoinţă. Cei care încă nu s-au eliberat de lanţurile ipocriziei emit forţe distructive. Atunci, care ar mai fi scopul vigilenţei noastre, dacă nu acela de a ţine la depărtare influenţele periculoase?

Haideţi să demonstrăm ceea ce am spus, a adăugat el, cu un

zâmbet plin de înțeles. Apoi s-a apropiat de cerșetoare și a întrebat-o:

– Soră, ce dorești din partea cooperării noastre fraterne?

– Ajutor, ajutor..., a răspuns ea tânguitor.

– Dar, dragă prietenă, i-a explicat, trebuie să acceptăm suferința care ne ispășește păcatele. De ce ai pus capăt atât de des vieții unor copii mici neajutorați care, cu permisiunea lui Dumnezeu, erau gata să își înceapă efortul spre mântuire pe Pământ?

La aceste cuvinte, ea s-a uitat în jur temătoare, a luat o expresie plină de ură și a țipat:

– Cine mă acuză de această infamie? Conștiința mea este împăcată! Mi-am petrecut întreaga viață de pe Pământ pentru binele maternității. Am fost caritabilă și pioasă, bună și pură!

– Îmi pare rău, dar înregistrarea gândurilor și acțiunilor tale spune ceva diferit. Cred, soră, că încă nu ai cunoscut privilegiul stării de remușcare. Când îți vei deschide sufletul față de binecuvântările lui Dumnezeu, recunoscându-ți propriile nevoi, vei putea veni la noi.

– Diavole, vrăjitorule! a strigat furioasă la el, adorator al lui Satana! Nu mă voi mai întoarce niciodată aici! Aștept Paradisul promis, pe care sper să îl găsesc.

– Atunci te rog să mergi pe drumul tău. Paradisul tău nu este aici. În acest loc se muncește, este un loc în care pacienții sunt conștienți de infirmitatea lor și sunt ajutați de frați și surori de bună credință în eforturile lor de a se însănătoși.

– Nu am cerut nici un fel de ajutor, a răspuns ea furioasă. Tot ce vreau este Paradisul în care acțiunile mele bune mă îndreptățesc să intru.

Aruncându-ne o privire plină de ură în timp ce pleca, a renunțat la înfățișarea de cerșetoare rătăcitoare pe care și-o luase și a plecat sfidătoare, cu pași fermi și o atitudine arogantă. Fratele Paul s-a uitat o vreme la silueta care se îndepărta, apoi s-a întors către noi și a adăugat:

– Ați văzut vampirul? Are crima în sânge și pretinde că este nevinovată. Este evident că este vicleană și totuși spune despre ea că este bună și pură. Suferă în disperare și mimează liniștea. Și-a creat un iad și totuși pretinde că este în căutarea raiului.

L-am ascultat cu respect pe Gardianul Șef, care și-a încheiat valoroasa lecție spunând:

– Trebuie să fim mereu atenți la aparențe, și la cele bune, și la cele rele. Providența Divină nu uită pe nimeni. Prin urmare, acea nefericită creatură va găsi ajutor în altă parte. Dar pentru binele carității legitime, în virtutea poziției pe care o ocup aici, nu puteam să îi deschid porțile noastre.

Capitolul 32

INFORMAȚII DESPRE VENERANDA

Întorcându-ne prin parcul luminat de lumina lunii, am trecut printr-o stare de ciudată fascinație. Acei copaci mari, umbroși și spațiile verzi pline de flori au trezit în mine o profundă admirație. Pe măsură ce mergeam, am întrebat-o pe Narcisa despre împrejurimi:

– Acest parc mare, a spus ea, nu conține doar căile către Zonele Inferioare și plantele pe care le cultivăm pentru a obține sucuri hrănitoare, ci Ministrul Veneranda a mai creat aici și zone încântătoare folosite în scopuri educaționale.

Observându-mi curiozitatea, a continuat:

– Sunt cunoscute drept „sălile verzi" și se află în mijlocul copacilor. Sunt perfecte pentru conferințele pe care le susțin Miniștrii Regenerării. Cea mai frumoasă este rezervată pentru conferințele Guvernatorului, când vine să ne viziteze. Altele sunt folosite pentru Miniștrii care se află în vizită și pentru studenți în general. Copacii lor eleganți înfloresc periodic și arată ca niște mici turnuri colorate, de un farmec natural. Cerul este acoperișul care ne adăpostește și care ne permite să ne bucurăm de binecuvântările

soarelui și ale stelelor îndepărtate.

- Cât de minunate trebuie să fie aceste locuri naturale! am exclamat.

- Într-adevăr, a continuat. Acum patruzeci de ani, ideea Ministrului Veneranda a fost întâmpinată cu foarte mare entuziasm de toată colonia, și a început o campanie pentru construirea unei „săli naturale". Fiecare Minister, inclusiv Ministerul Uniunii Divine, a lucrat în cooperare cu Veneranda, pentru crearea unor copaci încântători peste tot în Parcul Apei. Cred că cele mai interesante săli sunt cele pe care le-au construit în școli. Au diferite mărimi și forme. Una dintre ele, pe care Veneranda a construit-o în Parcul Educațional din cadrul Ministerului de Elucidare, este în formă de stea, are o vegetație abundentă și este suficient de mare pentru a cuprinde cinci clase mari, fiecare cu propriul său instructor. În centrul său se află un enorm aparat, asemănător unui proiector, care poate să arate simultan cinci proiecții diferite. Inițiativa lor a transformat orașul, îmbogățindu-l cu zone ce reunesc deopotrivă aspectul practic și frumusețea spirituală.

- Din ce material sunt făcute sălile? am întrebat în timp ce ea a făcut o pauză. La fel ca cele de pe Pământ?

Narcisa a zâmbit și a continuat:

- Nu, sunt diferite. Gândindu-se la scenele din *Evanghelie* ce zugrăvesc sejurul lui Iisus pe Pământ, Veneranda a sugerat ca toate materialele folosite pentru construcții să fie luate direct din natură. Fiecare sală are bănci și scaune făcute din pământ și acoperite cu iarbă moale și frumos mirositoare, oferindu-le o frumusețe liniștitoare și distinctă. Spunând că acestea ar fi potrivite pentru a aminti de predicile Domnului nostru Iisus Cristos de pe plajă, sub cerul liber, din timpul călătoriei Sale de-a lungul țărmului Mării Tiberias, a venit cu ideea mobilierului natural. Sălile necesită o grijă constantă, dar

oferă în schimb frumusețe și o ambianță încântătoare.

Blânda infirmieră a tăcut pentru un moment și apoi a continuat:

– După cum ți-am spus deja, cea mai frumoasă sală din Ministerul nostru este rezervată pentru discuțiile Guvernatorului. Veneranda a aflat că lui i-au plăcut dintotdeauna peisajele antice grecești și a decorat-o ca atare, cu bolte de verdeață umbroase și scaune din ramuri de copaci împletiți. La fiecare treizeci de zile se schimbă specia de flori și fiecare lună are propria sa paletă de culori. Cea mai încântătoare este rezervată pentru luna decembrie, în onoarea nașterii lui Iisus, moment în care colonia noastră primește gânduri frumoase și promisiuni sincere de la frații noștri încarnați, iar noi, în schimb, le trimitem speranță și ajutor din sferele înalte, în onoarea Maestrului Maeștrilor.

Poate că deja știi că Guvernatorul ne vizitează în fiecare săptămână, duminica. Rămâne aici timp de mai multe ore, vreme în care se sfătuiește cu Miniștrii Regenerării, vorbește cu lucrătorii, oferă sugestii valoroase, examinează granițele noastre cu Zona Întunecată, primește vizitele noastre și urările noastre de bine și îi liniștește pe convalescenți. Uneori, când are timp seara, rămâne să asculte muzică și să asiste la spectacole puse în scenă de tinerii din școlile noastre. Cei mai mulți vizitatori din Orașul Astral vin în Ministerul nostru doar pentru a vedea acest „loc natural", care poate primi confortabil peste treizeci de mii de ființe.

Ascultând-o pe Narcisa, am simțit o stare plăcută, pe jumătate bucurie, pe jumătate curiozitate.

– Sala Ministrului Veneranda, a adăugat ea cu entuziasm, este și ea extraordinară. Îi oferim o îngrijire plină de atenție, cu totul specială. Tot ce putem face drept recunoștință pentru marea ei devoțiune nu se compară cu extraordinarul ajutor pe care ni l-a oferit ea. Această servitoare a lui Dumnezeu a introdus numeroase măsuri benefice pentru cei mai nefericiți locuitori ai orașului. Dosarul ei din Orașul Astral este considerat de Guvern ca fiind cel mai lăudabil. Ea are cel mai mare număr de ore lucrate dintre cei din colonie, și este cel mai vechi ofițer din Guvern și din Minister. Este activă în serviciu aici de peste o sută de ani.

– Trebuie să fie demnă de respect! am exclamat.

– Ai dreptate, a răspuns, este una dintre cele mai evoluate ființe din colonia noastră de spirite. Cei unsprezece miniștrii care împart cu

ea conducerea Ministerului Regenerării îi cer mereu sfatul înainte de a lua o decizie importantă. Chiar şi Guvernatorul o consultă adeseori pentru a-i cere părerea iluminată. Numai ea şi Guvernatorul l-au văzut pe Domnul nostru Iisus Cristos în Sferele Splendorii. Totuşi, ea nu menţionează niciodată această distincţie a vieţii ei ca spirit, ci evită orice referire la ea.

Îţi pot povesti alt incident semnificativ. Într-o zi, cu cinci ani în urmă, Oraşul Astral se pregătea pentru a primi Fraternităţile Luminii care guvernează destinele creştine ale Americii. Aceştia veneau pentru a-şi arăta respectul pentru Veneranda şi pentru a-i oferi medalia de „Merit în Serviciu" pentru realizarea a un milion de ore consecutive de muncă comunitară cu un devotament admirabil, perseverenţă şi modestie. Era prima din colonie căreia i se acorda o asemenea onoare. Când i s-a oferit medalia, a plâns doar în tăcere. După aceea, a donat-o arhivelor oraşului şi a transferat onoarea coloniei ca grup colectiv, spunând că nu este demnă de ea. În ciuda protestelor Guvernatorului, ea a cerut ca toate activităţile de sărbătorire să fie anulate. Nu a mai făcut niciodată referire la acest incident.

– Ce femeie extraordinară! am spus. Mă întreb de ce nu trăieşte într-o sferă mai înaltă.

– Spiritual, trăieşte în planuri mult superioare alor noastre şi rămâne în Oraşul Astral doar dintr-un mare spirit de iubire şi abnegaţie. Am auzit că sublima noastră binefăcătoare a lucrat timp de o mie de ani pentru a ajuta un grup de fiinţe dragi care se află încă pe Pământ. Între timp, îi aşteaptă cu o răbdare neobosită.

– Cum aş putea să ajung să o cunosc? am întrebat cu sinceritate.

Încântată de interesul meu, a răspuns:

– Mâine seară, după rugăciuni, Ministrul Veneranda vine în sala ei pentru a ţine un discurs despre gând unor ucenici.

Capitolul 33

OBSERVAȚII INTERESANTE

Chiar înainte de miezul nopții, cu permisiunea Narcisei, am mers la porțile Camerelor. Samaritenii erau așteptați să vină în orice moment. Prin urmare, era necesar să le fie urmărită sosirea, pentru ca măsurile de ultim moment să fie luate la timp.

Cu emoție, am mers în josul cărării, încolo și-ncoace, printre copacii umbroși. Am văzut trunchiuri de copaci care îmi aminteau de străvechii stejari de pe Pământ, și unele frunze care aminteau de salcâm și de pin. În aer liber, am avut o senzație de bunăstare așa cum nu simțisem niciodată în Camere, în ciuda marilor lor ferestre. În timp ce avansam în tăcere sub ramurile ocrotitoare care se mișcau ușor în vânt, am simțit cum mă cuprinde o pace profundă. Am început să am amintiri despre evenimente din această viață a mea, după prima întâlnire cu Ministrul Clarence. Mă întrebam unde se află regiunea viselor, pe Pământ sau în această colonie de spirite? Mă întrebam ce s-a petrecut cu Zelia și cu copiii. Deși primisem atâtea explicații despre cele mai diverse aspecte ale vieții, casa mea pământească nu fusese menționată niciodată. Propria mea mamă fusese sfătuită să mențină tăcerea și s-a referit la acest subiect doar vag. Toate implicau faptul că trebuie să uit de problemele cărnii, pentru a putea atinge renașterea interioară. Totuși, mergând în profunzime, am descoperit că dorul de familia mea era încă viu și puternic.

Tânjeam să o văd pe iubita mea soție, să simt mângâierile copiilor mei din nou. De ce a trebuit ca destinul să mă despartă de ei, ca și cum aș fi fost un naufragiat pe un țărm neștiut? Aceste întrebări mă nedumereau, dar eram în același timp liniștit la gândul că nu mă puteam considera uitat. Dacă experiențele mele pământești puteau fi considerate un eșec, era doar vina mea. Acum că aveam șansa de a observa vibrațiile muncii intense și constructive din Orașul Astral, nu mă puteam abține de la a mă

întreba cum am putut, cât am fost pe Pământ, să irosesc atât de mult timp pe prostii.

E adevărat că mi-am iubit soția cu sinceritate și mi-am prețuit copiii cu afecțiune, dar, cu toate acestea, analizându-mi comportamentul ca soț și tată, mi-am dat seama că eșuasem în a construi ceva solid și folositor în spiritul familiei mele. Mi-am dat seama de aceasta numai acum, când era prea târziu. Oricine merge pe un drum și neglijează să semene sămânța de-a lungul acelui drum pentru o viitoare recoltă, și care nu este capabil să întrețină fântâna care îi potolește setea, nu se poate aștepta ca, întorcându-se, să găsească tot ce are nevoie. Aceste gânduri îmi tot reapăreau în minte cu o insistență supărătoare. Atunci când am părăsit planul fizic, m-am confruntat cu durerea neînțelegerii. Nu știam ce se petrecuse cu soția și copiii mei, care erau dintr-o dată privați de stabilitatea casnică obișnuită și confruntați cu eforturile inevitabile ale văduviei și ale pierderii unui părinte, dar nu am văzut nici un sens în a pune întrebări.

O ușoară briză părea că îmi șoptește idei elevate, ca și cum ar încerca să îmi înalțe mintea către gânduri superioare. Deși eram preocupat de aceste întrebări interioare, trebuia să mă ocup de misiunea în care fusesem trimis. M-am apropiat de poartă și m-am uitat în zare dincolo de câmpurile lucrate. Era doar lumina lunii și serenitate, ceruri glorioase și frumusețe plină de pace. Am

rămas câteva minute absorbit într-o rugăciune smerită față de Creatorul tuturor lucrurilor, contemplând peisajul încântător care se înfățișa înaintea mea.

Câteva minute mai târziu, am văzut două forme enorme. M-au intrigat – păreau a fi oameni făcuți dintr-o substanță oarecum nedefinită, semi-luminoasă. Niște filamente ciudate atârnau din brațele și picioarele lor și aveau un fir conectat la cap. Mi-au dat impresia a două fantome și nu îmi puteam lua ochii de la ei. În timp ce mi se ridica părul pe mine de frică, am fugit repede în Camere. Pe măsură ce îi explicam Narcisei, tulburat, care este cauza fricii mele, ea de abia se abținea să nu râdă.

– Ei bine, a spus ea, amuzată, nu ai recunoscut aceste forme?

Eram complet stingherit și nu știam ce să spun. Narcisa a zâmbit și mi-a explicat:

– Am trecut și eu prin aceeași experiență și am fost la fel de surprinsă ca și tine. Explicația este simplă, totuși. Aceste forme pe care le-ai văzut aparțin fraților noștri de pe Pământ. Sunt spirite foarte evoluate, care au o misiune de mântuire în planul fizic și care, în calitate de inițiați merituoși ai Eternei Înțelepciuni, pot să-și abandoneze temporar trupurile carnale și să călătorească liber prin sferele noastre. Filamentele pe care le-ai observat și firele sunt caracteristicile care îi disting de noi. Prin urmare, nu trebuie să-ți fie frică. Oamenii încarnați care au reușit să ajungă în aceste regiuni sunt spirite foarte evoluate, deși pot părea umili sau necunoscuți pe Pământ.

Cu o voce încurajatoare, a adăugat:

– Haide să mergem afară să vedem! Este ora 12:40. Samaritenii nu mai întârzie mult.

Mulțumit de explicația Narcisei, am urmat-o la poarta mare. Încă se puteau vedea cele două forme în zare, îndepărtându-se ușor de Orașul Astral. Narcisa s-a uitat la ei și a remarcat:

– Sunt înconjurați de lumină albastră. Probabil că sunt doi mesageri evoluați din planul fizic, care au venit cu vreo misiune despre care noi nu putem ști.

Am rămas la poartă pentru ceva timp, pierduți în contemplarea câmpurilor tăcute. În sfârșit, draga mea prietenă a arătat spre o pată întunecată, traversând orizontul luminat de lună. Ajunseseră. Privind cu atenție în direcția pe care Narcisa o arăta, am văzut cum caravana venea ușor către noi sub cerul senin. Dintr-o dată, am auzit câini lătrând în depărtare.

– Ce se petrece? am întrebat uimit.

– Sunt câini, spuse sora. Sunt un ajutor de nădejde în regiunile obscure ale Zonei Inferioare, care este locuită nu numai de oameni neîntrupaţi, ci şi de monştri. Totuşi, acesta nu este un moment bun pentru a-i descrie.

Apoi, vorbind mai tare, i-a chemat şi pe ceilalţi servitori din depărtare şi l-a trimis pe unul dintre ei la Camere, cu vestea sosirii Samaritenilor. M-am uitat cu curiozitate la grupul ciudat care se apropia încet. Am numărat şase căruţe sau diligenţe, fiecare trasă de animale care, chiar de la distanţă, păreau a fi catâri şi care erau precedaţi de un grup vioi de câini. Ceea ce mi-a atras atenţia cel mai mult au fost cârdurile mari de păsări care zburau aproape de căruţe şi care scoteau sunete ciudate. Văzând acestea, m-am întors către Narcisa şi am întrebat:

– Unde este aerobuzul? Nu pot să-l folosească în Zonele Inferioare?

Deoarece Narcisa a dat din cap că nu, am cerut şi o explicaţie. Ca de obicei, era bucuroasă să fie de ajutor şi a răspuns:

– Este vorba de o problemă de densitate a materiei. Apa şi aerul sunt un bun exemplu. Un avion care zboară prin aer nu poate face acelaşi lucru în apă. Putem construi maşini de genul submarinelor, de exemplu, care ne pot duce prin materia mai densă, dar, spre deosebire de locuitorii suferinzi ai regiunii, comunităţile din planurile mai înalte preferă să folosească mijloacele simple de transport. În afară de asta, nu ne putem lipsi de ajutorul animalelor.

– De ce? am întrebat mirat.

– Câinii simplifică munca, iar catârii cară greutatea cu răbdare şi oferă căldură când este necesar. Acele păsări, a adăugat ea, arătând spre ele în aer, pe care le numim „ibis călător“ sunt marii aliaţi ai Samaritenilor. Ele mănâncă formele-gând de ură şi viclene, ajutând în lupta împotriva formelor inferioare din Zona Întunecată.

Caravana se apropia din ce în ce mai mult. Narcisa, uitându-se la mine cu bunătate, a continuat:

– Nu mai este timp pentru alte detalii. Poţi să înveţi lecţii valoroase despre animale nu aici, ci la Ministerul de Elucidare, unde se află parcuri de instruire şi experimente.

Supraveghind activ pregătirile de ultim moment, devotata soră era pregătită pentru primirea noilor pacienţi.

Haitele de câini, conduse de lucrători puternici, s-au oprit în apropierea noastră. În câteva minute, toţi traversam coridoarele mari care duceau către Camerele de Purificare. Mai mulţi însoţitori se grăbeau într-acolo, iar unii îi ajutau pe pacienţii mai slăbiţi. Nu numai Narcisa, ci şi Salustius şi ceilalţi lucrau; Samaritenii făceau şi ei ce puteau, dornici să îi ajute pe nou-veniţi, dintre care unii îşi aşteptau umili rândul, iar alţii se văitau zgomotoşi.

În timp ce ofeream şi eu o mână de ajutor, am observat o doamnă în vârstă, încercând să coboare cu greu din ultima căruţă. Când m-a văzut în apropiere, a început să mă implore:

– Te rog, fiule, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să cobor!

M-am apropiat interesat.

– Doamne ajută, a continuat, făcând semnul crucii, mulţumesc Divinei Providenţe că am scăpat din purgatoriu. Oh, am fost torturată de diavolii vicleni acolo. Ce loc de groază! În sfârşit, îngeri celeşti au venit să mă salveze.

Am ajutat-o, plin de curiozitate. Era pentru prima dată când aflam detalii despre iad şi purgatoriu de la cineva care părea calm şi rezonabil cu mine. Împins de curiozitatea mea, am întrebat:

– Şi, de cât de departe ai venit?

Vorbind, uitând de sfatul Laurei, am avut un sentiment de mare nelinişte, aşa cum se petrecea pe Pământ. Biata femeie mi-a perceput interesul şi a început să îmi spună povestea ei.

– Într-adevăr de foarte departe. Pe Pământ, fiule, am fost o femeie plină de mari virtuţi, caritabilă şi pioasă, sinceră în

credința ei. Dar ce poate face omul împotriva șiretlicurilor lui Satana? Când am părăsit lumea, m-am trezit înconjurată de ființe monstruoase care mă trăgeau după ele într-un adevărat vârtej. Mai întâi am implorat protecția Arhanghelilor Celești, dar spiritele diavolești mă țineau prizonieră. Totuși, nu mi-am pierdut niciodată speranța de a fi salvată în orice moment, pentru că lăsasem acasă niște bani pentru a fi ținute lunar slujbe pentru odihna mea eternă.

Cedând obiceiului meu dăunător de a mă băga unde nu-mi fierbe oala, am insistat:

- Ce observații interesante. Și nu ați încercat să găsiți motivul pentru care ați fost ținută atât de mult timp în acele regiuni?

- Deloc, a răspuns, făcându-și din nou cruce. După cum ți-am spus deja, mi-am dat toată silința să fiu bună și pioasă cât am fost pe Pământ. Dar știi că nimeni nu e complet fără de păcate. Ca femeie bogată, aș fi dus o viață liniștită dacă nu ar fi fost sclavii mei. Erau plini de răutate și certăreți. Evident, pedeapsa era uneori necesară. A trebuit să fiu fermă când dădeam ordine, care erau mereu aplicate cu scrupulozitate de supraveghetori. Se petrecea adesea ca vreun negru să moară în timp ce era biciuit, ca avertisment pentru ceilalți. Uneori, pentru a evita problemele, eram obligată să vând mame sclave, separându-le de copiii lor. Am simțit înțepătura conștiinței mele cu acele ocazii, dar în fiecare lună când Părintele Amancius ne vizita plantația, mă spovedeam.

După ce eram iertată în cadrul spovedaniei, eram eliberată de toate acele păcate minore şi eram din nou împăcată cu Dumnezeu şi cu lumea în general.

Şocat la auzul acestor cuvinte, am început să-i explic:

- Dar, soră, acest fel de pace este falsă. Sclavii sunt şi ei fraţii noştri, iar pentru Tatăl Atotputernic, copiii lor sunt la fel de buni ca stăpânii lor.

A bătut din picior nervoasă, în semn de protest:

- Doamne fereşte! Nu este posibil aşa ceva! Sclavii sunt sclavi, dacă nu ar fi aşa, Biserica ne-ar învăţa altceva. Dacă există sclavi în casa episcopului, de ce să nu fie şi pe plantaţia noastră? Cine ar munci pământul, dacă nu negrii? Crede-mă, era o onoare pentru ei să intre în rândul sclavilor mei. Pe plantaţia mea, negrii nu au venit niciodată în curtea oaspeţilor decât pentru a-mi îndeplini ordinele. Părintele Amancius, preotul nostru virtuos, mi-a spus odată la spovedanie că africanii sunt cele mai rele creaturi din lume, care s-au născut doar pentru a-l servi pe Dumnezeu în sclavie. Prin urmare, îţi imaginezi cumva că aveam scrupule în privinţa lor? Poţi fi sigur că sclavii sunt fiinţe viclene, copiii diavolului! Uneori îmi admir răbdarea cu care îi toleram pe Pământ. Trebuie să îţi spun că am murit pe neaşteptate din cauza şocului pe care mi l-a provocat decretul Prinţesei de a eradica sclavia[14]. Imaginează-ţi, să îi elibereze pe acei ticăloşi! Totul s-a petrecut acum mulţi ani, dar încă îmi aduc perfect aminte. Mă simţeam rău de mai multe zile, când a venit Părintele Amancius din oraş cu această veste dezastruoasă. Lovitura a fost groaznică şi am început să mă simt din ce în ce mai rău. Cum puteam să continuăm să trăim cu acei ticăloşi în libertate? Evident, vroiau să îi plătim servindu-i noi pe ei. Nu mai bine mori decât să-i serveşti? Ţin minte că mi-am făcut spovedania cu greu. Când am terminat, Părintele Amancius m-a iertat şi m-a liniştit cu cuvinte încurajatoare. Părea că toţi diavolii sunt africani, spionându-mă tot timpul, şi am fost obligată să le suport prezenţa până azi.

14) Sclavia a fost eradicată în Brazilia pe 13 mai 1888 printr-o lege semnată de Prinţesa Isabela, care acţiona în locul tatălui ei, Împăratul Pedro al II-lea, care călătorea în străinătate – n. t. eng.

– Şi când ai murit?

– În mai 1888.

Am avut o senzaţie stranie de uimire. Biata stăpână de sclavi, uitându-se cu privirea slăbită în zare, a remarcat:

– E posibil ca nepoţii mei să fi uitat să plătească slujbele, deşi am lăsat clar specificat în testament.

Eram pe punctul de a-i răspunde cu idei noi despre fraternitate şi credinţă, când Narcisa s-a apropiat şi mi-a spus cu blândeţe:

– Ascultă, André, cred că ai uitat că oferim ajutor unor pacienţi şi unor entităţi care sunt bolnave mintal. La ce îţi folosesc aceste informaţii? Oamenii dezechilibraţi vorbesc fără oprire şi oricine îi ascultă îşi iroseşte atenţia spirituală şi probabil că este la fel de dezechilibrat ca şi ei.

A spus aceste cuvinte cu un ton atât de compasiv, încât am roşit de ruşine şi m-am simţit incapabil să-mi găsesc scuze.

– Nu-ţi face griji, prietene, a continuat să mă încurajeze, haide să ne ocupăm de fraţii tulburaţi.

– Mă includeţi şi pe mine printre aceştia? a întrebat bătrâna, afectată.

Narcisa, cu excelenta sa expresie plină de simpatie:

– Evident că nu, draga mea, nu mă refeream la tine. Totuşi, cred că eşti obosită după lunga ta şedere în zonele de purgatoriu.

– Da, sunt obosită, a fost de acord nou-venita. Nu vă puteţi imagina cât am suferit şi cât de chinuită am fost de acei diavoli.

Biata fiinţă era pe cale să înceapă din nou toată povestea, când Narcisa a oprit-o din scurt:

– Nu continua cu răul. Ştiu foarte bine ce suferinţe amarnice ai îndurat. Acum, doar relaxează-te aici, în timp ce eu mă voi ocupa de ceea ce ai nevoie.

Întorcându-se către un asistent, ea a spus:

– Tu, Zenobio, vrei te rog să mergi la secţia pentru femei şi să o rogi pe Nemesia să pregătească un pat pentru noua noastră soră care aşteaptă tratament?

Capitolul 35
O ÎNTÂLNIRE NEAŞTEPTATĂ

Eram ocupaţi cu transportarea echipamentului de patrulă şi cu îngrijirea animalelor, când am auzit o voce cunoscută lângă mine:

– Bună, André! E fantastic că te întâlnesc aici! Ce surpriză plăcută.

M-am întors şi am fost surprins să îl recunosc pe Samaritean: era o fostă cunoştinţă de-a noastră de pe Pământ. Da, era bătrânul Silveira, pe care tatăl meu, inflexibilul afacerist, îl adusese la ruină. M-am simţit foarte ruşinat. Vroiam să-i răspund la salut, să-i răspund la prietenoasa sa abordare, dar amintirile m-au lăsat fără cuvinte. În acest nou mediu, în care expresia feţei reflectă cu fidelitate sentimentele adevărate, a mă preface icşea din chestiune. În cele din urmă, a observat şi Silveira disconfortul meu şi mi-a venit în ajutor, spunând:

– Nu ştiam că ai venit aici. Nu ştiam că te voi întâlni aici, în Oraşul Astral.

După această abordare prietenoasă, plină de blândeţe, am fost în stare să îi strâng mâna şi să murmur câteva cuvinte de mulţumire. Vroiam să îi ofer explicaţii

pentru atitudinile noastre trecute, dar nu îmi puteam găsi cuvintele adecvate. Vroiam cu adevărat să îmi cer iertare pentru acțiunile tatălui meu, care l-au forțat să falimenteze dezastros. Stând acolo, mi-a revenit totul în minte. Era ca și cum aș fi văzut un film. Puteam auzi vocea soției sale care plângea, încercând să explice starea soțului ei, care fusese bolnav pentru o lungă perioadă de timp. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, doi dintre copiii lor s-au îmbolnăvit și ei. Cheltuielile lor crescuseră, și asistența medicală costa prea mulți bani. Îmi aduc aminte cum plângea biata ființă, implorând o amânare. A vorbit cu umilință, uitându-se cu milă la mama mea, ca și cum ar fi încercat să găsească înțelegere și ajutor la o altă femeie. Îmi aduc aminte cum mama a pledat cu sinceritate în fața tatălui meu pentru ca acesta să uite de documentele pe care le semnase, să se abțină de la orice acțiune legală. Tata, obișnuit cu tranzacțiile de succes la scară mare, nu putea înțelege dificultățile prin care trecea negustorul și era de neclintit. Tatăl meu a spus că, deși îi părea rău pentru ghinionul clientului său și l-ar ajuta în diferite moduri, nu putea face altceva decât să îndeplinească procedurile legale. A explicat că nu se putea gândi să încalce regulamentul firmei sale stabilit de multă vreme. Tot ce i-a oferit soției sale drept consolare a fost gândul că unii dintre ceilalți clienți erau într-o situație și mai dificilă.

Mi-am amintit de simpatia neputincioasă a mamei pentru soția lui Silveira, care avea ochii plini de lacrimi la plecare, și cum tata, indiferent la suferința care se afla în fața sa, a certat-o foarte aspru și i-a interzis să se amestece în problemele sale de afaceri pe viitor. Prin urmare, nu mai era nimic de făcut pentru biata familie decât să se confrunte cu teribila ruină financiară. Puteam încă vedea pianul lui Silveira fiind luat pentru a satisface revendicările implacabile ale creditorului.

Umilit și sărac lipit pământului, Silveira s-a mutat împreună cu soția și copiii săi într-un oraș mic, unde probabil că au dus o viață plină de muncă grea și sărăcie. Nu am mai auzit niciodată vreo mențiune despre ei în familia noastră.

Eram dornic să îmi cer iertare, dar nu știam ce să spun. La momentul respectiv, îl încurajasem pe tatăl meu în atitudinea sa nemiloasă față de Silveira și am considerat că mama era prea sentimentală în viziunea sa. Fiind încă foarte tânăr, eram dominat de sentimente de egoism și vanitate. Insensibil față de nevoile și de suferințele celorlalți, eram de neclintit în atitudinea mea, în ciuda îndemnurilor înțelepte ale mamei mele.

Aceste amintiri mi-au trecut prin minte cu o viteză incredibilă. Într-un singur moment, trecusem prin umbrele trecutului. Cu greu îmi puteam masca stânjeneala. Silveira a zâmbit și m-a readus la realitate:

– L-ai vizitat deja pe „bătrân"?

Întrebarea, încărcată cu grijă spontană, nu a făcut decât să îmi sporească confuzia. Am răspuns că, deși eram nerăbdător să fac aceasta, încă nu avusesem șansa. Silveira mi-a simțit strângerea și s-a pregătit să plece. M-a bătut cu afecțiune pe spate și a plecat la treaba sa. Confuz, am mers la Narcisa și i-am spus de neașteptata noastră întâlnire și de circumstanțele în care am plecat de pe Pământ. Așteptam cu nerăbdare sfatul său. După ce m-a ascultat cu atenție, mi-a răspuns:

– Nu fii surprins să întâlnești vechi cunoștințe aici. Acum ceva timp, m-am aflat într-o situație asemănătoare. Am avut deja satisfacția de a mă întâlni cu majoritatea oamenilor pe care i-am jignit pe Pământ. Conștientizez acum că este o mare binecuvântare de la Dumnezeu faptul că ne sunt oferite noi ocazii de a relua legături de prietenie pe care le întrerupsesem, reparând legăturile sufletești rupte dintre noi. Ți-ai dat seama de ajutorul care ți-a fost oferit?

- Ce vrei să spui? am întrebat.

- L-ai rugat pe Silveira să te ierte? Aminteşte-ţi faptul că a ne putea recunoaşte propriile greşeli ne aduce un sentiment de împlinire. Până acum ai acumulat deja destulă înţelegere încât să poţi fii propriul tău judecător. Te-ai recunoscut în situaţia de ofensator. Nu pierde din nou şansa de a câştiga un prieten. Mergi la Silveira, dragul meu, şi vorbeşte-i cu sinceritate. Este o fiinţă ocupată şi poate nu vei mai avea şansa prea curând.

Dat fiind faptul că am ezitat, a adăugat:

- Nu-ţi fie teamă. De fiecare dată când ne urmăm capul şi inima în practicarea binelui, Iisus ne oferă ajutorul necesar pentru a obţine succesul. Îndeplinirea acţiunilor cu vrednicie, oricare ar fi ele, constituie un privilegiu pentru suflet. Păstrează în minte *Evanghelia* Domnului nostru Iisus Cristos şi mergi să cauţi comoara împăcării.

Nu am mai ezitat, ci am fugit după Silveira, deschizându-mi inima faţă de el şi rugându-l să ne ierte atât pe tatăl meu, cât şi pe mine pentru greşelile noastre trecute.

- Vezi, i-am explicat eu cu sinceritate, eram amândoi orbi faţă de orice altceva în afară de propriul nostru interes. De fiecare dată când banii şi vanitatea merg mână în mână, puţini sunt cei ce reuşesc să nu o ia pe căi greşite.

Silveira, profund mişcat, m-a întrerupt scurt.

- Ascultă, André, oare este cineva care nu greşeşte? Crezi că eu am dus o viaţă fără pată? În afară de asta, tatăl tău a fost un adevărat învăţător pentru mine. Copiii mei şi cu mine îi suntem îndatoraţi pentru valoroasele lecţii despre efortul individual. Am fi putut obţine vreun progres spiritual dacă nu ar fi fost firma sa care să îşi ceară drepturile? Aici, ne reînnoim toate concepţiile vechi despre viaţă şi conştientizăm că presupuşii noştri duşmani sunt de fapt binefăcătorii noştri. Nu lăsa aceste amintiri triste să te obsedeze. Să privim către viaţa eternă şi să lucrăm cu Domnul nostru Iisus Cristos.

Observându-mi ochii înlăcrimaţi, m-a bătut pe spate părinteşte şi a adăugat:

- Nu-ţi pierde timpul cu asta. Sper să am curând plăcerea de a te însoţi într-o vizită făcută tatălui tău.

I-am strâns mâna în tăcere, simţind o nouă bucurie în suflet. Parcă un colţişor întunecat din inima mea fusese inundat dintr-o dată cu lumină divină... pe veci.

Capitolul 36

VISUL

Munca a continuat fără întrerupere. Mulţi pacienţi bolnavi aveau nevoie de îngrijiri urgente şi alte entităţi perturbate aveau nevoie de atenţie plină de devotament. Până seara deja stăpâneam tehnica paselor magnetice, pe care o aplicam multora dintre pacienţi. Tobias s-a întors la Camere dis-de-dimineaţă şi, mai mult din generozitate decât pentru vreun merit al meu, m-a încurajat prin cuvintele sale de laudă:

- Bravo, André! a exclamat. Voi menţiona cu deosebire numele tău în faţa Ministrului Genesius, ca să poţi primi orele bonus dublate pentru primele tale eforturi.

Când eram pe punctul de a-mi manifesta recunoştinţa, am fost surprins să-i văd pe Laura şi pe Lisias venind către noi. După salutări afectuoase, Laura mi-a spus zâmbind:

– Pur şi simplu a trebuit să venim personal să-ţi spunem cât de fericiţi suntem. Te-am urmat în spirit întreaga noapte şi primii tăi paşi pe calea ajutorului fratern sunt o mare bucurie pentru familia noastră. Am avut plăcerea să-i dau vestea cea bună Ministrului Clarence, care îţi trimite urări de bine.

Am vorbit o vreme şi

mi-au cerut să le împărtăşesc impresiile mele. Eram fericit să fiu de ajutor. Chiar dacă Laura şi Lisias m-au invitat să revin acasă cu ei ca să mă odihnesc, Tobias mi-a oferit o odaie în Camere, unde mă puteam retrage fără întârziere. Simţeam o nevoie urgentă de a dormi. Fără să ştiu, cea mai mare bucurie a zilei urma să survină.

Singur în camera spaţioasă şi confortabilă în care Narcisa îmi făcuse un pat, am spus o rugăciune de mulţumire către Domnul Creaţiei, pentru bucuria de a fi putut fi de ajutor. Apoi, binecuvântata oboseală a celor care şi-au îndeplinit îndatoririle nu mi-a lăsat deloc timp pentru alte gânduri. În câteva minute am simţit o senzaţie de uşurime prin tot corpul. Aveam impresia că sunt purtat într-o barcă mică, călătorind către regiuni necunoscute. Unde eram purtat? Era imposibil să-mi dau seama. Un om tăcut stătea lângă mine la cârmă. M-am simţit ca un copil, îmi era imposibil să descriu minunăţiile care se aflau în faţa mea. În extaz în faţa măreţiei peisajului, m-am lăsat purtat fără niciun cuvânt. Mica ambarcaţiune părea că merge repede şi în acelaşi timp că urca gradat. După o scurtă perioadă de timp, m-am regăsit într-un port minunat şi am auzit o voce care mă striga încântător de pe debarcader.

- André, André...

Puteam recunoaşte acea voce dintr-o mie. Copleşit de bucurie, am coborât cu un entuziasm de copil şi un moment mai târziu eram în braţele mamei mele. M-a condus într-o pădure frumoasă, unde florile

păreau că reţin lumină, oferind în permanenţă un festin de parfum şi culoare. Covoare galbene luminoase se întindeau sub frunzişul foşnitor al copacilor mari. Trăiam o senzaţie inefabilă de pace şi de fericire, diferită de stările din visele pe care le avusesem pe Pământ. Îmi dădeam seama că mi-am lăsat corpul greu în odaia mea din Camerele de Purificare şi eram conştient că mă aflam într-un plan mai elevat. Percepţia

timpului şi a spaţiului era exactă şi simţeam bogăţia emoţiilor cu care mă confruntam cum creşte din ce în ce mai mult. După ce m-a inspirat cu cuvinte de apreciere, mama mi-a explicat:

– M-am rugat cu ardoare lui Iisus să îmi fie permisă sublima împlinire de a te vizita în prima ta zi de muncă folositoare. După cum deja ştii fiule, munca este un tonic divin pentru inimă. Mulţi dintre semenii noştri, când vin de pe Pământ, lenevesc fără sens, sperând la miracole care nu au niciodată loc, posibilităţile lor minunate fiind reduse la forme de parazitism. Unii spun că sunt descurajaţi din cauza singurătăţii, alţii spun că nu li se potriveşte modalitatea în care au fost chemaţi să îl slujească pe Domnul Dumnezeu. Este indispensabil, André, să transformi orice posibilitate din viaţă într-un motiv de a-ţi aminti de Dumnezeu şi de a-L servi. La fel ca şi în planurile inferioare, bolul cu supă dat celui flămând, balsamul oferit celui lepros şi gestul de simpatie faţă de cei loviţi de greutăţi sunt fapte sublime, a căror amintire rămâne pentru totdeauna în Casa Domnului Dumnezeu. Aici, o privire înţelegătoare aruncată celui păcătos, promisiunea *Evangheliei* adusă celor disperaţi şi speranţa adusă celor tulburaţi sunt binecuvântări ale muncii spirituale care cântăresc şi ele foarte mult în favoarea noastră.

Nu am văzut niciodată faţa mamei mele atât de frumoasă. Ochii ei păreau că strălucesc de o radiaţie spirituală, iar mâinile ei afectuoase transmiteau fluide revigorante şi o senzaţie indescriptibilă de beatitudine.

– *Evanghelia* lui Iisus, André, a continuat ea, ne învaţă că mai mare e bucuria când dai, decât atunci când primeşti. Aşadar, pentru propria noastră fericire, să învăţăm să punem acest principiu în practică în eforturile noastre zilnice. Mereu să dai, copilul meu, dar, dincolo de toate, nu uita niciodată să te dai pe tine, prin toleranţă constructivă, prin iubire fraternă şi înţelegere divină. Caritatea exterioară este doar o lecţie şi o modalitate de a ne conduce spre o practică mai dificilă, a carităţii interioare. Iisus a dat mai mult din Sine pentru a mântui omenirea decât toţi milionarii de pe Pământ în spiritul carităţii materiale, oricât de sublime ar fi fost eforturile lor. Să nu-ţi fie ruşine să îi ajuţi pe fraţii noştri bolnavi sau să le purifici mintea entităţilor bolnave care vin în Camerele de Purificare, unde ţi-am urmărit aseară munca spirituală.

Munceşte, fiule, să faci tot binele posibil. În toate coloniile noastre, ca şi pe Pământ, trăiesc suflete neliniştite, dornice de nou şi de distracţie. Cât poţi de mult, urmăreşte să eviţi aceste distracţii şi

dedică-te muncii folositoare! La fel cum eu, nesemnificativă cum sunt, pot să văd în spirit eforturile tale din Orașul Astral, urmărindu-l în același timp și pe tatăl tău care suferă în Zona Întunecată, Dumnezeu ne vede și ne însoțește pe toți, de la cel mai evoluat mesager până la cele mai josnice ființe de pe scara Creației.

Mama a făcut o pauză scurtă și am încercat în van să vorbesc. Deși lacrimile de emoție nu mă lăsau să vorbesc, ea mi-a înțeles sentimentele. Uitându-se la mine cu o afecțiune profundă, a continuat.

– În majoritatea coloniilor de spirite, serviciile sunt remunerate cu ore-bonus care întrunesc doi factori esențiali: bonusul reprezintă atât posibilitatea de a primi ceva de la frații și semenii noștri, cât și de a recompensa pe cineva care ia parte la eforturile depuse de noi. Totuși, stabilirea valorii orei, ca pe Pământ, aparține exclusiv lui Dumnezeu. Din cauza căderii în păcat ca ființe aflate pe calea evoluției, pot apărea greșeli în acordarea orelor-bonus. Adevărata calculare a orei spirituale este o chestiune personală între lucrător și Forțele Divine ale Creației. De aceea, activitățile noastre experimentale pe calea progresului, începând din planul fizic, suferă continuu modificări de zi cu zi. Administratorul căruia Domnul Dumnezeu i-a dat șansa de a ajuta în cadrul Planului Divin al Vieții lucrează cu tabele, registre și remunerație. Dumnezeu le oferă această ocazie la fel cum le oferă creaturilor Lui privilegiul temporar de a fi tați și mame pe Pământ sau în alte lumi și orice administrator sincer își dă întreaga silință pentru a îndeplini cât mai bine cu putință îndatoririle care i-au fost alocate.

Fiecare tată conștient de responsabilitățile sale este plin de iubire devotată; și Dumnezeu, copilul meu, este un atent Administrator și cel mai iubitor Tată. Nu uită niciodată pe nici unul dintre copiii săi și Își rezervă dreptul la o înțelegere directă cu lucrătorii săi, în legătură cu meritul real dat de modul în care își folosesc timpul lor. Orice recompensă exterioară afectează personalitatea celui care trece prin test, dar valoarea timpului se referă la personalitatea eternă, cea care va fi mereu prezentă în cercurile vieților noastre, în marșul său ascendent către Gloria lui Dumnezeu. De aceea, Cel Preaînalt le dă înțelepciune celor care își petrec timpul învățând și o viață lungă și bucurie elevată celor care știu cum să uite de ei, servindu-i pe ceilalți.

Mama a tăcut. În timp ce îmi ștergeam lacrimile, m-a îmbrățișat. Ca un băiat care adoarme după o lecție, mi-am pierdut cunoștința a tot, până când m-am trezit în odaia mea de lângă Camerele de Purificare, plin de o bucurie revigorantă.

Capitolul 37
DISCURSUL VENERANDEI

De-a lungul întregii zile următoare de muncă, abia aşteptam discursul Venerandei, care era programat să aibă loc după rugăciunile de seară. Ştiind că aveam nevoie de aprobare pentru a participa, m-am întâlnit cu Tobias.

- La aceste discuţii, a spus el, participă numai cele mai merituoase spirite. Instructorii de aici nu-şi permit să piardă vremea. Poţi merge împreună cu sutele de lucrători şi pacienţi de la Ministerul Regenerării şi Ajutorării. Am încredere că vei fructifica la maxim această oportunitate, a mai adăugat el încurajator.

Mi-am petrecut noua mea zi în activitate intensă. Vizita la mama mea şi cuvintele sale iluminatoare despre binefacere mi-au umplut fiinţa cu mulţumire. La început, explicaţia sa despre orele-bonus a trezit în mintea mea anumite îndoieli despre cum ar putea Dumnezeu să ofere această compensare. Estimarea timpului nu era o îndatorire a spiritului sau a administratorului uman? Tobias mi-a explicat că munca de înregistrare a

perioadelor de serviciu era în general atribuită unor administratori, așa cum se petrecea cu fixarea nivelului salariilor și a indemnizațiilor în funcție de meritele fiecăruia, însă numai Forțele Divine puteau calcula cu precizie valoarea esențială a timpului. Există lucrători care, după ce și-au dedicat patruzeci de ani unei activități, sfârșesc prin a fi la fel de ineficienți ca la început – o dovadă sigură că și-au îndeplinit sarcinile fără cel mai mic interes spiritual. De asemenea, există oameni care, după sute de ani de viață pământească, vor pleca la fel de ignoranți cum au venit.

– Pentru a înțelege cât de prețios este conceptul mamei tale este suficient să compari orele petrecute cu oamenii buni față de cele petrecute cu oamenii răi. Primii devin fântâni de binecuvântări divine, în timp ce ultimii sunt instrumente de tortură și remușcare. Fiecare ființă umană trebuie să își regleze conturile cu Dumnezeu în ceea ce privește oportunitățile primite și munca realizată.

La ora stabilită pentru discurs, în continuarea rugăciunii de seară, Narcisa, Salustius și cu mine ne-am îndreptat spre o „sală naturală" spațioasă. Sala era o minune plină de nuanțe de verde și ne-am așezat pe bănci confortabile făcute din vegetație. Diverse flori străluceau în lumina candelabrelor și parfumau aerul în mod inefabil.

M-am uitat curios de jur-împrejur. Am observat că douăzeci dintre cei prezenți stăteau clar separat de mulțime, între noi și movila de flori care susținea scaunul conferențiarului. Am întrebat ce se petrece, iar Narcisa mi-a explicat:

– Suntem așezați cu publicul obișnuit. Frații noștri din scaunele speciale sunt cei mai avansați studenți în subiectul care va fi dezbătut astăzi. Doar lor li se permite să pună întrebări instructorului sau să prezinte argumente. Au dobândit acest privilegiu prin angrenarea lor pe această linie de studiu. În timp, și noi putem obține un astfel de privilegiu.

– Tu nu ai voie să stai cu ei? am întrebat.

– Nu în seara asta. Totuși, pot să stau acolo doar când este vorba despre tratarea entităților bolnave. În orice caz, unii pot să rămână pentru discursuri referitoare la mai multe subiecte, în funcție de gradul de cunoaștere pe care l-au atins deja.

– Interesantă procedură, am remarcat.

– Guvernatorul, a continuat ea, a stabilit această procedură pentru toate cursurile și discursurile din cadrul diverselor ministere, pentru a evita transformarea acestora în discuții inutile despre credințe personale nefondate. Orice îndoieli constructive sau puncte de vedere diferite

pot fi evaluate corespunzător și clarificate, dar numai la momentul potrivit.

De-abia a terminat de vorbit, că Veneranda a intrat în sală, însoțită de două femei cu o ținută distinsă, despre care Narcisa mi-a spus că erau Miniștri ai Comunicării. Toate fețele s-au luminat de bucurie la vederea Venerandei, care nu era deloc o bătrânică, așa cum părea să sugereze numele ei. Mi-a părut nobilă, simplă și naturală. După un scurt schimb de cuvinte cu frații din locurile speciale, a început prin a spune:

– Ca de obicei, scurta noastră întâlnire nu ne permite lungi dezlănțuiri oratorice. Sunt aici să vă vorbesc despre anumite procese ale gândirii. Printre noi, în seara aceasta, se află câteva sute de ascultători care sunt încă uimiți de similaritatea formelor din lumea fizică cu cele din sfera spirituală. Au învățat că gândul este un limbaj universal și li s-a spus că creația mentală este cel mai important factor în viața spiritului.

Numeroși frați își pun întrebări, cum ar fi: de ce au găsit aici locuințe pământești, ustensile și chiar aceleași forme de exprimare ale vorbirii? Totuși, acest fapt nu ar trebui să constituie un motiv de uimire pentru nimeni. Nu trebuie să uităm că până acum, în trupul fizic, am trăit în medii antagonice de vibrație. Gândul este baza tuturor relațiilor în lumea spiritului. Cu toate acestea, trebuie să avem în vedere că în acest univers suntem milioane de suflete încă departe de respectarea perfectă a legilor universale. Încă nu ne putem compara cu frații noștri mai în vârstă și mai înțelepți, care sunt mai apropiați de sferele divine. Suntem milioane de entități care trăim în indisciplinatele lumi inferioare ale ego-ului nostru. Marii Învățători ai omenirii ne transmit principiile

divine şi expun adevăruri eterne, dar în viaţa noastră pământească în general învăţăm aceste reguli, fără însă a le respecta. Recunoaştem aceste adevăruri, fără însă a ne consacra viaţa lor.

Prin urmare, vă imaginaţi că, doar recunoscând puterea gândului omul poate fi eliberat de condiţia sa inferioară? Cu siguranţă că nu, ar fi imposibil. O sută de ani pe planetă este o perioadă de învăţare mult prea scurtă pentru a deveni cooperatori divini. În timpul uceniciei pământeşti, noi învăţăm principiile forţei mentale, dar uităm că de sute de ani am folosit energia gândurilor pentru a forma creaţii mentale distructive sau, şi mai rău, creaţii nocive pentru noi înşine. Urmăm cursuri de spiritualizare în diversele şcoli religioase ale lumii şi totuşi, la mulţi dintre noi, aceasta nu este decât o simplă adeziune verbală, o folosire a limbii şi nimic mai mult. Cu toate acestea, nimeni nu îşi poate face datoria doar prin cuvinte. Biblia ne învaţă că însuşi Stăpânul Vieţii nu s-a oprit la cuvinte, ci a muncit creator, acţionând. Cu toţii ştim că gândul este o forţă esenţială, dar trecem cu vederea faptul că am folosit greşit această forţă timp de secole. Ştim cu toţii că este de datoria omului să-şi susţină copiii. În mod similar, fiecare spirit este obligat să-şi menţină şi să-şi hrănească propria sa creaţie. O idee imorală va produce creaţii mentale de aceeaşi natură. Un principiu superior va urma aceleaşi legi. Să vă ilustrez aceasta printr-un exemplu mai elocvent: după ce urcă la altitudini foarte mari, apa

este purificată și păstrează fluide vitale puternice, revenind apoi sub formă de rouă revigorantă și de ploi generoase. Țineți-o pe pământ, amestecată cu impuritățile din sol, și va deveni o mlaștină murdară, habitat pentru microorganisme distructive. Gândul este o forță vie pretutindeni. Este atmosfera creatoare în și prin care se manifestă atât Tatăl Ceresc, cât și copiii Săi, cauza și efectele sale în cadrul Căminului Universal. Prin el, omul devine fie un înger pe drumul său către paradis, fie o entitate diabolică, pe drumul către infern. Ați sesizat importanța acestui lucru? Bineînțeles, mințile evoluate, atât încarnate, cât și neîntrupate pot comunica mental fără nevoia vreunei forme. Gândul este, în sine, baza tuturor mesajelor tăcute ale minții, incluzând minunatele planuri ale intuiției, ce este împărtășită de ființe de tot felul. Pe acest principiu, un spirit care a trăit doar în Franța poate comunica de la minte la minte cu un altul din Brazilia, în ciuda barierelor lingvistice. Limba va fi întotdeauna a celui care primește mesajul. Aceasta depinde, firește, și de o armonizare perfectă. Totuși, nu suntem încă în sferele purității mentale, unde toate creaturile sunt perfect armonizate una cu cealaltă. Aici ne armonizăm unii cu alții în grupuri izolate și suntem datori să continuăm cu sarcinile tranziției planetei, astfel încât să ne putem întoarce pe ea cu un grad mai mare de eficiență.

Așadar, Orașul Astral, în calitate de colonie tranzitorie a spiritelor, este o mare binecuvântare care ne-a fost oferită, ca o „îndurare suplimentară", pentru ca unele suflete, puține la număr, să se poată pregăti pentru a urca în sfere superioare, iar majoritatea să se poată reîntoarce pe Pământ cu misiuni mântuitoare. Vă implor, prieteni, haideți să înțelegem cu toții importanța acestui proces al minții și să trăim în concordanță cu aceasta de acum înainte.

– Cine este dispus să încerce? a spus ea, după o lungă pauză, în timp ce îi zâmbea audienței.

O muzică în surdină a umplut aerul cu accente melodioase. Instructorul a continuat să vorbească radiind iubire, înțelegere, compasiune și înțelepciune. Apoi, fără nicio frază introductivă sau gest, și-a încheiat discursul cu o întrebare.

– Ce, deja s-a terminat prezentarea ? am întrebat, surprins să văd audiența ridicându-se să plece.

– Acesta este stilul Venerandei, a răspuns asistenta cu un zâmbet. Întotdeauna își încheie discursurile când audiența este entuziastă. Îi place să spună că lecția de religie începe întotdeauna cu Iisus, dar nimeni nu știe cum se va sfârși.

Capitolul 38
CASA LUI TOBIAS

În cea de a treia zi în Camera de Purificare, Tobias mi-a făcut o plăcută surpriză. După serviciu, când supraveghetorii de noapte au preluat controlul, m-a dus la el acasă, unde mă aşteptau momente amuzante şi instructive. Când am ajuns, m-a prezentat la două femei, una mai în vârstă, iar cealaltă de vârstă mijlocie. Mi-a explicat că prima era sora lui, iar a doua soţia. Luciana şi Hilda, amândouă graţioase şi amabile, m-au întâmpinat cu cordialitate.

Ne-am adunat în bibliotecă, unde am observat cărţi minunat legate, toate lucrări de o valoare spirituală inestimabilă. Hilda m-a invitat în grădină pentru a-mi arăta nişte delicate umbrare din arbori. Se pare că fiecare locuinţă din Oraşul Astral se specializa în creşterea anumitor flori. Casa lui Lisias conţinea gloxinii şi sute de crini, iar acasă la Tobias numeroase tufe de hortensii răsăreau dintr-un covor de violete.

Ici şi colo creşteau pâlcuri de arbuşti zvelţi, reamintindu-mi de bambusul tânăr, ale căror ramuri superioare erau unite în enorme arcuri florale de o plantă agăţătoare curioasă, formând astfel un baldachin graţios. Un parfum ameţitor plutea în aer. Nu aş putea să îmi exprim admiraţia în cuvinte. Vorbeam de frumuseţea peisajelor în general, văzute din perspectiva Ministerului Regenerării, când Luciana ne-a chemat înapoi în casă pentru o masă frugală.

Încântat de atmosfera simplă şi cordială de familie, nu mai găseam cuvinte pentru a-mi exprima recunoştinţa faţă de gazdă. După o discuţie prietenească, Tobias a spus zâmbind:

– Prietenul meu André, aici de faţă, este un nou-venit în Ministerul nostru şi probabil că nu ştie încă despre trecutul familiei mele.

Toţi mi-au zâmbit şi, sesizând interesul meu mut, capul familiei a continuat:

– De fapt, mai sunt câteva familii similare pe aici. Vezi tu, am fost însurat de două ori, a adăugat el arătând jovial către cele două doamne.

– Înţeleg, am îngăimat extrem de confuz, vrei să zici că şi Hilda şi Luciana au împărtăşit cu tine experienţele de pe Pământ?

– Exact, a răspuns el calm.

Hilda s-a întors spre mine şi mi-a spus, scuzându-se:

– Trebuie să îl ierţi pe Tobias al nostru, frate André. Ori de câte ori ne întreţinem cu câte un nou-venit de pe Pământ începe să vorbească despre trecut.

– Şi de ce nu? a întrebat Tobias amuzat. Nu ar trebui să fie un motiv de bucurie să învingi monstrul geloziei pentru a obţine o cât de mică dragoste fraternă autentică?

– Această problemă ne priveşte pe toţi, am remarcat. Există milioane de oameni pe Pământ care au făcut jurăminte maritale sacre de două ori în viaţă. Cum să rezolvăm asemenea probleme sentimentale delicate în lumina supravieţuirii spiritului? Ştim că moartea fizică doar ne transformă, fără să ne distrugă, şi că legăturile spiritului se menţin intacte la infinit. Cum să procedăm atunci? Să condamnăm bărbatul sau femeia că se căsătoreşte mai mult de o dată? Vom găsi milioane de fiinţe în această situaţie. Întotdeauna deveneam confuz la pasajul din *Evanghelie*, în care Domnul Iisus, referindu-se la căsătoria în Eternitate, ne promitea viaţa îngerilor.

– Totuşi, trebuie să ne reamintim că, cu tot respectul datorat Domnului nostru Iisus Cristos, nu suntem încă în sfera îngerilor, ci în cea a fiinţelor neîntrupate.

– Dar cum putem trăi cu această problemă aici? am întrebat.

– Foarte simplu. Ştim că între animalele fără judecată şi omul raţional există o serie de etape intermediare. La fel, între noi şi îngeri există un drum lung de parcurs. Aşadar, cum am putea noi aspira la compania unor astfel de fiinţe angelice, dacă nu suntem nici măcar fraterni unul cu celălalt? Bineînţeles,

există călători cu un spirit puternic care, într-un efort suprem de voință, înfruntă și depășesc toate obstacolele pe care le întâlnesc. Majoritatea însă nu se pot descurca fără punți sau fără ajutorul caritabil al ghizilor devotați. Din cauza acestui adevăr, astfel de cazuri sunt rezolvate prin fraternitate pură, păstrând în minte faptul că adevărata căsătorie, o uniune a spiritelor, nu poate fi niciodată desfăcută. Luciana, care până atunci păstrase tăcerea, s-a alăturat discuției:

– Totuși, ar fi corect să adaugi că noi îi datorăm actuala condiție de fericire și înțelegere spiritului iubitor și devotat al Hildei.

Dar soția lui Tobias a protestat cu o umilă demnitate:

– Vă rog, nu-mi atribuiți virtuți pe care nu le posed. Dar pentru ca oaspetele nostru să poată învăța din ucenicia mea dureroasă, voi încerca să rezum povestea noastră.

Cu un gest introductiv, și-a început impresionanta poveste:

– Eu și Tobias ne-am căsătorit de foarte tineri, din respect pentru afinitatea sacră a sufletelor noastre pe care o simțeam amândoi. Nu este necesar să vă descriu fericirea a două suflete care, unite de dragoste, au depus jurămintele matrimoniale sacre. Moartea, geloasă pe marea noastră fericire, mi-a curmat viața fizică la nașterea celui de-al doilea copil al nostru. Suferința noastră a fost indescriptibilă. Tobias plângea fără speranță, în timp ce eu mă simțeam incapabilă să îmi controlez disperarea. Ce zile triste am petrecut în Zona Inferioară, strigând la soțul meu și la cei doi copii, surdă la toate îndemnurile trimise către mine de prietenii mei spirituali! Vroiam să mă lupt ca o cloșcă în apărarea cuibului său și realizam că Tobias trebuia să reorganizeze casa, iar copii aveau mare nevoie de asistență maternală. Cumnata mea, care

era necăsătorită, nu putea suporta copiii și pretindea să li se dedice doar bucătăreasa. Cele două asistente tinere nu erau de încredere, fiind incapabile să își asume o responsabilitate serioasă. Confruntat cu această situație insuportabilă, Tobias trebuia să ia urgent o decizie și, la un an după moartea mea, s-a căsătorit cu Luciana. Dacă ai ști cât m-am opus acestui fapt, ca un tigru rănit. În ignoranța mea, am mers atât de departe, încât am strâns-o de gât pe biata fată, încercând să o omor. În acele momente, Iisus, în marea Sa milă, mi-a oferit vizita providențială a bunicii mele după mamă, care murise cu mulți ani în urmă. Am fost foarte surprinsă să o văd venind oarecum firesc, ca și cum nu era acolo pentru un motiv special. S-a așezat și m-a luat în poală, la fel cum făcea când eram copil. Înlăcrimată, m-a întrebat:

– Draga mea nepoată, care este rolul tău în viață, ești cumva o leoaică sau un suflet conștient de Dumnezeu? Nu vezi că sora noastră Luciana se comportă ca o mamă cu copiii tăi, întreține casa ta, curăță grădina ta și suportă toanele soțului tău? Crezi că nu e suficient de bună să devină partenera lui temporară în luptele vieții? Așa îți arăți tu recunoștința față de Bunăvoința Divină și îi răsplătești pe aceia care te servesc? Vrei să o accepți pe Luciana ca sclavă, dar să o respingi ca soră? Hilda, ai uitat tu oare învățăturile Celui Crucificat? Sărmana mea copilă dezorientată!

Aruncându-mă la pieptul bunicii mele, am plâns din toată inima. Mi-am abandonat fosta casă în prezența ei și am venit să servesc în această binecuvântată colonie a spiritelor. Luciana mi-a devenit ca o fiică și am început să îmi investesc energia în studii serioase și în elevarea sufletului meu. Tobias a întemeiat o altă familie, care a devenit și a mea, prin legăturile sacre de suflet. Am încercat să ajut pe toată lumea din fostul meu cămin, fără excepție. Între timp, Tobias a venit aici la mine și, în final, spre marea noastră fericire, a venit și Luciana. Aceasta, prietene, este povestea noastră.

– Dar Hilda nu ți-a spus prin câte a trecut ca să mă învețe lecția ei, a adăugat Luciana.

– Nu acum... – a obiectat soția lui Tobias, strângând mâna Lucianei.

Luciana a continuat zâmbind:

– Datorită lui Iisus și Hildei am învățat că există mai multe tipuri de mariaj: cele din iubire, din motive fraterne, cele de încercări și cele din datorie. În ziua în care Hilda mi-a oferit iertarea ei împreună cu un sărut, am simțit că inima mea s-a depărtat de monstrul geloziei. Căsătoriile spirituale stabilesc o legătură profundă a sufletelor, în timp ce altele, deși sacre, sunt doar legăminte ale datoriei, necesare pentru îndreptarea erorilor făcute sau împlinirea unor procese salvatoare.

– Şi, uite aşa, am organizat noul nostru cămin, bazat pe o frăţie adevărată, a adăugat Tobias.

– Cum se fac aici căsătoriile? am întrebat, după o pauză.

– Prin combinaţie vibratorie, mi-a explicat amabil Tobias, sau, ca să fiu mai clar, prin acordare perfectă.

Incapabil să îmi controlez curiozitatea şi uitându-mi bunele maniere, am continuat:

– Şi care este mai exact poziţia Lucianei?

– Când m-am căsătorit cu Tobias, un văduv, ar fi trebuit să îmi dau seama că uniunea noastră va fi probabil una fraternă. Totuşi, am suferit mult până am înţeles aceasta. De fapt, este destul de logic că atunci când un cuplu suferă de agitaţie, neînţelegere şi tristeţe, căsătoria lor este doar o uniune fizică, nu o legătură spirituală.

Mai aveam încă o întrebare, dar nu îmi puteam găsi cuvintele să o pun fără a părea de-a dreptul indiscret. Totuşi, Hilda mi-a simţit gândurile:

– Nu-ţi face griji, Luciana este deja logodită spiritual. Partenerul ei din multe existenţe pământeşti s-a întors în sfera fizică acum câţiva ani şi îl va urma şi ea anul viitor. Cred că întâlnirea fericită va fi în Sao Paolo.

Am zâmbit cu toţii plini de veselie. În acel moment, Tobias a fost chemat la Camera de Purificare pentru a se ocupa de un caz grav. Astfel, discuţia noastră plăcută s-a terminat brusc.

Cazul lui Tobias m-a impresionat profund. Amintirea casei lui, organizată conform noilor principii de uniune fraternă, îmi bântuia mintea. La urma urmei, şi eu încă mă mai consideram capul unei gospodării pământeşti şi îmi puteam imagina cu uşurinţă cât de greu mi-ar fi fost dacă m-aş fi aflat într-o situaţie similară. Aş fi avut curajul să urmez exemplul lui Tobias? Credeam că nu. Nu mă vedeam capabil să o îngrijorez în acest fel pe draga mea Zelia şi nici nu aş fi acceptat din partea ei o asemenea impunere. Observaţiile mele vizavi de casa lui Tobias îmi torturau mintea şi nu găseam niciun răspuns satisfăcător la întrebările mele. Mă simţeam atât de perplex, încât în următoarea zi am decis să îi fac o vizită lui Lisias în timpul liber, pentru a mă consulta cu Laura, în care aveam aceeaţi încredere ca în propria mamă. Am fost întâmpinat cu mare bucurie şi a trebuit să aştept ocazia să pot vorbi calm cu mama prietenului meu. După ce tinerii au plecat la distracţiile de seară obişnuite, am rămas singur cu generoasa mea prietenă. Deşi ruşinat, i-am spus ce mă tulbura. Ea a ascultat cu atenţie şi a răspuns cu un zâmbet cunoscător.

– Ai făcut bine că ai venit să discuţi cu mine această problemă. Soluţia oricărei introspecţii interioare pentru rezolvarea unei probleme solicită o colaborare prietenoasă.

După o scurtă pauză ea continuă:

– Cazul lui Tobias este un exemplu dintre nenumăratele cazuri de aranjamente similare de aici şi din alte comunităţi spirituale.

– Dar chiar ne sunt rănite sentimentele, nu-i aşa? am remarcat, serios.

– Din punct de vedere uman, aceste lucruri sunt şi mai scandaloase. Totuşi, dragul meu prieten, acum trebuie să avem în vedere principiile de natură spirituală mai presus decât orice. Deci, André, trebuie să încercăm să înţelegem fazele evoluţiei

vieții. Din moment ce a trebuit să trecem prin lungi perioade de existență animală, nu ne putem aștepta să scăpăm de ea așa, dintr-o dată. Durează secole să ne ridicăm din straturile joase. Sexualitatea este una dintre cele mai prost înțelese facultăți divine. Astfel, pentru moment, nu va fi ușor pentru tine să sesizezi aspectul evoluat al organizării domestice pe care ai întâlnit-o ieri. Totuși, poți fi sigur că o mare fericire domnește acolo, în atmosfera de înțelegere dintre actorii dramei pământești. Nu toată lumea reușește să înlocuiască lanțurile întunericului cu legăturile luminii în timp așa de scurt.

– Dar este aceasta o regulă generală? am întrebat. Toți cei care se căsătoresc mai mult de o singură dată, bărbați sau femei, își reorganizează căminul, astfel încât să-i includă pe toți cei cu care au avut legături afective?

– Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, a continuat Laura plină de răbdare. Ia-o mai încet. Mulți pot să simtă afecțiune, dar să nu aibă afinitate. Nu trebuie să uiți că premizele vibratorii sunt mult mai importante aici decât pe Pământ. Cazul lui Tobias este un exemplu de victorie a adevăratei fraternități, câștigată de cele trei spirite în lupta pentru obținerea unei înțelegeri superioare. Oricine nesocotește legea fraternității și a respectului mutual va fi automat împiedicat să treacă de aceste frontiere. Sumbrele locuri din Zona Întunecată sunt pline de entități care au căzut la încercări similare. Atâta timp cât continuă să urască, ele sunt precum acul instabil al busolei, care este mișcat de orice influență opusă. De asemenea, dacă nu înțeleg adevărul, cedează sub dominația falsității și sunt incapabili să intre în domeniul activității spirituale. Nenumărați sunt aceia care suferă ani de zile, fără nicio ușurare a sufletului, doar pentru că nu vor să se conformeze legilor adevăratei fraternități.

– Ce se petrece apoi? am întrebat-o pe Laura după o scurtă pauză. Din moment ce aceste sărmane suflete puse la încercare nu sunt admise în comunitățile spirituale de ucenici evoluați, unde trăiesc?

– După chinuri cu adevărat infernale, generate de propriile lor creații inferioare, a continuat Laura, se întorc din nou în sfera fizică, pentru a învăța lecția pe care nu au vrut să o învețe în lumea spiritelor. Grația Divină le conferă corpuri noi și o uitare completă a trecutului. Ei vor primi apoi, prin legăturile de sânge, pe aceia pe care în mod deliberat i-au evitat din ură sau neînțelegere. Putem

astfel realiza și aprecia mai bine semnificația transcendentă a îndemnurilor lui Iisus, când ne sfătuiește să căutăm reconcilierea imediată cu adversarii noștri. Ar trebui să urmăm acest sfat pentru propriul nostru bine. Aceia care știu să își folosească timpul în mod înțelept, la încheierea carierei pământești pot să obțină o stare de spirit înaltă, având o conștiință netulburată. Chiar și așa ei pot fi nevoiți să se întoarcă din nou în trup, dar povara încercărilor și a dificultăților va fi considerabil ușurată. Multe spirite vor petrece secole încercând să depășească sentimentele amare de ură și de dușmănie în timpul sejururilor lor pământești, doar pentru a reveni din nou la ele când intră în lumea spiritelor. Problema iertării, după părerea lui Iisus, este foarte serioasă și nu poate fi rezolvată doar prin folosirea buzelor, căci o iertare superficială este doar o chestiune de cuvinte; aceia care vor ierta cu adevărat trebuie să pătrundă adânc în ei înșiși și să elimine reziduurile toxice ale vremurilor trecute.

Laura a tăcut ca și cum ar fi meditat la semnificația amplă a conceptelor profunde pe care le enunțase. Profitând de această pauză, am remarcat:

– Experiența căsătoriei este sacră pentru mine.

Prietena mea nu a părut deloc surprinsă de observația mea și a replicat:

– Pentru spiritele aflate încă sub influența experienței animale, conversația noastră ar putea părea lipsită de orice interes, dar noi, care deja am învățat, cu ajutorul lui Cristos, despre importanța iluminării, trebuie să luăm în considerație nu doar experiența matrimonială, ci și experiența sexuală, căci ea afectează în mare măsură viața sufletului.

Soția mea a ocupat întotdeauna un loc sacru în inima mea, deasupra tuturor celorlalte sentimente de afecțiune. Cu toate acestea, amintindu-mi trecutul de om obișnuit, nu m-am putut abține să nu roșesc. Auzind-o pe mama lui Lisias, mi-am amintit cuvinte străvechi din *Vechiul Testament*: „Să nu dorești casa sau soția vecinului, nici servitorul sau servitoarea, nici măgarul sau boul, și nimic altceva din ceea ce aparține vecinului". Deodată, confruntat cu cazul lui Tobias, m-am simțit incapabil să continui. Laura a sesizat stânjeneala mea lăuntrică și a continuat:

– Cât timp datoria de a ne corija greșelile este comună tuturor, trebuie să existe loc pentru o înțelegere fraternă și un respect profund față de Compasiunea Divină, care ne oferă atât de multe oportunități pentru a ne îndrepta greșelile. Pentru ființa care deja a atins un oarecare nivel de iluminare spirituală, fiecare experiență sexuală capătă o semnificație nebănuită. De aceea, nicio misiune cu adevărat mântuitoare nu poate fi realizată fără o profundă înțelegere frățească. Cu puțin timp în urmă, am auzit un evoluat instructor de la Ministerul Elevării declarând că, dacă ar fi capabil, s-ar materializa în lumea fizică să-i învețe pe reprezentanții cultelor religioase în general că, pentru a fi divin, orice act de caritate trebuie să se bazeze pe fraternitatea umană.

Gazda mea a încheiat discuția, invitându-mă să o văd pe Eloisa, care era încă închisă în camera sa. După o scurtă vizită la tânăra nou-venită din lumea fizică, sesizând cu bucurie progresele ei evidente, m-am reîntors la Camera de Refacere, fiind absorbit de gândurile mele. Nu mai eram îngrijorat de comportamentul lui Tobias și nici de atitudinea Hildei sau a Lucianei. Eram cuprins de o mare admirație față de această atotcuprinzătoare fraternitate umană.

Capitolul 40
CULEGI CEEA CE SEMENI

Nu ştiam cum să explic dorinţa mea de a vizita Departamentul Femeilor din Camera de Refacere. Totuşi, am vorbit cu Narcisa despre aceasta şi imediat s-a oferit să mă conducă acolo.

- Când Tatăl nostru Ceresc ne trimite într-un loc anume, a spus ea cu bunătate, cu siguranţă există o lucrare care ne aşteaptă acolo. Orice situaţie de viaţă are un final dorit de Dumnezeu. Aminteşte-ţi să urmezi acest principiu în vizitele aparent întâmplătoare. Atâta timp cât gândurile noastre sunt orientate către practica binelui, nu va fi greu să identifici sugestiile divine.

Chiar în acea zi am mers împreună să o găsim pe Nemesia, prestigioasa administratoare a Departamentului Femeilor. Nu a fost greu să o găsim. În secţia respectivă am văzut rânduri de femei în paturi imaculate şi bine întreţinute, toate epave umane demne de milă. Ici şi colo auzeam plânsete care îţi sfâşiau inima şi strigăte agonizante. Nemesia, radiind aceeaşi bunătate ca şi Narcisa, m-a întâmpinat cu cordialitate.

- Presupun că deja eşti familiarizat cu aceste scene. Situaţia este aproape similară la Departamentul Bărbaţilor.

Ea a continuat cu un gest expresiv faţă de însoţitoarea sa:

- Narcisa, vrei te rog să îi arăţi fratelui nostru toate secţiile pe care le găseşti educative pentru el? Zona este deschisă pentru tine.

Pe drum, am început să discutăm despre vanitatea umană mereu înclinată către plăcerile fizice, solicitând observaţii şi învăţătură despre acest subiect. Am ajuns la Pavilionul Şapte, unde am văzut un şir lung de paturi, fiecare aşezat la o distanţă egală de celelalte, ocupate de femei. Le studiam feţele, când una dintre ele mi-a atras atenţia. Cine ar fi putut fi acea femeie cu faţa extrem de înăsprită? Arăta îmbătrânită prematur şi blazată, cu buzele răsfrânte într-o expresie frustrată de ironie şi resemnare. Ochii săi erau şterşi şi plini de regrete, iar vederea sa părea să fie defectuoasă. Cu inima grea,

mi-am căutat cu insistență în memorie. În câteva minute mi-am amintit de ea din trecut. Era Elisa – aceeași Elisa pe care o cunoscusem în tinerețea mea. Suferința o schimbase, dar nu exista niciun dubiu în mintea mea. Mi-aduc perfect aminte ziua în care un vechi prieten de-al mamei mele a adus-o pe biata fată la noi acasă pentru a intra în serviciul nostru. La început, nu era nimic neobișnuit în relația noastră, dar gradat ne-am relaxat. Abuzând de relația dintre cel care ordonă și cel care servește, am devenit din ce în ce mai intimi. Elisa părea să fie frivolă și nechibzuită, iar când eram singuri, ea mereu amintea de aventurile sale iresponsabile, înlăturând și ultima barieră a vreunei rețineri dintre noi.

Într-o zi, mama m-a chemat să dau socoteală. Mi-a spus că o asemenea intimitate nu este bună. A fost foarte bine să fiu amabil și generos cu menajera, dar relația noastră trebuia să rămână în limite înțelepte. Era oricum prea târziu. Deja trecuserăm de acele limite și curând, Elisa, lipsindu-i curajul să mă acuze pe față, a părăsit casa noastră.

Timpul a trecut, iar acest episod a pălit în memoria mea, rămânând un simplu incident din viața mea. Dar, ca orice altceva, nu a fost scos cu totul din mintea mea, și iat-o pe Elisa în fața mea, decăzută și umilită. Unde trăise această creatură jalnică care experimentase asemenea suferințe atât de timpuriu în viața sa? De unde venise? Acest caz nu era ca cel al lui Silveira, în care am împărțit responsabilitățile cu tatăl meu. Aici datoria a fost toată a mea. Eram agitat și rușinat de reminiscențele acuzatoare și, ca un copil dornic să fie iertat pentru greșelile sale, m-am întors către Narcisa pentru îndrumare.

Uneori admiram încrederea pe care aceste femei evlavioase mi-o inspirau. Poate nu aş fi avut niciodată curajul să-i cer Ministrului Clarence explicaţiile pe care le-am cerut de la mama lui Lisias. Probabil că aş fi acţionat diferit dacă aş fi fost în prezenţa lui Tobias la momentul respectiv. Considerând că o femeie generoasă şi creştină este întotdeauna o mamă, mi-am deschis inima faţă de amabila infirmieră care, se pare că, prin modul cum mă privea, înţelesese totul. Cu greu puteam să îmi controlez lacrimile în timp ce vorbeam. Ajunsesem la jumătatea confesiunii, când ea m-a întrerupt:

- Nu e nevoie să continui, André, pot deja să ghicesc finalul povestirii tale. Pot să înţeleg tortura ta psihică din propria mea experienţă. Totuşi, nu trebuie să te laşi în voia gândurilor distructive. Din moment ce Domnul Dumnezeu ţi-a oferit posibilitatea de a întâlni această soră, trebuie să fie deoarece El crede că e timpul să-ţi plăteşti datoriile. Nu-ţi fie frică, a spus ea simţind nehotărârea mea. Mergi la ea şi încearcă să o consolezi. Aminteşte-ţi, frate, că întotdeauna culegem fructele faptelor bune sau rele pe care le-am semănat. Această afirmaţie nu este o simplă frază doctrinară, este o realitate universală. Am învăţat foarte mult din situaţii similare. Binecuvântaţi sunt datornicii care sunt pregătiţi să plătească.

Văzând că deja mă hotărâsem să îndrept răul făcut, ea a adăugat:

- Mergi la ea, dar nu-i spune încă cine eşti. Lasă asta pentru mai târziu, când deja vei fi reuşit să o ajuţi. Nu va fi greu, deoarece ea va continua să fie aproape oarbă pentru încă o perioadă de timp. După aura ei, aş putea clasifica biata creatură ca fiind una dintre acele nefericite femei decăzute şi mame înfrânte.

Ne-am apropiat de patul Elisei şi am început să îi vorbesc cu blândeţe. Ea ne-a spus numele ei şi că fusese adusă la Camere acum trei luni. Hotărât să fiu umil în fata Narcisei, astfel încât lecţia să fie înscrisă pentru totdeauna în sufletul meu, am întrebat:

- Trebuie să fi suferit mult, Elisa. A fost viaţa ta nefericită?

Simţind tonul afectuos al întrebării mele, mi-a zâmbit resemnată, spunând:

- De ce să-ţi aminteşti astfel de experienţe triste?

- Experienţele dureroase sunt întotdeauna cele mai elocvente exemple, am replicat eu.

Pacienta, care trecuse prin transformări morale profunde, a reflectat pentru o vreme, ca şi când şi-ar fi refăcut trecutul, şi apoi şi-a început povestea:

– Mi-am risipit viaţa aşa cum o fac toate acele femei nesăbuite care schimbă pâinea binecuvântată a muncii pe amărăciunea veninoasă a iluziei. Născută într-o casă extrem de săracă, eram încă foarte tânără când am intrat servitoare în casa unui om de afaceri prosper. Avea un fiu care era la fel de tânăr ca şi mine. Acolo viaţa mea a cunoscut o schimbare radicală. O intimitate necuvenită s-a dezvoltat treptat între fiul său şi mine, până ce, într-un final, orice protest din partea mea ar fi fost zadarnic. Am uitat că Dumnezeu nu le refuză niciodată munca celor care vor să trăiască decent şi m-am abandonat unei serii de experienţe dureroase, pe care nu este necesar să le povestesc. Am gustat din lucrurile bune ale vieţii: confort material, lux, plăcere şi companii imorale. Dar toate acestea au fost curând urmate de ură de sine, boli venerice, spitalizare, abandon şi deziluzie. La sfârşit au venit orbirea şi moartea fizică. În mare disperare, am rătăcit pentru multă vreme, până ce într-o zi m-am rugat atât de intens la Fecioara Binecuvântată, încât de dragul ei nişte mesageri cereşti m-au salvat şi m-au adus aici, în această generoasă Casă a Ajutorului.

– Şi cine era bărbatul care te-a făcut aşa de nefericită? am întrebat, mişcat până la lacrimi.

Am auzit numele meu şi pe cel al părinţilor mei şi, temător, am întrebat-o dacă îl ura.

– De-a lungul tuturor suferinţelor mele l-am blestemat cu ură de moarte; dar sora Nemesia m-a ajutat să mă transform. Acum realizez că a-l urî pe el ar însemna să mă urăsc pe mine, căci, în cazul meu, vina trebuie împărţită. Aşadar, nu trebuie să reproşez nimănui nimic.

Mişcat de umilinţa sa, i-am luat mâna. O lacrimă de tristeţe plină de regrete a căzut pe ea.

– Ascultă-mă, prietenă, am spus cu o emoţie puternică, numele meu este tot André şi vreau să te ajut. De acum înainte poţi conta pe mine. Voi face pentru tine tot ce pot.

– Şi vocea ta este ca a lui, a remarcat ea cu inocenţă.

– Până acum, nu am avut o familie, ca să spun aşa, în Oraşul Astral. Deci vei fi sora mea dragă şi te poţi baza pe prietenia mea devotată.

– O, îţi sunt atât de recunoscătoare, a exclamat ea ştergându-şi ochii, care s-au luminat de un zâmbet radiant. A trecut atât de mult timp de când nu am mai auzit o voce binevoitoare, alinându-mă cu cuvinte pline de afecţiune. Fie ca Iisus să te binecuvânteze!

În acel moment, în timp ce lacrimile îmi cădeau abundent, Narcisa, cu un gest matern, mi-a luat ambele mâini şi a repetat cuvintele Elisei:

– Fie ca Iisus să te binecuvânteze!

Capitolul 41

O CHEMARE LA LUPTĂ

În primele zile ale lunii septembrie din anul 1939, Orașul Astral, laolaltă cu alte colonii de spirite conectate cu civilizația americană, a suferit impactul curenților de conflict din lumea celor încarnați. Al Doilea Război Mondial era pe cale să înceapă, fiind la fel de perturbator în sferele spirituale pe cât a fost de distructiv în plan fizic. Se purtau numeroase discuții între noi despre războiul în perspectivă.

Mulți dintre noi își puteau cu greu ascunde oroarea față de iminenta mișcare socială. Se cunoștea de mult timp faptul că marile frății ale Orientului suportaseră de multă vreme vibrațiile ostile din Japonia și se confruntaseră cu dificultăți majore. Însă acum au putut fi observate anumite fapte neobișnuite și de importanță capitală în domeniul educațional. În timp ce nobilele cercuri de spirite ale vechii Asii au acționat în tăcere, Orașul Astral și-a început propria pregătire pentru același tip de muncă. Guvernatorul a dat povețe valoroase care îndemnau la fraternitate și înțelegere, subliniind în special necesitatea de a acorda o grijă deosebită gândurilor noastre și de a ne reduce impulsurile emoționale negative. Am observat că spiritele evoluate îi văd în aceste condiții pe agresori nu ca pe niște dușmani, ci ca pe niște contravenienți care încalcă ordinea universală și ale căror activități criminale trebuie să fie restricționate.

– Cât de nefericite sunt popoarele care ajung să fie îmbătate de vinul răului, mi-a spus Salustius. Victoriile temporare pe care acestea le pot câștiga vor fi tot atâția pași către propria lor ruină, precum și instrumentele înfrângerii lor definitive. Atunci când o națiune provoacă un război, ea aduce dezordine în Casa Tatălui Ceresc și va plăti scump pentru aceasta.

Am observat că ființele din Zonele Superioare acționează justificat în direcția apărării împotriva atacurilor forțelor ignoranței și ale întunericului, reunite pentru a răspândi anarhia și distrugerea. Am fost informat de către tovarășii mei că o astfel de țară, agresivă de

felul ei, se transformă într-un nucleu puternic al forțelor răului. Netinând cont de pericolele imense care o amenință, populația ei, cu excepția spiritelor nobile și înțelepte, se lasă influențată de contactul cu elementele pervertite, pe care ea însăși le-a chemat din regiunile întunecate. Marile comunități lucrătoare devin instrumente ale crimei. Legiunile infernale se abat asupra marilor centre ale progresului colectiv, transformându-le în locuri ale groazei și ale cruzimii. Însă, în timp ce forțele întunericului asediază mințile agresorilor, grupuri de spirite din sferele evoluate sunt dornice să sară în ajutorul victimelor. Dacă ar trebui să avem compasiune față de o persoană care acționează contrar bunului-simț, chiar mai mult ar trebui să manifestăm aceasta față de o națiune care renunță la justiție.

Într-o după-amiază, la câteva zile după ce primele bombe explodaseră pe teritoriul Poloniei, mergeam la Camerele de Purificare împreună cu Tobias și Narcisa, în momentul când o trâmbiță de neuitat s-a auzit timp de cincisprezece minute. O emoție profundă ne-a cuprins pe toți.

– Este o convocare provenită dintr-o sferă foarte înaltă, adresată serviciilor de ajutor pentru Pământ, a explicat Narcisa cu amabilitate.

– Este semnalul că războiul nu a putut fi evitat; aceasta va avea consecințe teribile pentru umanitate, a exclamat Tobias alarmat. În ciuda distanței, întreaga viață psihică a Americii își are originea în Europa. Vom avea o sarcină dificilă în a păstra Lumea Nouă neschimbată.

Sunetul de trâmbiță a continuat cu modulații ce ne răscoleau sufletele. Am observat că o tăcere profundă se lăsase deasupra Ministerului Regenerării. Observându-mi îngrijorarea, Tobias a explicat:

– Când trâmbița de alarmă sună în numele

Domnului Dumnezeu, trebuie să ne oprim în tăcere pentru a putea auzi chemarea sa în adâncul inimilor noastre.

După ce ultimele note ale misteriosului instrument se stinseseră, am mers în parcul cel mare pentru a privi cerul. Profund mişcat, am văzut nenumărate puncte luminoase care semănau cu nişte globuleţe splendide strălucind pe cer.

– La trâmbiţe cântă entităţi vigilente dintr-un plan foarte înalt, a adăugat Tobias la fel de mişcat.

Întorcându-ne la Camere, mi-au atras atenţia zgomotele puternice de pe străzile din Zonele Superioare ale coloniei. Tobias a lăsat-o pe Narcisa să se ocupe de urgenţele pacienţilor şi m-a luat cu el să privesc străzile aglomerate ale oraşului. Trecând prin Zonele Superioare, pe drumul nostru spre Piaţa Palatului Guvernului, am remarcat o activitate intensă în toate departamentele. Văzându-mi curiozitatea, Tobias mi-a explicat:

– Aceste mulţimi merg la Ministerul de Comunicare pentru a afla veştile. Trâmbiţele pe care le-am auzit sună doar în situaţii extrem de importante. Ştim că s-a anunţat războiul, dar este posibil ca Ministerul Comunicaţiilor să ne poate da unele lămuriri. Priveşte acest grup care tocmai trece...

Doi bărbaţi şi patru femei mergeau alături de noi, vorbind cu însufleţire:

– Vă puteţi imagina ce se va alege de noi, cei din cadrul Ministerului de Ajutorare? a întrebat una dintre femei.

– De mai multe luni încoace, numărul de petiţii primite a fost imens. A fost dificil să facem faţă cererilor.

– Ce să mai spunem noi, cei de la Ministerul Regenerării? a exclamat cel mai în vârstă. Toate activităţile noastre au fost considerabil intensificate. În cadrul departamentului meu, vigilenţa faţă de vibraţiile Tărâmurilor Întunecate necesită un efort neîncetat. Mă întreb ce surprize ne mai rezervă viitorul...

Tobias mi-a atins uşor braţul, şoptind:

– Să mergem să ascultăm ce spun şi cei din alte grupuri:

– Este posibil ca războiul european să ne afecteze pe toţi?

Un altul, care părea extrem de echilibrat, a răspuns cu seninătate:

– Nu văd niciun motiv pentru a trage concluzii pripite. Pentru moment, nu a apărut nimic nou, doar o intensificare a muncii, lucru care în realitate este o binecuvântare. În rest, lucrurile par să îşi urmeze cursul. Boala ne învaţă valoarea sănătăţii şi necazurile ne dau de gândit. China este sub focul inamic de ceva timp, dar totuşi nu a dat nici un semn de nelinişte.

– Însă acum, a explicat însoţitorul său destul de stânjenit, se pare că va trebui să-mi modific planul de lucru.

– Helvetius, Helvetius, a răspuns celălalt zâmbind, să uităm de „planul *meu* de lucru" şi să începem cu „planurile *noastre* de lucru".

M-am întors către Tobias, care m-a făcut atent la trei femei din stânga noastră, ce mergeau şi ele în aceeaşi direcţie. Scena era pitorească chiar şi atunci, într-o seară de aşteptare anxioasă.

– Sunt foarte îngrijorată, a spus cea mai tânără dintre ele, pentru că Everard nu trebuie să se întoarcă de pe planetă chiar acum.

– Dar se pare, a replicat una dintre prietenele ei, că războiul nu va atinge Peninsula. Portugalia este departe de teatrul de conflict.

– Dar, a întrebat a treia, de ce îţi faci griji în legătură cu sosirea lui Everard? Ce s-ar petrece dacă ar veni aici?

– Mă tem că va întreba de mine, soţia lui, a explicat cea mai tânără. Nu aş putea suporta. Este foarte ignorant şi n-aş mai putea face faţă cruzimii lui din nou.

– Nu fii prostuţă, a intervenit a doua, ai uitat că în cazul acesta el ar fi reţinut în Zona Inferioară, sau într-un loc şi mai rău?

– Sărăcuţa! a spus Tobias zâmbind. Se teme de eliberarea unui soţ nechibzuit şi crud.

După o bună bucată de timp pe care ne-am petrecut-o cu observarea mulţimii spiritelor, am ajuns la Ministerul Comunicaţiilor. Am aşteptat în faţa imenselor clădiri care adăposteau serviciile de informare. Mii de persoane se înghesuiau cu nerăbdare. Toţi doreau informaţii şi clarificări, şi era imposibil să le fie satisfăcute cererile. Extrem de surprins de vociferările zgomotoase, a apărut cineva la balconul uneia dintre clădiri, solicitând atenţia tuturor. Era un om în vârstă, cu aspect impunător. Acesta a anunţat că Guvernatorul va face un apel în zece minute.

– Este Ministrul Espiridian, m-a informat Tobias.

Zgomotul şi confuzia fiind potolite, am auzit cu toţii vocea Guvernatorului prin numeroasele difuzoare:

– Fraţi ai Oraşului Astral, nu vă lăsaţi pradă agitaţiei în gândire şi în vorbire. Neliniştea nu este constructivă; anxietatea nu ne va înălţa. Trebuie să ştim cum să fim vrednici de chemarea Domnului Dumnezeu. Haideţi să ne supunem Voinţei Divine, lucrând în tăcere la posturile noastre.

Această voce clară şi convingătoare, care a vorbit cu autoritate şi iubire, a avut un efect deosebit asupra mulţimii. În decurs de o oră, întreaga colonie revenise la seninătatea sa obişnuită.

Capitolul 42
DISCURSUL GUVERNATORULUI

În duminica de după sunetul trompetei, Guvernatorul a promis să participe la întâlnirea obişnuită pentru rugăciune de la Ministerul de Regenerare. Principalul motiv al vizitei, ne-a explicat Narcisa, era pregătirea unor noi şcoli de într-ajutorare în cadrul Ministerului Ajutorării şi a unor a centre de formare în cadrul Ministerului de Regenerare.

– Chiar dacă conflictul este atât de departe, a spus Narcisa, trebuie să se organizeze anumite servicii specializate de prim ajutor, laolaltă cu o pregătire adecvată pentru învingerea fricii.

– Pentru învingerea fricii? am întrebat-o surprins.

– Da, tu nu cunoşti procentul ridicat de vieţi omeneşti pierdute pur şi simplu datorită vibraţiilor distructive ale terorii, care sunt la fel de contagioase ca orice epidemie periculoasă. Considerăm teama ca fiind unul dintre cei mai mari inamici ai omenirii, deoarece aceasta se cuibăreşte în spaţiul cel mai intim al sufletului, subminând cele mai profunde resurse energetice ale sale.

Observând uimirea mea, a continuat:

– Te asigur că, în situaţii de urgenţă, cum ar fi aceasta, Guvernul pune antrenamentul de învingere a fricii mai presus chiar decât cursurile de îngrijire medicală. Seninătatea garantează succesul. Mai târziu, vei realiza importanţa extraordinară a acestor măsuri.

Nu am găsit nimic potrivit să-i răspund. În ajunul zilei cu pricina, am avut onoarea de a fi ales, împreună cu mulţi alţii, pentru a curăţa şi decora sala mare care fusese destinată pentru a fi folosită de cel mai mare lider al coloniei. Se înţelege că eram neliniştit, fiind pe cale să-l întâlnesc pe venerabilul mentor pentru prima oară. Cu toate acestea, nu eram singurul în această situaţie. Marea majoritate a tovarăşilor mei erau în aceeaşi stare ca şi mine.

Întreaga viaţă socială a Ministerului nostru părea că începe să se centreze în jurul acelei mari săli naturale, în zorii acelei zilei de

duminică, pe măsură ce caravanele tuturor departamentelor din cadrul Ministerului de Regenerare începeau să sosească. Marele Cor al Templului Palatului Guvernului, împreună cu băieții din corul școlilor Ministerului de Elucidare au început ceremonia printr-un imn minunat, intitulat „Mereu cu Tine, Doamne Iisuse", cântat de două mii de voci. Au urmat alte imnuri la fel de frumoase, umplând sala cu muzica lor celestă. Murmurul delicat al brizei parfumate părea să răspundă acordurilor lor rafinate.

Întreg personalul de la Regenerare primise privilegiul de a intra în imensa sală verde, deoarece întâlnirea pentru rugăciune fusese dedicată lor. Celelalte ministere erau reprezentate de către delegații. Pentru prima dată, am avut ocazia să văd lucrători din Ministerele Elevării și al Uniunii Divine, care au apărut îmbrăcați în veșminte foarte strălucitoare, luminoase. Frumusețea festivităților a depășit orice imaginație a mea. Instrumente muzicale de o putere vibratorie sublimă umpleau atmosfera cu melodii line.

La ora zece, Guvernatorul și-a făcut intrarea, însoțit fiind de cei doisprezece Miniștri ai Regenerării. Nu voi uita niciodată înfățișarea nobilă și impunătoare a acelui bătrân, cu părul alb ca neaua și ochi remarcabil de lucizi, al cărui chip părea să reflecte atât înțelepciunea specifică vârstei, cât și energia debordantă a tinerilor, sensibilitatea sfântului, cât și seninătatea unui administrator conștiincios și drept. Înalt și subțire, în tunica lui alb-strălucitoare, se sprijinea de un toiag, în ciuda mersului său tineresc.

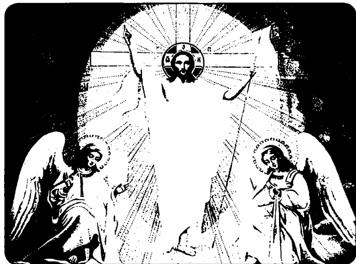
Satisfăcându-mi curiozitatea, Salustius mi-a spus:

- Guvernatorul a încurajat întotdeauna atitudinile patriarhale, deoarece consideră că administrarea trebuie făcută întotdeauna cu dragoste paternă.

Imediat după ce s-a așezat pe locul său de onoare, vocile copiilor au cântat imnul „Ție, Doamne Dumnezeule, îți dăm viețile noastre", acompaniați de acorduri melodioase de harpe. Bătrânul energic și iubitor a privit la miile de oameni adunați în fața lui, apoi a deschis o carte luminoasă, *Evanghelia Domnului nostru Iisus Cristos*, după cum mi-a spus prietenul meu. După o selecție atentă a paginii, a citit încet:

„Veți auzi de războaie și vești despre războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate acestea trebuie să se producă. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci." (*Cuvintele Domnului, Matei, 24:6*).

Cu vocea mult amplificată de vibrații electrice, Guvernatorul a invocat binecuvântarea lui Iisus Cristos. Apoi, după ce a salutat

reprezentanţii Uniunii Divine, Elevării, Elucidării, Comunicării şi Ajutorării, s-a adresat tuturor lucrătorilor Ministerului nostru. Este imposibil să fie descrisă intonaţia blândă, dar fermă a acelei voci de neuitat, în acelaşi timp iubitoare şi convingătoare, sau să fie aşternut pe hârtie efectul solemn al comentariilor divin inspirate ale *Evangheliei*, inspirat de o profundă veneraţie pentru chestiunile sacre. În finalul discursului său, Guvernatorul a apelat la lucrătorii Regenerării, spunându-le:

– Fraţi a căror muncă este mult mai strâns legată de activităţile pământeşti, vouă vă adresez apelul meu personal, contând pe nobilul vostru devotament. Să dăm ce este mai bun din noi în ceea ce priveşte curajul şi serviciile acordate. Acum, că legiunile întunericului au amplificat greutăţile din sferele inferioare, este imperativ să aprindem noi lumini pentru a disipa umbrele dense ce acoperă Pământul. Pentru voi, lucrători ai Ministerului, am dedicat această întâlnire cu credinţă în inimă. Prin urmare, în acest moment, nu fraţilor noştri ale căror minţi deja funcţionează în planurile superioare ale existenţei le cer să-şi asume această sarcină uriaşă, ci vouă, care încă purtaţi praful lumii pe sandalele voastre.

Oraşul Astral are nevoie de treizeci de mii de lucrători instruiţi în serviciul de apărare, treizeci de mii de colaboratori dispuşi să renunţe la odihnă şi alte considerente personale, în timp ce lupta

noastră va fi purtată împotriva forțelor dezlănțuite ale crimei și ale ignoranței. Va fi mult de muncă pentru toți, în regiunile de frontieră vibratorie dintre noi și planurile inferioare, deoarece nu ne putem aștepta inamicul la propriile noastre porți. În organizațiile colective, prevenția trebuie să fie considerată o măsură esențială pentru menținerea păcii interne. În Orașul Astral suntem peste un milion de oameni devotați idealurilor mărețe și evoluției noastre proprii. Prin urmare, ar fi oare spre binele nostru să permitem comunității noastre să fie invadată de milioane de spirite rebele? Așa încât, nu trebuie să existe nicio ezitare în apărarea binelui comun. Știu că mulți dintre voi îl aveți în minte în acest moment pe Marele Crucificat. Da, Iisus însuși S-a dat pe mâna unor trădători și criminali de dragul mântuirii, dar nu a dat lumea întreagă pe mâna dezordinii și a ruinei. Trebuie să fim pregătiți pentru sacrificii individuale, dar nu putem ceda sălașul nostru răufăcătorilor. Desigur, sarcina noastră esențială este de a stabili frăția și pacea, de a oferi iubirea și ajutorul. Este evident că privim răul ca pe o risipă de energie și toate crimele ca pe o boală a sufletului. Cu toate acestea, trebuie să ținem cont de faptul că Orașul Astral este un patrimoniu divin, pe care trebuie să-l protejăm cu cele mai bune energii ale inimilor și sufletelor noastre. Dacă nu putem păstra un lucru, nu suntem demni de a ne bucura de el. Prin urmare, haideți să pregătim legiuni de lucrători pentru a merge în misiuni de dragoste frățească pe Pământ, în Zonele Inferioare și în Regiunile Întunecate, predicând, ajutând și vindecând. Însă trebuie, înainte de toate, să organizăm aici, în acest minister, o legiune specială de apărare pentru a proteja realizările noastre spirituale în cadrul frontierelor noastre vibratorii.

El a continuat în acest fel pentru o lungă perioadă de timp, subliniind importanța anumitor măsuri esențiale care urmează să fie luate, explicând unele aspecte profunde, pe care eu nu voi fi niciodată în măsură să le reproduc aici. Și-a încheiat în cele din urmă apelul prin repetarea versetului din *Matei* pe care l-a folosit la început și din nou a invocat binecuvântarea lui Iisus pentru toți ascultătorii lui, astfel încât toți să primească darurile divine cu folos.

Mișcat și fascinat, am ascultat un imn, pe care Ministrul Veneranda l-a numit "Marele Ierusalim", cântat de copii. Pe când Guvernatorul cobora din strană într-o atmosferă de speranță reînnoită, o briză ușoară, probabil venită din sfere îndepărtate, revărsa o ploaie de petale albastre de trandafir deasupra noastră, petale ce se topeau când ne atingeau fruntea, umplându-ne inimile de o intensă bucurie.

Capitolul 43
O CONVERSAȚIE NEOFICIALĂ

Atmosfera festivă se menținuse în continuare în cadrul Ministerului de Regenerare, în ciuda plecării Guvernatorului și a consilierilor lui cei mai apropiați. S-a vorbit mult despre ceremonie imediat după aceasta și sute de ființe, drept răspuns la apelul liderului nostru spiritual, s-au înscris voluntar pentru solicitanta muncă de apărare. L-am căutat pe Tobias pentru a-l întreba cu privire la posibilitatea de a le urma exemplul, însă fratele meu cel generos a zâmbit, văzând inocența mea, și a spus:

– André, ești doar la începutul unei noi îndeletniciri. Nu te grăbi să ceri mai multe responsabilități. Guvernatorul tocmai ne-a spus că va fi de lucru pentru toată lumea. Nu uita că aceste Camere ale noastre de Purificare sunt centre de muncă activă atât ziua cât și noaptea, și întrucât cei treizeci de mii de lucrători vor fi ocupați cu altceva care le solicită întreaga vigilență, vor exista lacune mari în ariergardă, care vor trebui să fie umplute cumva.

Simțind dezamăgirea mea, tovarășul meu a adăugat amabil și plin de umor, după o scurtă pauză:

– Fruntea sus, te poți oricând înscrie la un curs împotriva fricii. Crede-mă, îți va prinde foarte bine.

Între timp, m-a căutat Lisias, care venise la festival în delegația de la Ministerul

de Ajutorare, şi, cu permisiunea lui Tobias, am plecat cu el pentru a avea o discuţie liniştită.

- L-ai întâlnit pe Ministrul Benevenutus, de la Regenerare? m-a întrebat el, care tocmai a sosit din Polonia?

- Cred că nu am avut plăcerea.

- Să mergem atunci să-l găsim, te voi prezenta eu, a continuat Lisias, împărtăşind cu mine vibraţiile inimii sale mari, fraterne. Am avut onoarea de a mă număra printre prietenii săi personali pentru o lungă perioadă de timp.

În câteva minute, am ajuns într-un parc mare verde, loc în care Benevenutus lucra de obicei. Mai multe grupuri de vizitatori vorbeau ici şi colo, sub copacii uriaşi. Conducându-mă către grupul cel mai mare, unde Ministrul schimba impresii cu mai mulţi prieteni, Lisias m-a prezentat, spunând lucruri bune despre mine. Benevenutus m-a primit amabil şi cordial şi m-a inclus în cercul său. După modul în care a decurs conversaţia, am remarcat că subiectul discutat era situaţia de pe Pământ.

- Atât de dureroase sunt scenele la care am fost martori. Fiind obişnuiţi cu pacea din America, niciunul dintre noi nu şi-a imaginat dificultăţile enorme care au apărut în activitatea de ajutorare spirituală pe câmpurile de luptă din Polonia. Era numai întuneric şi dificultăţi acolo. Nu ne putem aştepta la scântei de credinţă nici de la agresori, nici de la cea mai mare parte a victimelor, care se lasă în întregime pradă unor imagini mentale hidoase. Fraţii noştri întrupaţi nu ne oferă niciun fel de ajutor, doar consumă puterea noastră. Trebuie să spun că de la începutul activităţii mele nu am mai văzut aşa o îngrozitoare suferinţă în masă.

- Şi delegaţia a rămas acolo pentru mult timp? a întrebat cu interes unul dintre cei prezenţi.

- Cât timp am putut, a răspuns Ministrul. Şeful expediţiei, colegul nostru de la Ajutorare, a crezut că este bine să ne ocupăm doar de sarcina pentru care am venit, pentru a putea profita din plin de această ocazie. Mărturisesc că suntem departe de a avea capacitatea extraordinară de rezistenţă a acestor lucrători care sunt de serviciu acolo. Toate serviciile de prim-ajutor lucrează eficient acolo, în ciuda atmosferei sufocante, saturate de vibraţii distructive. Câmpul de luptă, invizibil pentru fraţii noştri pământeni, este un adevărat iad de proporţii de nedescris. Fiinţa umană nu manifestă niciodată atât de evident condiţia unui suflet decăzut, cu toate caracteristicile sale diabolice, ca în război. Am văzut bărbaţi inteligenţi şi de cultură

dând mare atenție unor acțiuni de localizare a cartierelor cu activitate pașnică pentru a efectua ceea ce ei numesc „lovituri directe". Bombe cu o mare putere explozivă distrug munca plină de răbdare depusă în ani de zile. Emanații pestilențiale de ură amestecate cu fluidele otrăvitoare ale armelor fac orice intenție de ajutorare aproape imposibilă. Cu toate acestea, ceea ce ne-a tulburat cel mai mult era condiția jalnică a agresorilor militari. Imediat ce erau separați de formele lor trupești, cei mai mulți dintre ei treceau sub influența forțelor întunericului, fugind de spiritele misionare și numindu-le pe toate „fantomele de pe cruce".

- Și nu a fost nimeni salvat? a întrerupt cineva.

Ministrul a răspuns cu subînțeles:

- Va fi întotdeauna posibil să ajutăm nebunii pașnici în casele lor, dar ce putem face cu nebunii furioși decât să-i închidem într-un azil? Nu se putea face nimic cu astfel de entități, decât să le lăsăm în abisurile întunecate, unde vor fi, la timpul cuvenit, obligate să își modifice atitudinea mentală și să-și deschidă mintea către un nou mod de gândire. Deci ideea este ca patrulele de asistență să-și limiteze activitățile de salvare doar la cei la care există o anumită probabilitate de a asimila ajutor de sus. Astfel, dragii mei prieteni, veți vedea că fiecare mărturie este într-adevăr tristă.

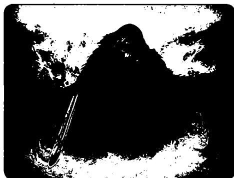
Folosindu-se de această pauză în conversație, un membru al grupului a remarcat:

- Lipsa de pregătire religioasă, prieteni.

Benevenutus a declarat:

- O inteligență cultivată nu este suficientă. Omul trebuie, mai presus de toate, să-și lumineze sufletul cu lucrurile veșnice. Toate credințele sunt sfinte la baza lor, iar reprezentanții acestora nu fac altceva decât să îndeplinească o misiune divină atunci când propovăduiesc Adevărul lui Dumnezeu. Ei nu vor fi niciodată

capabili să potolească setea de spiritualitate a civilizației dacă deviază către aspecte politice sau lumești. Fără har divin, personalitățile religioase pot inspira respect și admirație, dar niciodată credință și încredere.

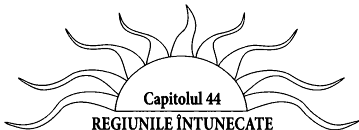
– Dar ce ne puteți spune despre spiritism? a întrebat cineva brusc. Este adevărat că primele manifestări ale sale au apărut în Europa și America cu peste cincizeci de ani în urmă? Continuă această nouă mișcare să răspândească adevărurile eterne?

Benevenutus a zâmbit și, gesticulând, a continuat să explice:

– Doctrina Spiritistă este marea noastră speranță, și este, în toate privințele, Mângâietorul pentru omul întrupat, dar progresul ei este în continuare foarte lent. Este un dar divin, care majoritatea oamenilor nu au ochi să-l vadă deocamdată. Un procent copleșitor de noi adepți se apropie de sursa divină, fiind încă sub influența vechilor vicii religioase. Ei doresc să-i culeagă beneficiile, dar nu sunt dispuși să sacrifice nimic din propria lor persoană. Invocă Adevărul, dar nu merg în căutarea lui. În timp ce studioșii reduc mediumii la simpla condiție de cobai de laborator, numeroși credincioși se comportă ca niște pacienți care, deși complet vindecați, cred mai mult în boală decât în starea de sănătate și nu ajung niciodată să stea pe propriile lor picioare. Într-un cuvânt, cei de pe Pământ sunt în căutarea unor spirite materializate pentru producerea unor fenomene trecătoare, în timp ce noi aici ne petrecem timpul căutând oameni spiritualizați pentru a efectua o muncă temeinică.

Jocul de cuvinte al Ministrului i-a binedispus pe ascultători.

– Sarcina noastră este într-adevăr astronomică, a reluat acesta grav. Cu toate acestea, trebuie să ținem cont de faptul că fiecare om este o sămânță divină. Să ne asumăm misiunea noastră cu speranță și optimism, pentru că dacă îndeplinim partea noastră cât putem de bine, putem fi siguri că Dumnezeu va face restul.

Capitolul 44
REGIUNILE ÎNTUNECATE

În plus față de fericirea acestei reuniuni, Lisias m-a surprins cu vasta lui cultură și marea sa sensibilitate. A interpretat câteva melodii vechi la lăuta lui cu multă virtuozitate, amintindu-mi de muzica de pe Pământ. Ce zi minunată! Mai multe bucurii spirituale una după alta, ca și cum am fi fost în Rai. Când în cele din urmă m-am trezit singur cu prietenul meu de la Ajutorare, am încercat să-i povestesc impresiile mele.

- Nu am nicio îndoială, a spus el zâmbind, că atunci când suntem în compania celor pe care îi iubim, ceva reconfortant și constructiv se petrece în interiorul nostru. Este hrana dragostei, André. Când sufletele se unesc pentru a urmări țeluri comune, interesele și gândurile lor se amestecă, formând centri de forță vitali prin care, de la vibrația comună, fiecare membru al grupului primește partea sa de bucurie sau de suferință. De aceea, pe planetă, mediul subtil este astfel un factor important în viața fiecărui om. Mâncăm întotdeauna ceea ce noi înșine cultivăm. Dacă cedăm sentimentelor de tristețe, vom deveni sclavii tristeții. Dacă suntem în mod nejustificat acaparați de idei bolnăvicioase, vom suferi de pe urma lor. Nu este nici un mister. Este o lege cunoscută a vieții, care este valabilă deopotrivă în bine sau în rău. Ori de câte ori predomină o atmosferă plină de fraternitate, speranță, iubire sau bucurie, vom lua cu noi o parte din aceste sentimente. Pe de altă parte, atunci când ne alăturăm unui grup de ființe în care predomină tendințele inferioare ale egoismului, vanității sau violenței, vom purta după aceea în noi vibrațiile distructive ale acestor sentimente.

- Ai dreptate! am exclamat. Am observat că viața pe Pământ este și ea condusă de aceste principii. Ori de câte ori există înțelegere reciprocă, viața devine o stare de beatitudine, un preambul al raiului, dar în cazul în care neînțelegerile și răutatea prevalează, viața devine un adevărat iad pe Pământ.

Lisias a aprobat cu un zâmbet. Am întrebat apoi ceva ce nu înțelesesem mai devreme. În discursul său, Guvernatorul a menționat sferele Pământului: Zona de Umbră și Zona Întunecată. Nu auzisem niciodată până acum vreo mențiune cu privire la Zona Întunecată. M-am întrebat dacă această regiune ar putea fi însăși Zona de Umbră, având în vedere că eu însumi am avut mai multe experiențe rătăcind prin umbrele dense. Nu cumva existau în Camere numeroase entități perturbate și pacienți de tot felul, veniți din Zona de Umbră? Amintindu-mi că Lisias îmi dăduse niște informații valoroase despre starea mea la sosirea în Orașul Astral, i-am împărtășit îndoielile și întrebările care-mi apăruseră. Prietenul meu mi-a explicat, foarte expresiv:

– Cele mai joase regiuni cunoscute de noi le numim „Întunecate". Să considerăm toate creaturile ca fiind călători ai vieții: câteva dintre ele avansează cu hotărâre pe drumul ce duce către țelul final al călătoriei. Acestea sunt deja evoluate spiritual și, fiind conștiente de esența lor divină, progresează cu perseverență în direcția scopului lor sublim. Cu toate acestea, cele mai multe se opresc lângă drum. Suflete nenumărate petrec secole întregi repetând aceeași experiență. În timp ce primii avansează în linie dreaptă, cei din a doua categorie ajung să urmeze o aceeași traiectorie circulară. Astfel eșuând, reîncepând și eșuând din nou, ei sunt expuși unor vicisitudini fără sfârșit. Mulți rătăcesc în pădurea vieții, amețiți de labirintul pe care ei înșiși l-au desenat. Acestea ajung să facă parte din clasa milioanelor de ființe rătăcite în Zonele Umbroase. Alții, datorită gândurilor lor egoiste, umblă în întuneric, prăbușindu-se de multe ori în niște prăpăstii, în care pot rămâne perioade foarte lungi de timp. Înțelegi acum?

Explicațiile nu ar fi putut fi mai clare de atât. Impresionat de amploarea și complexitatea subiectului, am continuat cu întrebările mele:

– Dar ce se petrece cu cei căzuți? Există astfel de cazuri numai pe Pământ? Numai sufletele încarnate sunt pasibile să fie aruncate în abisuri?

După un moment de reflecție, Lisias a răspuns:

– Aceasta este o observație bună. De oriunde s-ar afla, spiritul poate aluneca în abisurile răului. Cu toate acestea, în sferele superioare, apărarea este puternică. Prin urmare, responsabilitatea greșelii comise este de asemenea mai mare.

– Cu toate acestea, am insistat, m-am gândit că o astfel cădere

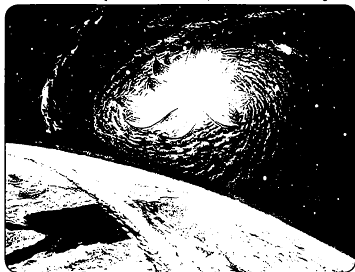
nu ar fi posibilă decât pe Pământ. Mi se părea că atmosfera divină, cunoaşterea Adevărului şi dorinţa de a ajuta sunt o protecţie infailibilă împotriva otrăvii vanităţii şi a ispitelor.

Prietenul meu a continuat zâmbind:

- Problema ispitei este mult mai complexă. Pământul însuşi este plin de graţie divină, Adevăr şi asistenţă celestă. Cu toate acestea, mulţi poartă lupte distrugătoare la adăpostul arborilor şi al câmpurilor cu flori. Mulţi alţii comit crime la lumina lunii, insensibili la mesajul mângâietor al cerului plin de stele. Alţii îi asupresc pe semenii lor mai slabi, în timp ce aud sublime revelaţii ale Adevărului în jurul lor. Într-adevăr, Pământul nu duce lipsă de manifestarea prezenţei divine.

Cuvintele lui Lisias au pătruns adânc în sufletul meu. Este adevărat că, în general, luptele se duc în special primăvara sau vara, când Natura îşi afişează comorile de culoare, parfum şi lumină, pe pământ şi pe cer, iar tâlhăriile şi crimele sunt comise cu precădere noaptea, atunci când luna şi stelele învăluie Pământul într-o atmosferă de poezie celestă. Majoritatea tiranilor de pe Pământ sunt oameni foarte culţi, care au întors spatele inspiraţiei divine. Deşi viziunea mea asupra căderii spirituale se modificase profund, curiozitatea nu-mi era încă satisfăcută:

- Acum, Lisias, ai putea să mă lămureşti unde este situată regiunea

întunecimii? Dacă Zona Inferioară este în legătură cu mintea umană, unde este situat acest loc al suferinței și groazei?

– Pretutindeni există sfere ale vieții, a reluat prietenul meu. Vidul este doar o imagine literară. Pretutindeni există forme de viață, și fiecare specie de ființe face parte dintr-o zonă specifică a vieții.

După o scurtă pauză, în timpul căreia părea să reflecteze profund, a continuat:

– Desigur, așa cum se petrece cu majoritatea dintre noi, ai plasat sfera vieții de după moartea trupului fizic în zonele aflate chiar deasupra suprafeței globului, inconștient de cele de sub ea. Cu toate acestea, viața pulsează în adâncimile oceanului și în măruntaiele Pământului deopotrivă. În plus, sufletul se supune principiilor gravitației, la fel ca și corpurile materiale. Pământul nu este doar un domeniu de manifestare de care putem abuza după cum poftim și de care apoi ne putem descotorosi ușor. Este un organism viu, cu anumite legi care ne pot înrobi sau elibera, în funcție de acțiunile noastre. Este evident că sufletul împovărat de vicii nu va putea să urce la suprafața minunatului ocean al vieții. Trebuie să avem în vedere faptul că păsările libere pot zbura la mare înălțime, cele înconjurate de tufișuri dese de stuf vor avea mari dificultăți în a-și lua zborul, iar cele legate cu greutăți mari vor deveni pur și simplu sclavele necunoscutului. Mi-ai înțeles punctul de vedere?

Această întrebare a lui Lisias nu mai era necesară. Dintr-o dată, domeniul vast al luptelor pentru supraviețuire din Zonele Inferioare ale vieții părea să prindă contur în fața ochilor mei spirituali. Ca și cum ar fi avut nevoie de mai mult timp pentru a-și cântări cu atenție cuvintele, Lisias s-a gândit o vreme, și apoi a început din nou:

– Așa cum în adâncul ființei noastre există la nivel potențial și binele și răul, tot astfel planeta deține ambele frecvențe, înalte sau joase, cu care să-i corecteze pe cei care au greșit și să le deschidă calea către viața cea veșnică celor care triumfă. Ca medic pe Pământ, ai învățat că creierul unui om conține anumite elemente care controlează simțul direcției. Acum îți dai seama că aceste elemente nu sunt fizice, ci spirituale în esență. Dacă trăiești doar în întuneric, ți se va diminua simțul divin al direcției și vei sfârși prăbușindu-te în tenebre, pentru că abisul atrage abisul. Fiecare dintre noi va atinge țelul către care și-a direcționat pașii.

Capitolul 45

DOMENIILE MUZICALE

Spre seară, Lisias m-a invitat să-l însoțesc pe Domeniile Muzicale.

– Trebuie să te relaxezi un pic, André! mi-a spus cu amabilitate. Văzând ezitarea mea, a adăugat:

– Voi vorbi cu Tobias. Și Narcisa și-a luat o zi liberă pentru a se odihni. Hai, vino!

Până acum am observat o singură transformare la mine. În ciuda timpului scurt de când lucrez acolo, mă simt foarte bine la Camerele de Purificare. Vizitele zilnice ale Ministrului Genesius, compania Narcisei, exemplul inspirator al lui Tobias și tovarășii mei de lucru m-au mișcat profund. Narcisa, Salustius și cu mine ne-am petrecut tot timpul liber străduindu-ne să aducem mici îmbunătățiri în acest loc, făcându-l mai confortabil și mai vesel pentru pacienți, pe care îi iubeam din toată inima. Având în vedere poziția mea relativ nouă în Camere, aveam nevoie de permisiunea lui Tobias pentru a ieși, așa că am plecat în căutarea lui.

Cu o familiaritate respectoasă, Lisias a vorbit cu instructorul meu, care a fost imediat de acord:

– Bună idee. André trebuie să cunoască Domeniile Muzicale.

Bătându-mă afectuos pe umeri, a adăugat:

– Du-te şi simte-te bine. Te poţi întoarce seara târziu, oricând doreşti. Toate ramurile din serviciul nostru sunt acoperite corespunzător în acest moment.

L-am urmat pe Lisias la casa lui din cadrul Ministerului Ajutorării. A fost o adevărată plăcere revederea Laurei şi am aflat că devotata mamă a Eloisei se va întoarce de pe Pământ săptămâna viitoare. Casa s-a umplut de bucurie. Atât interiorul, cât şi zona grădinii erau mai frumoase decât oricând. La plecare, mama lui Lisias mi-a luat mâna şi mi-a spus jucăuş:

– Deci, de acum Domeniile Muzicale vor avea un nou vizitator fidel. Fii atent la inima ta! Eu, în schimb, voi rămâne acasă astăzi. Nu va trece mult şi voi găsi hrană pentru sufletul meu pe Pământ.

Am plecat vesel. Câteva femei tinere i-au însoţit pe Polydor şi Estacius, care vorbeau cordial. Eu şi cu Lisias am luat aerobuzul, şi curând am debarcat într-una din pieţele din cadrul Ministerului Elevării. Lisias, mergând alături de mine, mi-a spus afectuos:

– În curând o vei întâlni pe logodnica mea. I-am povestit multe despre tine.

– Este amuzant, am observat intrigat, că se pot face astfel de angajamente chiar şi aici.

– De ce nu? Iubirea îşi are oare sălaşul în trupul muritor sau în sufletul etern? Pe Pământ, dragul meu prieten, iubirea este ca o pepită de aur, ascunsă printre pietre brute. Aceasta este atât de des amestecată cu nevoile, dorinţele şi tendinţele mărunte ale oamenilor, încât aceştia rareori o disting de o pietricică.

Explicaţia a fost logică. Văzând că am fost de acord, Lisias a continuat:

– Este mult mai frumos să te logodeşti aici, în domeniul spiritului, deoarece simţurile noastre nu sunt acoperite de vălul iluziei. Noi ne vedem aici aşa cum suntem cu adevărat. Lascinia şi cu mine am eşuat de mai multe ori în experienţele noastre trecute, de pe Pământ. Trebuie să mărturisesc că cea mai mare parte din ele s-au datorat nechibzuinţei mele şi lipsei de control. Bărbaţii de pe Pământ încă nu înţeleg pe deplin libertatea pe care legile sociale ne-o oferă. Rareori o folosim în sensul spiritualizării noastre. În schimb, abuzăm de multe ori de libertate, alunecând către o stare animalică. Femeile, pe de altă parte, au avut până acum avantajul de a fi supuse unei discipline mult mai severe. În viaţa pământească trecătoare, sunt oprimate de tirania noastră, obligate să suporte ambiţiile noastre. Totuşi, aici trecem printr-un proces de reajustare a valorilor şi învăţăm că nu suntem niciodată cu adevărat liberi până când nu învăţăm să respectăm legile divine. Pare paradoxal, dar este purul adevăr.

– Spune-mi Lisias, ai vreun plan pentru o altă experienţă pământească viitoare?

– Bineînţeles. Trebuie să îmi ridic nivelul spiritual şi să-mi plătesc datoriile de pe Pământ, care sunt încă considerabile. Cred că mă voi întoarce împreună cu Lascinia în planul fizic, cam în aproximativ treizeci de ani. Între timp, ne-am propus să ne mutăm foarte curând într-o casă mică şi fericită, doar a noastră.

Apoi am ajuns la Domeniile Muzicale. Lumini de o splendoare copleşitoare scăldau parcul. Era ca-n poveşti. Fântâni arteziene luminoase îşi proiectau apa, formând imagini minunate. Peisajul era destul de nou pentru mine. Eram gata să-mi exprim admiraţia, când Lisias a intervenit:

– Lascinia vine întotdeauna aici cu cele două surori ale ei. Sper că îţi vor fi o companie plăcută.

– Dar, Lisias, m-am întors eu bănuitor, gândindu-mă la vechiul meu statut civil. Ştii că-i sunt încă fidel Zeliei...

Prietenul meu a izbucnit în râs și a adăugat:

- N-am zis asta! Nimeni nu atentează la fidelitatea ta. Cu toate acestea, căsătoria nu ar trebui să te facă să uiți de viața socială. Ai uitat cum este să acționezi ca un frate, André?

Destul de stânjenit, am râs și eu. Ajunsesem la intrare. Lisias s-a apropiat de poartă și ne-am luat bilete. La intrare în parc am observat un număr mare de oameni în jurul unui spațiu frumos amenajat, unde o mică orchestră cânta o muzică lină. Alei încadrate de flori se întindeau în mai multe direcții, conducând către interiorul parcului. Remarcând plăcerea cu care audiam fiecare melodie, Lisias mi-a explicat:

- La marginile exterioare ale parcului, mai multe stiluri de muzică sunt interpretate, pentru a satisface gusturile personale ale celor care nu pot înțelege încă arta sublimă. Însă în centru, există o muzică universală, divină, o formă superioară și sacră de artă.

Într-adevăr, după mersul pe poteci minunate, unde fiecare floare părea să fie regină în propriul regat, am început să aud o melodie deosebită. Pe Pământ există puțini oameni care preferă muzica rafinată, în timp ce marea majoritate ascultă în special muzica propriilor lor regiuni natale. Aici însă era invers. Centrul parcului era foarte aglomerat. Văzusem deja numeroase întruniri în colonie, cum ar fi festivalul ce a avut loc la Ministerul nostru în onoarea Guvernatorului, dar ceea ce am văzut în acest parc depășea toate experiențele mele anterioare. Cu toate acestea, strălucirea scenei nu se datora vreunui exces de vreun fel, ci mai degrabă amestecului artistic de simplitate și frumusețe. Femeile erau un exemplu de eleganță rafinată și bun-gust, fără niciun exces care ar fi putut distrage atenția de la simplitatea divină. Crengile unor copaci uriași, diferiți de cei de pe Pământ, împodobeau minunatele umbrare ușor luminate. Cupluri de îndrăgostiți zăboveau de-a lungul aleilor de flori, în timp ce grupuri de doamne și domni discutau însuflețiți pe teme elevate și constructive. Deși mă simțeam insignifiant comparativ cu această adunare aleasă, am mai perceput o simpatie tăcută din partea celor care mă priveau în treacăt. Am auzit frânturi de discuții cu privire la sfera fizică și nu am detectat nici cea mai mică urmă de răutate sau de ocară la adresa oamenilor întrupați. Aceștia vorbeau despre dragoste, cultură, cercetări științifice și filozofie într-un mod constructiv, creându-se astfel o atmosferă de înțelegere și de bunăvoință, fără niciun conflict de opinii. Am observat că cei mai evoluați urmăreau să-și reducă vibrația capacităților intelectuale, în timp ce aceia mai puțin înzestrați încercau să o ridice pe a lor. În numeroase grupuri am auzit referiri la Iisus și la *Evanghelie*, dar ce m-a impresionat cel mai mult

a fost sentimentul dominant de bucurie prezent în toate conversațiile. Nimeni nu vorbea despre Maestru emițând vibrații negative de tristețe inutilă sau descurajare nejustificată. Aceștia își aminteau de El ca Ghid Suprem al orânduirii pământești vizibile și invizibile, plin de înțelegere și de bunătate, dar fiind de asemenea conștient de energia și de vigilența necesare pentru a menține ordinea și dreptatea. Eram fascinat de acea comunitate optimistă, care părea să reprezinte împlinirea speranțelor multor nobili gânditori de pe Pământ. Deși fermecat de muzică, l-am auzit pe Lisias spunând:

– Instructorii noștri de armonie absorb raze de inspirație din sferele superioare, la fel cum compozitorii de pe Pământ sunt uneori aduși în planuri spirituale ca al nostru pentru a li se oferi teme muzicale. Aceștia, la rândul lor, transmit aceste impresii urechilor umane, după ce adaptează și împodobesc temele cu geniul lor. Universul, André, este plin de frumusețe și de sublim. Razele veșnice și strălucitoare ale Vieții își au originea în Dumnezeu.

În acel moment, un grup grațios s-a apropiat de noi. Erau Lascinia și surorile ei. Lisias a pus capăt explicațiilor sale, astfel încât să le putem ura bun venit.

Capitolul 46
SACRIFICIUL UNEI FEMEI

A trecut un an de lucru constructiv, care a fost o mare consolare pentru inima mea. Învățând treptat cum să mă fac util și să găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, am devenit mai încrezător și mai fericit. Deși tânjeam să mă întorc la casa mea de pe Pământ, nu mi-a fost oferită încă această posibilitate. Atunci când, în mai multe rânduri, am avut posibilitatea de a cere permisiunea, ceva părea să mă oprească. Nu primeam oare ajutorul cel mai binevoitor al tuturor? Nu eram oare înconjurat de prietenia și stima tuturor tovarășilor mei? Mi-am dat seama că dorința mea ar fi fost împlinită dacă aceasta ar fi fost util pentru mine și de aceea am decis să aștept cu răbdare. Deși lucram la Regenerare, Laura și Tobias îmi aminteau mereu că Ministrul Clarence este persoana responsabilă de șederea mea în colonie. M-am întâlnit de multe ori cu generosul Ministru al Ajutorării, dar niciodată nu am vorbit despre acest subiect. Clarence nu și-a schimbat atitudinea rezervată în timpul exercitării autorității inerente obligațiilor sale. Odată, în timp ce sărbătoream Crăciunul în cadrul Ministerului de Elevare, simțind probabil cât de profund îmi era dorul de soție și copii, atinsese în treacăt această temă, spunându-mi că ziua în care mă va însoți la vechea mea casă nu era foarte departe. O speranță plină de bucurie mi-a umplut inima și i-am mulțumit emoționat. Totuși, eram în septembrie 1940, și eu încă nu-mi văzusem visul realizat.

Faptul că știam că mi-am petrecut timpul muncind în folosul Camerelor mă consola. Munca noastră era neîntreruptă și am lucrat neobosit. Îmi devenise familiară asistența medicală în secții diferite și am învățat să citesc gândurile pacienților. Am ținut legătura cu Elisa și am urmărit să o ajut cât mai mult în lupta ei pentru refacere spirituală. Dar, odată cu recăpătarea treptată a echilibrului meu emoțional, dorința de a-i vizita pe cei dragi a devenit tot mai intensă. Dorul de casă mă chinuia profund. Drept consolare, au fost doar

vizitele ocazionale ale mamei mele. Deşi trăia într-un plan mai înalt, nu m-a abandonat niciodată. Ultima dată când ne-am întâlnit a spus că are unele planuri noi în minte, pe care mi le va spune în curând. Atitudinea ei de supunere m-a impresionat profund, şi am aşteptat următoarea ei vizită, nerăbdător să aflu aceste planuri.

În cele din urmă, la începutul lunii septembrie 1940, a venit la Camere. După ce m-a întâmpinat plină de iubire, m-a anunţat că intenţionează să se întoarcă în planul fizic. Cu o voce blândă, şi-a expus planul. Surprins şi supărat de idee, am protestat:

– Eu chiar nu sunt de acord. De ce să trebuiască să te întorci din nou la învelişul de carne? De ce să începi iar să rătăceşti obosită, fără să fie nevoie de aceasta chiar acum?

Cu o senină demnitate, mama mi-a răspuns:

– Ai uitat în ce stare se află tatăl tău? Mulţi ani am făcut eforturi să-l ajut să se ridice, dar toate au fost în zadar. Laertes a devenit un sceptic cu inima otrăvită. În cazul în care el continuă cu o astfel de atitudine, ar putea fi atras în abisuri mai profunde. Ce am mai putea face atunci? Ai inima să-ţi vezi tatăl într-o astfel de condiţie şi totuşi să te abţii de la a face tot ce-ţi stă în putere să-l ajuţi?

– Desigur că nu, i-am răspuns foarte afectat. M-aş strădui din greu să-l ajut. Dar, mamă, ai putea găsi mijloacele de a-l ajuta de aici.

– Aş putea, fără îndoială. Cu toate acestea, spiritele care într-adevăr iubesc nu sunt mulţumite să dea o mână de ajutor de la distanţă. La ce bun toate bogăţiile din lume dacă nu le putem împărţi cu cei pe care îi iubim? Ai fi fericit să trăieşti într-un palat din care copiii tăi au fost daţi afară? Nu, nu pot rămâne la distanţă. Acum, că pot conta pe tine în direcţia asta, mă voi alătura Luizei şi îl voi ajuta pe tatăl tău să-şi găsească drumul spre mântuire.

După câteva minute de cugetare profundă, am insistat:

– Dar, mamă, eşti sigură că nu există nicio altă modalitate de a face acest lucru?

- Nu, nu ar fi posibil. Am examinat în detaliu subiectul şi toţi superiorii mei au fost de acord cu decizia mea. Nu pot ridica inferiorul la superior, dar pot face exact opusul. Nu mai este nicio altă variantă. Pot face aceasta şi nu trebuie să existe nici cea mai mică ezitare din partea mea. Am în tine un sprijin pentru viitor. Nu te abate din drum, fiul meu, şi când vei fi în măsură să ajungi în sferele care ne separă de Pământ, oferă mamei tale tot sprijinul care-ţi stă în putere. Între timp, nu uita de surorile tale, care pot fi încă în Zonele Întunecate, în curs de purificare activă. Într-un timp foarte scurt, voi fi înapoi în lumea fizică, pentru a-l întâlni pe Laertes şi a îndeplini sarcina pe care Tatăl Ceresc ne-o va da.

- Dar, am întrebat, cum ai de gând să-l întâlneşti. În spirit?

- Nu, mi-a răspuns mama, modificându-şi expresia feţei cu subînţeles. Cu ajutorul unor prieteni, am început pregătirea reîncarnării lui imediate, iar săptămâna trecută l-am stabilit pe Pământ. El nu a fost niciodată conştient de vreun ajutor direct de la noi, pentru că am profitat de timpul în care el încerca să scape de femeile care încă îl mai subjugau. Această atitudine mentală a fost foarte utilă şi am reuşit să-l legăm de noul său trup fizic.

- Este posibil acest lucru? Cum rămâne cu liberul nostru arbitru? am întrebat.

Mama mi-a zâmbit mai degrabă trist şi a explicat:

- Există unele reîncarnări care se efectuează destul de drastic, iar în cazul în care pacientul nu are curajul să accepte medicamentul sacru, dar amar, prietenii săi îl ajută să-l înghită. Sufletul nu poate pretinde libertate nelimitată cu excepţia cazului în care îşi înţelege

pe deplin datoria şi şi-o împlineşte. În afară de aceasta, trebuie să avem în vedere faptul că debitorul este sclav al datoriilor lui. Dumnezeu a creat liberul arbitru, omul a creat fatalitatea. Trebuie să rupem lanţurile pe care ni le-am creat noi înşine.

În timp ce mă scufundam în reflecţie profundă, mama şi-a continuat observaţiile:

– Sărmanele femei care l-au persecutat nu ar fi renunţat la intenţiile lor. Dacă nu am fi fost noi, spirite gardiene care să-l ajute, ar fi putut să fie privat de această ocazie de a se reîncarna.

– Doamne Dumnezeule! am exclamat eu. E posibil să fii la mâna forţelor răului în aşa hal? Suntem noi simple marionete în mâinile duşmanilor noştri?

– Aceste întrebări, copilul meu, a declarat mama cu seninătate, ar trebui să apară în inima şi pe buzele noastre înainte de a ne face orice datorie morală şi de a ne transforma fraţii în adversari. Niciodată să nu faci compromisuri cu păcatul.

– Şi cu aceste femei ce se va petrece? am întrebat eu.

– Ele vor fi fiicele mele, mi-a răspuns mama zâmbind. Nu trebuie să uiţi că eu mă voi întoarce în lume pentru a-l ajuta pe tatăl tău. Nimeni nu este capabil să ajute în mod eficient prin intensificarea forţelor inamicului, aşa cum pe Pământ nu se poate stinge un foc turnând peste el benzină. Dragostea este indispensabilă, André. Cei care nu iau în considerare acest adevăr deviază şi rătăcesc în deşert. Cei care greşesc, părăsesc autostrada şi treptat se scufundă în noroi. Tatăl tău este acum un sceptic, iar acele femei nefericite, bălăcindu-se în noroiul ignoranţei şi al iluziilor, duc poveri grele. În viitorul apropiat, le voi strânge la pieptul meu de mamă, împlinindu-mi astfel noua menire.

Cu ochii strălucind de lacrimi, contemplând orizonturile viitoare, ea a spus:

– Şi, mai târziu, cine ştie? Ne-am putea întoarce în Oraşul Astral, aducând cu noi şi alte iubiri sacre la marea sărbătoare a bucuriei, dragostei şi unităţii!

Plin de respect faţă de sublima ei abnegaţie, am îngenuncheat şi i-am sărutat mâinile. Din acel moment, mama mea nu mi-a mai fost doar mamă, ci mult mai mult decât atât. Era de asemenea un mesager al bunătăţii divine, care îşi putea transforma duşmanii cei mai cruzi în copii ai inimii ei, cu scopul de a le oferi posibilitatea de a se îndrepta şi de a reîncepe din nou ca adevăraţi copii ai lui Dumnezeu.

Capitolul 47
ÎNTOARCEREA LAUREI

Mama mea nu era singura care se pregătea să se întoarcă în lumea fizică. Şi Laura se confrunta cu un astfel de angajament. Am aflat că mulţi lucrători din colonie, în special cei din Ministerele de Ajutorare şi de Regenerare îi plănuiseră o petrecere de adio, care urma să aibă loc în seara în care Departamentul de Contabilitate îi oferea lista completă a serviciilor ei.

Este imposibil de exprimat în cuvinte obişnuite semnificaţia spirituală a acelei mici petreceri. Căminul fermecător al familiei era învăluit de lumină şi de muzică. Chiar şi florile păreau mai frumoase. Multe familii veniseră să-şi ia rămas bun de la prietena lor, care era pe cale să plece. Majoritatea vizitatorilor au plecat la scurt timp după urările de adio. Cu toate acestea, mai mulţi prieteni intimi ai Laurei au rămas până târziu în noaptea respectivă. Astfel, am avut ocazia să ascult mai multe observaţii înţelepte şi interesante.

Laura părea circumspectă şi gravă. Am sesizat că făcea un mare efort să se alăture optimismului general. În aglomerata sufragerie a vorbit cu reprezentantul Departamentului de Contabilitate:

- Nu cred că voi mai rămâne mai mult de două zile. Am terminat ce aveam de făcut la Serviciul de Pregătire şi la Ministerul Elucidării.

Cu o figură nostalgică, a continuat:

- După cum vedeţi, sunt gata.

Oficialul, pe un ton frăţesc, a intervenit încurajator:

- E minunat să revii la lumea fizică în asemenea împrejurări. Într-o comunitate de peste un milion de oameni, ai mii şi mii de ore de serviciu folositor în favoarea ta. În plus, copiii pe care îi laşi aici vor continua să fie cel mai mare stimulent al tău.

- Toate acestea mă mângâie profund, într-adevăr, a adăugat ea, neputând să-şi ascundă grija acută. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că o reîncarnare este întotdeauna un demers de o importanţă capitală. Ştiu că soţul meu mi-a luat-o înainte şi copiii mei iubiţi vor fi prietenii mei fideli, dar...

– Haide acum, nu te lăsa prinsă de presupuneri! a întrerupt-o Ministrul Genesius. Trebuie să avem încredere în noi înșine și în protecția divină. Resursele Providenței sunt nelimitate. Trebuie să vedem dincolo de ochelarii negri prin care vedem planul fizic ca pe un exil amar. Nu te gândi la posibilitățile slăbiciunii, vizualizează doar probabilitatea succesului. În plus, e important pentru tine să contezi puțin și pe noi, prietenii tăi. În ceea ce privește „distanța de vibrație", nu vom fi chiar așa de departe... Gândește-te la bucuria de a-ți ajuta prieteni vechi și la sublima glorie de a fi util.

Laura a zâmbit, și, aparent mai veselă, a observat:

– Am recrutat asistența spirituală a tuturor tovarășilor mei pentru a rămâne conștientă de lecțiile pe care le-am învățat aici. Mi-am dat seama că Pământul este plin de frumusețea divină. Este suficient să ne amintim că Soarele nostru de aici este același cu cel care strălucește pentru oamenii întrupați. Dar, dragul meu Ministru, mă tem de această uitare temporară care mă va învălui ca o materie întunecată. Cu toate că nu vor mai durea, cicatricile rămân, și cea mai mică zgârietură este suficientă pentru a le face să sângereze din nou.

Ministrul a dat din cap înțelegător și a reluat:

– Eu nu ignor ponderea umbrelor din sferele inferioare, dar trebuie să ne adunăm curajul și să continuăm cu hotărâre. O să te ajutăm să muncești din greu pentru binele altora mai degrabă decât pentru propria-ți satisfacție... Amintiți-vă că cel mai mare obstacol, acum și întotdeauna, este acela de a fi prins în tentația insidioasă a egoismului.

– Aici, a continuat Laura cu înțelepciune, putem conta pe vibrația spirituală a celor mai mulți dintre locuitorii coloniei, care trăiesc în conformitate cu învățătura *Evangheliei* mântuitoare. Chiar dacă slăbiciunile noastre se pot strecura până la suprafață, ne găsim apărarea în chiar atmosfera care ne înconjoară. Cu toate acestea, pe Pământ, manifestările noastre benefice sunt ca o flacără care pâlpâie într-o imensă mare de forțe agresive.

– Nu spune aceasta, a răspuns generosul Ministru. Nu trebuie să acorzi așa o mare importanță influenței Zonelor Inferioare – ar fi ca și cum am înarma inamicul împotriva noastră. Domeniul ideilor este tot un câmp de luptă. Orice lumină cu adevărat constructivă pe care vom putea-o aprinde pe Pământ va străluci pentru totdeauna, deoarece uraganul pasiunilor umane nu poate stinge nici măcar o singură lumină a lui Dumnezeu.

Gazda noastră părea profund impresionată de cuvintele Ministrului. Și-a modificat radical atitudinea mentală și a spus voioasă:

– Sunt sigură că vizita dumneavoastră a fost providențială. Aveam nevoie de îndemnurile voastre pentru a-mi aduna forțele. Aveți dreptate. Domeniul nostru mental este un câmp de luptă constant. Trebuie să alungăm răul și întunericul din noi înșine, dislocându-le și nepermițându-le să-și asume importanța pe care o pretind întotdeauna. Da, înțeleg limpede acum.

Cu un zâmbet mulțumit, Genesius a adăugat:

– Amintiți-vă că în universul nostru lăuntric fiecare idee funcționează ca și cum ar fi o entitate separată. Când hrănim elementele binelui, lucrăm pentru fericirea noastră, pentru că acestea vor deveni apărarea noastră. Pe de altă parte, atunci când vom cultiva orice

element al răului, vom lucra pentru a construi o bază sigură pentru duşmanii noştri.

Ministrul a tăcut, iar oficialul Departamentului de Contabilitate remarcă:

- Trebuie să ne amintim că Laura se va întoarce pe Pământ cu o înzestrare spirituală extraordinară. Chiar în această dimineaţă, secretara Guvernatorului nostru a trimis o notă Ministerului Ajutorării prin care recomandă ca experţii în reîncarnare să trateze cu cea mai mare atenţie selecţia fondului genetic pentru formarea noului corp al sorei noastre.

- O, da, a spus ea. Am cerut aceasta pentru a nu fi prea mult afectată de legile eredităţii. Am fost foarte îngrijorată în legătură cu sângele.

- Observă, a continuat oficialul, că meritul tău aici este într-adevăr mare. Guvernatorul însuşi s-a ocupat de măsurile care trebuiau luate în cazul tău.

- Deci, nu îţi face griji, draga mea prietenă, a exclamat Genesius zâmbind. Vei fi asistată de numeroşi prieteni şi tovarăşi, toţi lucrând pentru bunăstarea ta.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, a exclamat Laura, alinată. Cuvintele voastre mi-au făcut atât de mult bine! Acum ştiu că aveam nevoie să vă ascult.

Lisias şi surorile lui, inclusiv generoasa Tereza, şi-au arătat bucuria sinceră văzând transformarea atitudinii mamei lor.

- Mama are nevoie să uite de frământările ei, a remarcat devotatul asistent medical. La urma urmei, nu avem de gând să stăm aici şi să nu facem nimic.

- Ai dreptate, a aprobat ea. Voi cultiva speranţa şi voi avea încredere în Domnul Dumnezeu şi în voi toţi.

Pentru tot restul serii, conversaţia a generat încredere şi optimism, iar întoarcerea pe Pământ a fost dezbătută ca fiind o ocazie pentru cei binecuvântaţi de a-şi răscumpăra datoriile vechi şi de a învăţa noi lecţii. Având în vedere că îmi luasem liber până seara târziu, Laura a declarat:

- Sper să te văd din nou mâine seară, André. Ne vom întâlni din nou într-un cadru mai intim. Ministerul Comunicaţiilor mi-a promis o vizită a soţului meu. Deşi este deja legat cu legături fizice, va fi adus aici cu ajutorul unor buni prieteni. În plus, îmi voi lua rămas bun de la voi toţi. Te rog să vii negreşit.

I-am mulţumit emoţionat şi m-am străduit din greu să-mi reţin lacrimile premature datorită plecării prietenei mele.

Capitolul 48

RUGĂCIUNEA COLECTIVĂ DE ACASĂ

Un spiritist nu ar fi surprins de ceea ce am văzut în casa lui Lisias, dar pentru mine a fost o experiență nouă și interesantă. Peste treizeci de persoane s-au adunat în spațioasa cameră de zi. Mobilierul era aranjat foarte simplu. Au fost așezate fotolii confortabile în rânduri de câte douăsprezece în fața unei platforme, unde se aflau Ministrul Clarence, care a prezidat ceremonia, Laura și copiii ei. La patru metri distanță se afla un glob mare de cristal de aproximativ șase metri înălțime. Partea inferioară era înfășurată în fire conectate la un aparat micuț, identic cu difuzoarele noastre.

Multe întrebări se învârteau prin mintea mea în timp ce mă uitam prin cameră. Vizitatorii și-au luat fiecare locurile lor, dar puteam încă să aud conversațiile prietenoase ale unora sau ale altora dintre grupuri. Mă așezasem lângă Nicholas, un bătrân lucrător de la Ajutorare, așa că am considerat că pot să-l întreb unele lucruri. El s-a conformat cu bunăvoință:

– Acum suntem gata, așteptăm doar semnalul de la Ministerul de Comunicare. Fratele nostru, Richard, este încă în perioada copilăriei sale fizice, așa că nu va fi dificil pentru el să-și părăsească forma materială pentru o perioadă scurtă de timp.

– Va veni aici? am întrebat.

– De ce nu? mi s-a răspuns. Nu toți oamenii încarnați sunt înlănțuiți de Pământ. Ca porumbeii călători care adesea își petrec timpul zburând încolo și-ncoace, există unele spirite încarnate care locuiesc de fapt

între două lumi. Acesta, a adăugat el arătând spre echipament, este dispozitivul prin care îl vom putea vedea.

- Dar de ce în interiorul unui glob de cristal? Nu a putut fi el însuşi prezent fără ajutorul acestuia? l-am întrebat curios.

- Trebuie să ne amintim, a continuat Nicholas, că emoţiile noastre pot transmite vibraţii deranjante. Dispozitivul de cristal este fabricat din material izolant şi îl va proteja pe Richard de energiile noastre mentale.

Chiar atunci, Lisias a răspuns unui apel telefonic de la Comunicare. Era timpul ca întâlnirea să înceapă. Aceasta s-a petrecut la patruzeci de minute după miezul nopţii. Drept răspuns la expresia mea întrebătoare, Nicholas a şoptit:

- Doar în aceste momente este destulă linişte acolo, în casa pământească a lui Richard. Toată casa trebuie să fie în tăcere, iar părinţii lui adormiţi. În această etapă timpurie a vieţii sale, spiritul său este încă destul de liber, nu este complet reţinut în matricea fizică.

Nicholas nu a mai putut continua. Clarence s-a ridicat şi a solicitat o unitate perfectă a gândurilor şi o autentică fuziune a sentimentelor noastre. În tăcerea care a urmat, Clarence a intonat o rugăciune simplă, dar emoţionantă. Apoi, Lisias a cântat foarte frumos la flaut, umplând camera cu vibraţii intense de pace şi de încântare. Imediat după ce ultimele acorduri s-au stins în depărtare, Clarence a vorbit din nou:

- Fraţilor, a spus el, haideţi să-i trimitem cu toţii mesajul nostru de iubire lui Richard.

Le-am văzut pe fiicele Laurei şi pe una dintre nepoate coborând de pe platformă şi luându-şi locurile în apropierea instrumentelor muzicale. Lisias le-a urmat. Judith, Yolanda şi Lisias au luat în primire respectiv pianul, harpa şi lăuta, în timp ce Tereza şi Eloisa s-au aşezat lângă ei, alcătuind corul familiei. Am ascultat sunetele lor melodioase, line la început, care au crescut treptat şi au devenit o armonie extatică şi divină. M-am simţit înălţat către sfere sublime. În câteva minute, alte voci melodioase li s-au alăturat. Acestea erau ale lui Lisias şi ale surorilor sale cântând o minunată compoziţie proprie. Este dificil pentru mine să pun aceste versete, pline de spiritualitate şi frumuseţe, în cuvinte umane[15].

Voi încerca să le reproduc doar pentru a arăta cât de frumoasă şi sublimă este dragostea în sferele vieţii de dincolo de umbrele morţii:

15) La fel de dificilă a fost şi traducerea lor, nu am putut decât să oferim o aproximare a versurilor originale din portugheză – n. t. eng.

Dragă tată, atunci când în sfârşit noaptea
Aduce binecuvântările ei de dulce odihnă,
Aminteşte-ţi, tată bun
De marea noastră iubire şi de grija ce-ţi purtăm.
În timp ce stelele sclipesc
Şi melodia lor o cântă lin,
Adu-ţi inima la noi pentru o vreme.
Vino să te rogi alături de noi.
Nu lăsa nicio încercare să te tulbure
În scurta ta uitare,
Şi nu lăsa nici durerea să-ţi producă suferinţă.
Rămâi departe de chinurile răului.
Nu te teme de nicio agonie pământească,
Cugetă la alianţa noastră şi vei fi
Puternic ştiind că ziua de mâine
Va aduce cu sine domnia bucuriei eterne.
În timp ce dormi în lume,
În amintirile noastre se ivesc acum
Zori cereşti incomparabili
Aici, în această viaţă din înalt.
Priveşte fericit către viitor,
Aşteaptă-ne, căci într-o zi vom fi
Din nou împreună pentru a împărtăşi
Deliciile din grădina iubirii tale.
Vino la noi, o, tată drag,
În frumuseţea sferei noastre.
Întoarce-te din nou aici, în cuibul nostru,
Chiar dacă vii pe aripile viselor,
Uită de carne pentru o vreme.
Vino să bei din apa noastră proaspătă,
Plină de speranţă şi gingăşie,
Din izvoarele acestui Oraş Astral.
Căminul nostru nu te-a uitat
Nici sacrificiile, nici bunătatea ta,
Iar claritatea sublimă
A lecţiilor tale pe Cale
Pătrunde pâcla deasă a umbrelor.
Eliberează-te acum de greutatea materiei,
Peste munţi vei putea astfel să treci.
Vino şi roagă-te alături de noi.

În momentul când au ajuns la ultimele cuvinte ale piesei, am observat că o substanță gri, lăptoasă a umplut globul din fața ochilor noștri. În scurt timp, se putea observa chipul frumos al unui bărbat de vârstă medie. Era Richard. Este dificil pentru mine să descriu emoțiile sacre ale familiei când l-au salutat. Vizitatorul s-a adresat pentru început soției și copiilor săi. Apoi, aruncându-ne o privire prietenoasă tuturor, a cerut să cântăm aceeași melodie minunată încă o dată pentru el. Ascultând-o, a fost mișcat până la lacrimi. Apoi s-a întors către noi și a spus:

– O, copiii mei, cât de mare este mila lui Iisus, pentru că El a încoronat cercul nostru familial cu bucuriile supreme ale acestei seri. În chiar această cameră ne-am străduit împreună să găsim calea către sferele superioare! Am primit de multe ori pâinea spirituală a vieții aici și acum ne-am adunat din nou aici pentru a primi acest imbold sacru. Cât de fericit sunt!

Laura a plâns discret; ochii lui Lisias și ai surorilor sale erau plini de lacrimi. Am observat că vizitatorul nu mai putea vorbi cu ușurință și se pare că a avut la dispoziție doar un scurt interval de timp pentru a rămâne alături de noi. Probabil că toți oamenii din sală au avut o impresie asemănătoare, pentru că Judith, punând brațele în jurul globului de cristal, a exclamat cu o voce drăgăstoasă:

– Dragă tată, spune-ne ceea ce vrei să facem. Spune-ne cum putem fi de folos inimii tale devotate. Richard și-a privit cu dragoste soția și a spus cu voce scăzută:

– Mama ta va veni în curând să mi se alăture, copilul meu. Și în curând toți veți veni. Ce altceva mi-aș mai putea dori pentru a fi fericit? Să cerem Maestrului să ne binecuvânteze în eternitate!

Am fost cu toții emoționați până la lacrimi. Când substanța cenușie a început să se formeze din nou, l-am auzit pe Richard exclamând cu emoție:

– Ascultați, copiii mei, am să vă rog ceva din adâncul inimii mele. Rugați-vă Domnului Dumnezeu să nu am niciodată, pe Pământ, o viață ușoară, astfel încât lumina recunoștinței și cea a înțelegerii să rămână întotdeauna luminoase în sufletul meu.

Neașteptata rugăminte m-a mișcat și m-a surprins în același timp. Richard și-a luat rămas bun de la noi toți, în timp ce perdeaua de ceață învăluia treptat întregul glob. După câteva minute, globul și-a revenit la aspectul său obișnuit. Ministrul Clarence a încheiat ceremonia cu o rugăciune, lăsându-ne pe toți cu un sentiment indescriptibil de fericire.

Gazda noastră se afla pe platformă, înconjurată de vizitatorii ei, cu toții nerăbdători să-i transmită urările de bine și să-și ia rămas bun. În timp ce mă apropiam de grup să-mi iau la revedere de la prietena mea și să-mi exprim recunoștința, cineva m-a atins ușor pe umăr. Era Clarence, care mi-a spus:

– Ascultă, André. Mâine voi merge cu sora noastră Laura în planul fizic. Dacă dorești, ne vei putea însoți pentru a-ți vizita familia.

Am fost imediat dus cu gândul spre casă, dar, în timp ce inima mea țopăia de bucurie, mi-am amintit imediat de munca mea la Camere. Generosul Ministru, simțindu-mi gândurile, a reluat:

– Ai un număr suficient de mare de ore de servicii suplimentare. Prin urmare, Genesius îți va acorda cu ușurință un concediu de o săptămână, după primul an de colaborare activă.

Copleșit de bucurie, i-am mulțumit, plângând și râzând în același timp la gândul că-mi voi vedea din nou soția mult iubită și copiii.

Capitolul 49

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Precum un copil ghidat de binefăcătorii lui, am ajuns în orașul meu natal cu senzația de nedescris a unui călător care se întoarce acasă după o îndelungă absență. Peisajul nu se modificase vizibil, copacii pe care îi știam erau încă acolo, la fel și marea, cerul și acel miros atât de cunoscut. Plin de emoție și de bucurie, n-am mai observat totuși expresia neliniștită și preocupată a Laurei. M-am desprins de micul convoi, care a luat-o înainte. Clarence m-a îmbrățișat și a spus:

– Ai o săptămână întreagă la dispoziție. Voi veni să te văd zilnic, dacă tot trebuie să mă întorc regulat pentru a mă îngriji de unele aranjamente în ceea ce privește reîncarnarea Laurei. Dacă dorești să revii în Orașul Astral, poți face acest lucru în compania mea. Să ne vedem cu bine, André.

După un ultim rămas bun de la devotata mamă a lui Lisias, m-am trezit singur, inhalând adânc parfumul vremurilor trecute. N-am pierdut timpul examinând împrejurimile, ci am parcurs repede drumul către casa mea. Cu inima bătându-mi puternic, m-am apropiat de poarta principală. La fel ca în trecut, vântul susura încet prin părculeț. Azaleele și trandafirii erau înfloriți, întâmpinând primăvara. Vizavi de ușa din față se înălța grațios palmierul pe care l-am plantat împreună cu Zelia, cu ocazia primei noastre aniversări maritale.

Îmbătat de bucurie, am intrat în casă. Am observat că era mult schimbată. Unde era vechiul mobilier din lemn de „jacaranda"[16]? Dar marele tablou al familiei noastre, în care Zelia cu mine și copiii formam un grup atât de fermecător? Ce se petrecuse? Tulburat și neliniștit, am început să mă clatin de emoție. M-am dus în camera de zi, în care am văzut-o pe fiica mea cea mică, acum o veritabilă tânără domnișoară. Aproape în același moment, Zelia a ieșit din dormitorul nostru cu un domn care, la prima vedere, părea a fi un medic.

16) Lemn brazilian de înaltă calitate – n. t. eng.

Mi-am strigat bucuria cu toată forța plămânilor mei, dar cuvintele răsunau în casă nebăgate în seamă. Mi-am înțeles dintr-o dată situația și am tăcut dezamăgit. Am îmbrățișat-o pe Zelia, cu toată tandrețea pe care am acumulat-o în atât de mult timp, dar ea părea absolut insensibilă la mângâierile mele. Privind extrem de neliniștită, i-a cerut ceva domnului, dar nu am înțeles exact ce. Coborându-și vocea, acesta i-a răspuns:

– Nu voi fi capabil să dau un diagnostic sigur până mâine. Pneumonia prezintă complicații grave, ca urmare a tensiunii sale arteriale. Dr. Ernest va avea nevoie de cea mai bună îngrijire și de repaus total.

Cine putea fi dr. Ernest? Eram pierdut într-o mare de întrebări, până când mi-am auzit soția stăruind pe un ton angoasat:

– Oh, domnule doctor! Pentru numele lui Dumnezeu, salvați-l! N-aș mai putea suporta o a doua văduvie!

Zelia plângea și-și frângea mâinile, arătând că era cu nervii la pământ. Un trăsnet nu m-ar fi putut lovi cu o violență mai mare. Un alt om îmi luase în stăpânire casa, iar soția mea mă uitase! Casa mea nu mai era a mea. Chiar a meritat să aștept atât de mult timp pentru a experimenta o asemenea deziluzie? Am fugit în camera mea doar pentru o găsi complet schimbată.

Pe pat se odihnea un bărbat de vârstă mijlocie, aflat în mod evident într-o stare precară de sănătate. Trei entități întunecate se plimbau încoace și încolo în jurul lui, făcând tot posibilul pentru a-i agrava suferințele. Primul meu instinct a fost de a disprețui intrusul din toate puterile mele, dar nu mai eram același om. Domnul Iisus mă chemase Să-i practic învățătura de iubire fraternă și iertare. Deși știam că era înconjurat de entități inferioare, credincioase răului, nu am putut să-l ajut imediat.

M-am așezat, uluit și dezamăgit, privind-o pe Zelia care se plimba, intrând și ieșind din cameră de mai multe ori și mângâind pacientul cu acea duioșie iubitoare care îmi aparținuse pe de-a-ntregul. După câteva ore de observații amare și meditație, m-am întors în camera de zi, în care cele două fiice ale mele vorbeau așezate. Urmară noi surprize. Cea mare se căsătorise și ținea un copil mic în brațe. Dar, ce făcea oare fiul meu? Unde putea fi?

După ce a dat instrucțiunile necesare unei infirmiere în vârstă, Zelia, aparent mai calmă, s-a întors către fete.

– Mamă, am venit să te văd astăzi, a spus cea mai mare, nu numai pentru a-i face doctorului Ernest o scurtă vizită, dar și pentru

că, întreaga dimineață, gândul la tata nu mi-a părăsit mintea, iar inima-mi pare că-i simte prezența. Este un sentiment pe care nu-l pot defini...

Nu a putut termina, având ochii plini de lacrimi. Spre marea mea surpriză, Zelia i-a răspuns cu autoritate incisivă:

– Prostii! Asta e ultima picătură! Îngrijorată cum sunt, încă mai trebuie să-ți suport atitudinile stupide. Trebuie să controlezi acest sentimentalism de modă veche, copila mea. Am interzis cu strictețe orice referire la tatăl tău în această casă. Nu știi cât de tare îl supără pe Ernest? Am vândut tot ce îmi amintea de trecutul mort, am renovat chiar și peretele. Nu poți să mă susții în eforturile mele?

– De când sora mea s-a implicat în spiritismul acesta blestemat, a adăugat fata mai mică, și-a umplut capul cu prostii. Ce idioțenie! Ideea că morții se întorc este cea mai mare absurditate.

– Eu nu îmi exprim convingerile religioase, a răspuns ea, încă plângând. Este oare o crimă să ne amintim și să ne fie de dor de tatăl nostru? Nu există nicio urmă de dragoste în inimile voastre? Nu aveți sentimente? Dacă tata ar fi fost aici, mamă, fiul său nu s-ar comporta atât de nebunește.

– Prostii, a replicat nervoasă Zelia. Fiecare dintre noi trebuie să-și urmeze soarta dată de Dumnezeu. André este mort. Amintiți-vă că v-am rugat să nu mai deplângeți trecutul iremediabil.

M-am apropiat de copilul meu înlăcrimat și i-am șters lacrimile, murmurând cuvinte de mângâiere și încurajare, care au fost înregistrate subiectiv de către ea sub forma unor gânduri de consolare. Ei bine...

Iată-mă pus într-o situație destul de neașteptată. În sfârșit am înțeles de ce prietenii mi-au întârziat atât de mult vizita la casa mea pământească.

Tristețile și dezamăgirile au urmat rapid în șir. M-am simțit ca și cum casa mi-ar fi fost prădată de hoți și ruinată de viermi lacomi. Posesiunile, pozițiile, afecțiunea, nimic nu mai rămăsese, decât inima credincioasă a unei fiice. Toți anii lungi de suferință și chin în regiunile întunecate de dincolo

de mormânt, chiar agonia tulburătoare din primele zile de după moarte, nu m-au făcut să vărs atâtea lacrimi. Noaptea a venit și a plecat și o nouă zi m-a găsit în aceeași stare uimitoare pe care nu mi-aș fi imaginat-o vreodată. Seara, Clarence a venit să mă vadă așa cum promisese. Văzându-mi disperarea, a încercat să mă mângâie cu cuvinte prietenoase și înțelepte:

– Îți înțeleg durerea, dar nu pot să nu mă bucur pentru această oportunitate splendidă. Nu am instrucțiuni noi pentru tine, orice sfat ar fi acum inoportun. Cu toate acestea, dragul meu prieten, nu pot uita recomandările lui Iisus de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de tot și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Această povață, când este urmată, face adevărate miracole de fericire și înțelegere în viețile noastre.

I-am mulțumit cu emoție și i-am solicitat sprijinul în continuare. Clarence a zâmbit și a plecat. Apoi, confruntându-mă cu realitatea amară, absolut singur în acea oră de încercare, am început să meditez asupra sensului poruncii din *Evanghelie*. Treptat, gândurile mele s-au liniștit. La urma urmei, de ce să condamn acțiunile Zeliei? Dacă eu aș fi fost soțul lăsat singur pe Pământ, aș fi putut oare suporta singurătatea prelungită? Nu mi-aș fi găsit o mie de scuze pentru a justifica o a doua căsătorie? Și de ce să îl urăsc pe sărmanul om bolnav? Nu era și el frate al meu în Casa Domnului? Căminul nostru ar fi putut fi într-o stare chiar mai rea dacă Zelia nu i-ar fi acceptat sprijinul.

A trebuit să lupt și să-mi înving egoismul nemilos. Iisus mă condusese către noi surse de iluminare și nu am mai putut acționa ca un simplu om de pe Pământ. Familia mea nu mai era compusă doar dintr-o soție și trei copii, ci era alcătuită din sute de pacienți ai Camerei de Purificare. Se expansionase pentru a include întreaga comunitate universală. Abandonându-mă până la urmă acestui nou mod de a gândi, am simțit că dragostea adevărată începea să curgă din rănile care fuseseră generate în inima mea.

Capitolul 50

UN CETĂŢEAN AL ORAŞULUI ASTRAL

A doua seară, m-am simţit cumplit de obosit. Am început să realizez valoarea hrănirii spirituale prin dragoste şi înţelegere reciprocă. În Oraşul Astral puteam rezista câteva zile de muncă activă fără hrană obişnuită. Prezenţa prietenilor noştri dragi, afecţiunea lor, absorbţia elementelor pure prin aer şi apă erau suficiente pentru a mă reîmprospăta. Cu toate acestea, aici, în casa mea pământească, nu era decât un câmp de luptă unde cei dragi încetaseră să-mi mai fie prieteni.

M-am gândit la cuvintele inspiratoare ale lui Clarence şi acestea mi-au adus întrucâtva pace şi alinare în inimă. Pentru prima dată am început să înţeleg nevoile umane. Nu am fost custodele Zeliei, doar fratele şi prietenul ei. De asemenea, nu am fost stăpânul copiilor mei, ci doar însoţitorul lor pe drumul către iluminarea spirituală.

Mi-am amintit că Laura mi-a spus că noi toţi ar trebui să acţionăm la fel ca albinele, care se apropie de florile vieţii – amintiri ale sufletelor nobile pe care le-am întâlnit de-a lungul drumului – şi extrag din fiecare o esenţă a exemplelor bune, pentru a obţine mierea înţelepciunii.

Am hotărât să urmez sfatul ei şi am început prin a-mi aminti de mama mea, care se sacrificase revenind pe Pământ pentru a adopta acele femei nefericite ca preaiubite fiice. Exemple similare edificatoare abundă în Oraşul Astral. Ministrul Veneranda a lucrat timp de secole pentru binele grupului spiritual strâns legat de ea. Narcisa a lucrat la Camere pentru a obţine sprijinul spiritual în vederea unei întoarceri în lumea fizică pentru a-i ajuta pe cei dragi. Hilda învinsese balaurul geloziei inferioare. Şi ce pot spune despre nenumăratele gesturi fraterne pe care le primisem de la prietenii mei din colonie? Clarence m-a primit cu devotamentul unui tată, mama lui Lisias m-a primit ca pe un fiu, iar Tobias m-a numit fratele său. Fiecare din noii mei prieteni mi-a oferit câte ceva util care să mă ajute să-mi construiesc o nouă atitudine mentală.

Am încercat să mă detaşez de aparenta nerecunoştinţă pe care am găsit-o în vechea mea casă. Cu dragostea divină înainte de toate, am pus nevoile semenilor mei deasupra sentimentelor mele personale. Deşi extrem de obosit, am intrat în camera omului bolnav, a cărui stare se înrăutăţea cu fiecare clipă. Zelia stătea în picioare lângă pat, ţinându-i capul în braţe. Cu lacrimi în ochi, se tânguia:

- Ernest, Ernest, ai milă de mine. Nu mă lăsa, dragul meu. Ce o să se petreacă cu mine dacă vei muri?

Omul bolnav i-a mângâiat mâinile şi a reuşit să-i răspundă cu intensă afecţiune, în ciuda dispneei puternice de care suferea. M-am rugat la Dumnezeu să-mi acorde forţa necesară pentru a fi înţelegător şi pentru a privi acest cuplu ca pe fratele şi sora mea. Am putut constata că Zelia şi Ernest se iubesc profund unul pe celălalt, iar dacă doream să fiu fratele lor cu adevărat, trebuia bineînţeles să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru a-i ajuta. M-am pus pe lucru. Am început prin a încerca să luminez entităţile ignorante care păstrau o legătură strânsă cu pacientul. Dificultăţile erau enorme şi mă simţeam extenuat.

În acest caz de urgenţă, mi-am amintit că Tobias îmi spusese odată că nu toţi locuitorii Oraşului Astral aveau nevoie de un aerobuz pentru transport - cei mai evoluaţi puteau folosi zborul drept mijloc mult mai convenabil. Ei mai puteau comunica telepatic pe distanţe lungi, utilizând limbajul gândului. Cei care sunt acordaţi rezonant folosesc procesul de comunicare mentală la voinţă, indiferent de distanţă.

Îmi aduceam aminte de cât de util ar fi fost ajutorul Narcisei acum, şi m-am decis să încerc. M-am concentrat şi, în vibraţiile unei rugi fierbinţi către Dumnezeu, m-am adresat Narcisei, cerându-i ajutorul. I-am spus mental despre experienţa mea dureroasă şi marea mea dorinţă de a ajuta şi am rugat-o urgent să fie cu mine. Apoi, miracolul s-a petrecut. După vreo douăzeci de minute, în timp ce eram încă focalizat în rugăciune, am simţit o atingere uşoară pe umăr. Era Narcisa, care răspunsese chemării mele.

- Am auzit apelul tău, dragul meu prieten, a spus ea zâmbind, şi iată-mă.

Nu aş fi putut fi mai fericit.

Devotata asistentă a privit în jur şi a înţeles imediat gravitatea situaţiei.

- Nu avem timp de pierdut, a spus ea.

A început imediat să-i facă pacientului pase de revigorare, ridicând o barieră între el şi entităţile întunecate, care au dispărut ca prin farmec. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus ferm:

- Trebuie să recurgem la Natură.

Am urmat-o cu promptitudine. Simțindu-mi curiozitatea, a explicat:

– Omul nu este singurul care primește și emite fluide. Întreaga Natură face același lucru. În cazul pacientului nostru, avem nevoie de copaci. Ne vor fi de mare ajutor.

Gândindu-mă la această nouă lecție, am urmat-o în tăcere. După ce am ajuns într-un loc plin de copaci enormi, Narcisa a strigat către cineva, folosind niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. În câteva momente, opt entități spirituale au răspuns. Spre marea mea surpriză, am văzut că Narcisa le întreba dacă există arbori de mango și eucalipt prin apropiere. După ce a primit informațiile necesare de la prietenii ei, care îmi erau necunoscuți, Narcisa s-a întors către mine și mi-a explicat:

– Frații care tocmai au venit în ajutorul nostru sunt lucrători obișnuiți în regnul vegetal, a spus Narcisa.

Văzându-mi mirarea, a continuat:

– Vezi tu, nu există nimic inutil în casa Tatălui nostru Ceresc. Ori de câte ori cineva are nevoie de instrucțiuni, vor exista și cei dispuși să i le dea. Ori de câte ori apare o dificultate, Providența intervine. Nefericit în această Creație Divină este numai spiritul risipitor care se condamnă la abisurile răului.

Folosind emanațiile arborilor de eucalipt și de mango, Narcisa a compus rapid o anumită substanță, pe care i-am administrat-o pacientului prin respirația acestuia și prin absorbție prin piele. Ernest și-a revenit vizibil. În dimineața următoare, devreme, medicul a observat, extrem de surprins:

– Ce reacție extraordinară! Un adevărat miracol al Naturii!

Zelia era fericită și casa era din nou plină de viață. În ceea ce mă privește, am simțit o mare bucurie în inimă. Am fost revigorat cu sentimente de curaj profund și de speranțe minunate. Am recunoscut că, adânc în ființa mea, lanțurile puternice ale inferiorității se rupseseră pentru totdeauna, luându-le locul adevărata dragoste frățească, precum și o dorință sinceră de a servi.

În aceeași zi am urmat-o pe Narcisa înapoi în Orașul Astral.

Pentru prima dată, am încercat să zbor. Într-o clipă am parcurs distanţe foarte mari. Lumina fericirii mi-a crescut în suflet. I-am relatat generoasei asistente cât de uşor mă simţeam, iar ea a explicat:

– În Oraşul Astral, un număr mare dintre prietenii noştri s-ar putea debarasa cu uşurinţă de aerobuz şi s-ar putea deplasa singuri în zona gamei noastre de frecvenţe. Însă deoarece majoritatea nu au dobândit încă această facultate, trebuie să ne abţinem de la utilizarea ei în locurile publice. Cu toate acestea, nimic nu ne împiedică să o utilizăm în afara oraşului, atunci când este necesar să parcurgem distanţe lungi şi să economisim timp.

O înţelegere superioară şi o bucurie înnoită mi-au îmbogăţit spiritul. Instruit de Narcisa, am făcut drumuri între casa pământească şi oraşul spiritual fără nicio dificultate majoră. Am putut astfel să intensific tratamentul lui Ernest, care s-a însănătoşit rapid. Clarence m-a vizitat în fiecare zi şi s-a arătat satisfăcut de munca mea.

La sfârşitul săptămânii, primul meu concediu de la Camerele de Purificare luase sfârşit. Ernest s-a însănătoşit definitiv, iar cei doi, pe care îi iubeam acum ca pe fratele şi sora mea, erau iarăşi fericiţi. Venise acum timpul să revin la îndatoririle mele. În lumina paşnică a unui apus de soare superb, am plecat către Oraşul Astral total transformat. În cele şapte scurte zile învăţasem lecţii practice preţioase cu privire la înţelegere şi dragoste frăţească. Frumuseţea sublimă a serii mi-a umplut mintea cu gânduri elevate.

Cât de măreaţă este Providenţa Divină! mi-am spus. Cât de înţelept plănuieşte Cel Atotputernic munca pe care o facem şi situaţiile de viaţă cu care ne confruntăm. Cu ce dragoste are El grijă de Creaţia Sa!

Deodată, ceva mi-a întrerupt meditaţia. Peste 200 de colegi veneau în direcţia mea. M-au întâmpinat cu bucurie, oferindu-mi un bun-venit generos. Erau de faţă Lisias, Lascinia, Narcisa, Silveira, Tobias, Salustius şi mulţi lucrători din alte Camere.

Luat prin surprindere, mă pierdusem şi nu ştiam ce să fac. A apărut apoi Ministrul Clarence, care a declarat, luându-mă de mână:

– André, până acum ai fost elevul meu în acest oraş. Astăzi, în numele Guvernatorului, te declar cetăţean al Oraşului Astral!

De ce atâta mărinimie când triumful meu era atât de mic? Nu mi-am putut reţine lacrimile de emoţie care mi-au înăbuşit glasul. Gândindu-mă la înţelepciunea Milostivirii Divine, m-am aruncat în braţele paterne ale lui Clarence, plângând de bucurie şi de recunoştinţă.

SFÂRŞIT

Ganesha Collections

În această carte ne este prezentată o lume spirituală, superioară celei fizice, care îi oferă sufletului ce ajunge acolo, după părăsirea trupului prin așa-zisa moarte, o perspectivă mai vastă asupra legilor divine ale Universului, posibilitatea înțelegerii mai profunde a vieții și șansa asumării conștiente a lecțiilor spirituale. În această dimensiune subtilă, fiecare ființă se confruntă cu propriile sale încercări și are de depășit anumite obstacole de natură interioară, prejudecăți și concepții eronate, pe care le-a hrănit și le-a cultivat, datorită ignoranței, pe când era încarnată în lumea fizică. Evoluția interioară este marcată de purificarea profundă a propriei ființe, fiind singura de natură să-i asigure sufletului o existență fericită în lumea de dincolo, în care să predomine înțelegerea, altruismul și iubirea. În lumea spirituală, sufletul se arată așa cum este el în realitate, neputând să se mai ascundă în spatele unor măști iluzorii.

Cititorii vor descoperi impactul profund al învățăturilor spirituale asupra conștiinței ființelor din această lume astrală. Ni se confirmă astfel faptul că spiritualitatea este aceeași pretutindeni și că adevărurile esențiale afirmate dintotdeauna de tradițiile spirituale ale omenirii sunt valabile în eternitate. Conjuncturile spațio-temporale, oricât de diverse, nu sunt de natură să știrbească sau să diminueze în vreun fel valoarea perenă a acestor adevăruri.

Fiorul profund de autenticitate și coerența deplină a faptelor prezentate în paginile cărții sunt indicii în plus că povestirea reprezintă oglindirea fidelă a unor realități – uneori cutremurătoare – din lumile subtile astrale, și nicidecum o simplă ficțiune.

ISBN 978 - 973 - 99411 - 7 - 4

